

Het ongelooflijke potentieel van de mens

*Dit is het onthullende verhaal van de ware
evangelieboodschap van Jezus Christus en hoe
de ontbrekende dimensie in kennis werd
achtergehouden en de hele wereld misleid.*

Herbert W. Armstrong

Het ongelooflijke potentieel van de mens

Herbert W. Armstrong

„Een boeiende geest . . . een profetische visie” — zo beschreef de pers Herbert W. Armstrong, stichter van de sterk onafhankelijke Worldwide Church of God en auteur van dit moedig originele antwoord op 's mensen nimmer aflatende vraag naar het doel van zijn bestaan op aarde en het ontzagwekkende potentieel dat God in hem heeft gelegd.

Herbert Armstrongs boodschap fulmineert tegen het geweten van de hedendaagse mens — voornamelijk dat de ware boodschap van Jezus aan het begin van de eerste eeuw met opzet werd verdraaid en onderdrukt, en dat die boodschap pas sinds kort wordt verkondigd in de ware zin zoals die was bedoeld.

De waarheid, zo zegt Armstrong, schuwt de wensdromen van een hemel bewoond door alle gelovigen en een brandende hel die alle anderen verteert; de kern van die waarheid is de geweldige belofte van een toekomstig heil, allereerst te beleven hier op aarde, het begin van 's mensen aandeel in Gods uiteindelijke universele plan.

(Zie verder achteromslag)

(Vervolg van vooromslag)

In *Het ongelooflijke potentieel van de mens* laat Herbert Armstrong een krachtig geluid weerklinken voor de hoop der mensheid. Er is geen onsterfelijke ziel, houdt hij vol. Maar er is wel voor iedereen een plaats in het gezin van God als toekomstig geestelijk wezen. In dit interessante boek wijst Herbert Armstrong de weg. Hij logenstraft de zwartkijkers en projecteert een visie van hoop op een verbijsterende realiteit die geestverheffend is voor de hedendaagse mens.

Herbert Armstrongs unieke begrip en uitleg van Gods plan — zoals in de bijbel geopenbaard — zal u helpen uw eigen persoonlijke bestemming te begrijpen! Hij zal u laten zien dat iedere mens zijn weg in de Gods familie kan vinden. *Het ongelooflijke potentieel van de mens* is buitengewoon overtuigend en helder. De ideeën erin zijn betiteld als enige van de allerbelangrijkste sinds de profetische woorden van de eerste apostelen. De auteur zelf zegt: „Jezus Christus inspireerde het . . . Ik fungeerde slechts als stenograaf en typist, zodat het in druk kon verschijnen.”

EVEREST HOUSE

Publishers

1133 Avenue of the Americas
New York, New York 10036

PRINTED IN THE U.S.A.

**Het
ongelooflijke
potentieel
van de mens**

Het ongelooflijke potentieel van de mens

*Dit is het onthullende verhaal van de ware
evangelieboodschap van Jezus Christus en hoe
de ontbrekende dimensie in kennis werd
achtergehouden en de hele wereld misleid.*

Herbert W. Armstrong

Everest House
Publishers New York

Copyright © 1978 Worldwide Church of God
Copyright © 1980 Worldwide Church of God
All Rights Reserved
ISBN:0-89696-104-4
Manufactured in the United States of America

Inhoud

I	Christus' evangelie onderdrukt — vanaf de eerste eeuw tot nu niet verkondigd	3
II	De opzienbarende onthulling van wat Christus' evangelie was	12
III	Het ongelooflijke potentieel van de mens eindelijk aan het licht gebracht	24
IV	Preëxistentie vóór het stoffelijke heelal	40
V	Wat leidde tot de schepping van de mens?	60
VI	Gods plan voor de vermenigvuldiging van zichzelf	70
VII	Overbrugging van de kloof tussen de stoffelijke mens en de uiteindelijk uit geest bestaande kinderen Gods	79
VIII	Wat is de oorzaak van de huidige wereldproblemen?	103
IX	Waarom bestaat de Kerk?	117
X	Wat bedoelt u met — bekering?	144
XI	De menselijke natuur en hoe de hele wereld is misleid aangaande haar herkomst.	164
XII	Is er leven na de dood?	186
XIII	Wereldvrede — hoe het tot stand zal komen	208
	Register	233
	Tekstregister	237

Het is werkelijk verbijsterend! De wetenschap is er nog nooit achter gekomen! Geen enkele godsdienst heeft het ooit geopenbaard! In onze instellingen van hoger onderwijs is het nog nooit gedoceerd! Kan het zijn dat de hele wereld misleid is — misleid wat betreft het hoogste doel van het menselijk leven, de WEG naar wereldvrede en hoe die tot stand zal komen? Zou het kunnen zijn dat de ware evangelieboodschap waarmee Christus naar de aarde werd gestuurd, deze ontbrekende dimensie in kennis openbaarde, maar daarna onderdrukt werd? Hier volgt het onthullende verhaal van de ware evangelieboodschap van Jezus Christus en hoe de ontbrekende dimensie in kennis werd achtergehouden en de hele wereld misleid.

**Het
ongelooflijke
potentieel
van de mens**

I

Christus' evangelie onderdrukt — vanaf de eerste eeuw tot nu toe niet verkondigd

BEREIDT U ZICH maar voor op de meest verbazingwekkende openbaring van uw leven. Is het niet verbijsterend en schokkend te horen dat de allerbelangrijkste dimensie van onze kennis door God de Vader in de persoon van Jezus Christus wel op aarde is geopenbaard, maar dat deze boodschap door bepaalde mensen in de eerste eeuw van onze jaartelling werd onderdrukt; dat Jezus zelf ter dood is gebracht, omdat Hij deze dimensie openbaarde; dat al zijn apostelen, misschien op één na, de marteldood zijn gestorven, omdat zij deze dingen verkondigden?

Toch zou deze boodschap, als de mensheid ernaar had geluisterd en haar ter harte had genomen, de wereld nagenoeg alle ellende en kwaad hebben bespaard.

Het woord „evangelie” betekent „goed nieuws”. In zijn diepste zin verstaan, onthult het ons een menselijk potentieel zó overweldigend, dat het ons op het eerste gehoor ongelooflijk klinkt.

Dit nieuws onthult wezenlijke dingen omtrent de mens: wat hij eigenlijk *is*, waartoe hij op aarde werd geplaatst, wat de weg is die leidt tot wereldvrede, geluk en welvaart voor allen, wat de echte waarden zijn, welke geweldige mogelijkheden de mens heeft en hoe dit alles werkelijkheid kan worden.

Antwoord op deze vragen vormt de allerbelangrijkste kennis die de mens ooit ter beschikking is gesteld. Helaas werd die kennis veracht en verworpen, en weldra onderdrukt.

Wanneer wij de evangelieboodschap van Christus in haar volle betekenis begrijpen openbaart zij ons dingen die voor de wetenschap een gesloten boek zijn gebleven. Zij onthult feiten waarvan de religies in deze wereld geen enkel begrip hebben, feiten die ook op de universiteiten nooit bekend waren, laat staan werden gedoceerd.

Het evangelie openbaart de heerlijkste waarheid die de menselijke geest ooit zou kunnen bevatten. Het onthult de ontbrekende dimensie in kennis, de kennis die voor ons van absoluut levensbelang is.

Dit is het grootste goede nieuws dat ooit door onze Schepper aan de mensheid is geopenbaard. Wat heeft de mensen dan toch bezielde deze boodschap te verwerpen en de bringer ervan ter dood te brengen?

Het antwoord luidt: omdat mensen misleid waren. De gehele mensheid is tegenwoordig misleid.

De opzet van dit boek is aan te tonen hoe de mensen werden misleid, en duidelijk te maken wat dit goede nieuws eigenlijk inhield — en inhoudt.

Zelfs nu heeft de meerderheid der mensen nog nooit het ware evangelie gehoord. En de miljoenen mensen die het wel horen, zijn zo beneveld door valse religies en namaak-evangelies dat ze alleen maar verward raken. De waarheid is inderdaad vreemder dan fictie!

De aartsbedrieger

Het is tegenwoordig intellectueel gesproken niet „in” om in het bestaan van een duivel te geloven. Bijbelse openbaring geeft hiervoor een verklaring.

De bijbel voorspelt met zoveel woorden dat nu, in onze tijd, de gehele wereld misleid zou zijn. Sla zo'n profetie op in het boek Openbaring, hoofdstuk 12, vers 9:

En de grote draak werd (op de aarde) geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt (alle aanhalingen uit de Nieuwe Vertaling, tenzij anders aangegeven).

Deze Satan wordt onthuld als de aartsverleider van de gehele wereld. Maar hoe heeft hij het voor elkaar gekregen de mensheid te misleiden?

In het derde hoofdstuk van Genesis komt hij naar voren als de verleider van moeder Eva. Door haar bracht hij de eerste mens, Adam, ertoe de eerste menselijke zonde te begaan.

Toen Jezus in Bethlehem geboren werd, heerste Satan nog op aarde als de god van deze wereld (2 Kor. 4:4). Hij is ook de *overste van de macht der lucht* (Ef. 2:2), die de gehele mensheid in zijn macht houdt.

De boodschap van Christus hield het goede nieuws in dat Satans macht over de wereld zal worden gebroken en dat hij van de aarde zal worden verbannen. Zij hield in dat Christus zal komen als zijn opvolger om de heerschappij over alle volkeren over te nemen. Satan was van plan alles in het werk te stellen om te verhinderen dat de boodschap van Christus naar de wereld zou uitgaan.

Om te beginnen probeerde hij het Christuskind uit de weg te ruimen, opdat het niet zou opgroeien om die boodschap te verkondigen. Hij wist koning Herodes te bewegen alle kinderen tot twee jaar in Bethlehem en omstreken ter dood te laten brengen. Maar God waarschuwde Jozef en Maria, waardoor dezen met Jezus naar Egypte uitweken tot na de dood van Herodes.

Later, toen Jezus ongeveer dertig jaar was, probeerde Satan hem geestelijk uit de weg te ruimen, voordat Hij nog bevoegd was een woord van zijn boodschap te prediken. De grote verzoeking waardoor Satan Jezus had willen verstrikken, werd evenwel juist de vuurproef die Christus kwalificeerde Satan te ontronen en zelf heerser te worden over alle naties. Zodoende verwierf Jezus de

bevoegdheid Gods heerschappij op aarde te herstellen. Het lag echter niet in Gods plan opgesloten dat Christus in deze hoge functie zou worden bevestigd vóór het einde van de eerste 6000 jaar van het bestaan der mensheid op aarde.

Niettemin ging Jezus verder met de opdracht waarvoor Hij op aarde was gekomen. Hij verkondigde zijn boodschap en onderwees haar aan zijn discipelen.

Satan bezit echter nog steeds de onzichtbare macht over de wereld. Ook al geloofden vele joden in Jezus als de beloofde Messias, toch werden zij uiteindelijk tot ongeloof in zijn evangelieboodschap gebracht.

Hoe kon en kan Satan de mensen misleiden, beïnvloeden en overheersen? Hierover later meer.

Zijn evangelie verworpen

Ga eens in uw bijbel na hoe dat gebeurde.

In Johannes 8, vers 30 t/m 46, leest u: *Toen Hij dit sprak, geloofden velen in Hem. Jezus dan zeide tot de Joden, die in Hem geloofden: Als gij in mijn woord [zijn boodschap] blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij . . . maar gij tracht Mij te doden, omdat mijn woord [zijn evangelieboodschap] bij u geen plaats vindt . . . maar nu tracht gij Mij te doden, een mens die u de waarheid gezegd heeft, welke Ik van God gehoord heb . . . want Ik ben van God uitgegaan en gekomen; want Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden . . . Maar omdat Ik u de waarheid zeg—Mij gelooft gij niet . . . Als Ik waarheid spreek, waarom gelooft gij Mij niet?*

Spoedig daarna werd Jezus Christus door de Romeinen gekruisigd. Hij stond evenwel op uit de doden en voer ten hemel op. Vandaar zond Hij Gods heilige Geest tot zijn discipelen.

De apostelen van Christus gingen uit om zijn boodschap aan de wereld te verkondigen gelijk Hij hen had opgedragen. Gods Kerk werd gesticht (in 31 n.Chr.) ter ondersteuning van de evangelieverkondiging. De Kerk begon te groeien en vermenigvuldigde zich snel.

Toen liet Satan listig een invloedrijke, heidense religieuze

leider opstaan die een valse godsdienst — de oude Babylonische mysteriegodsdienst — predikte. Hij dacht een namaak-„evangelie” uit, eigende zich zelfs de naam van Christus toe en noemde zijn godsdienst „christendom”.

Ik besef dat dit een verbijsterende onthulling is die nu, 1900 jaar later, moeilijk te geloven is. Desalniettemin, het is de waarheid!

Het valse evangelie komt op

In Samaria, ten noorden van Jeruzalem, woonde een niet-joods volk, waarvoor de joden in Christus' dagen grote verachting hadden. Deze mensen waren omstreeks 700 v.Chr. door verschillende koningen waaronder Salmaneser van Assur (2 Kon. 17:18, 21-24) uit gebieden van het Babylonische rijk naar Samaria gebracht. Zij hadden hun eigen Babylonische mysteriegodsdienst meegebracht naar het land van Samaria. In het 8e hoofdstuk van Handelingen kunt u lezen over hun leider ten tijde van Christus, Simon de tovenaer.

Christus stichtte de Kerk van God in 31 n.Chr. ter ondersteuning van de evangelieverkondiging door zijn apostelen. Na een welhaast verbazingwekkende aanvankelijke groei ontstond tegen 33 n.Chr. een felle vervolging tegen Gods Kerk (Hand. 8:1). In die dagen liet Simon de tovenaer zich samen met een menigte andere mensen dopen. Daarna probeerde hij van Petrus en Johannes met geld een apostelschap in Gods Kerk te kopen, maar dit werd hem uiteraard geweigerd en hij werd terechtgewezen.

Daarna eigende deze Simon zich de naam van Christus toe en noemde zijn Babylonische mysteriegodsdienst „christendom”. Satan had deze man in zijn macht en gebruikte hem als instrument om de ware Kerk van God te vervolgen en nagenoeg te vernietigen. Vóór het einde van de eerste eeuw, waarschijnlijk omstreeks het jaar 70, was hij erin geslaagd Gods boodschap die Christus had gebracht, te onderdrukken.

Wat toen volgde, wordt de „verloren eeuw” in de geschiedenis van Gods ware Kerk genoemd. Er bestond een goed georganiseerd complot om alle sporen van de kerkgeschiedenis uit die

dagen uit de wissen. Honderd jaar later komt dan in de geschiedenis een „christendom” naar voren dat in 't geheel niet meer lijkt op de Kerk die Christus had gesticht.

Men had de naam van Christus aan de Babylonische mysteriegodsdiensdienst gegeven. De boodschap die Jezus van God had gebracht, was vervangen door een „evangelie” waarin wel over de persoon van Christus werd gesproken, maar waaruit de gehele dimensie van zijn boodschap was weggelaten.

En ruim 18½ eeuw is sedertdien het ware evangelie niet meer aan de wereld verkondigd.

Een „ander evangelie” vindt gehoor

Omstreeks 58 n.Chr., toen Paulus zijn brief aan de Galaten schreef, waren er al vele mensen die zich tot dat nieuwe, valse „evangelie” gekeerd hadden.

Paulus schreef in dit verband: *Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie [geen goed nieuws]. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien* (Gal. 1:6-7).

Omstreeks 54 had Paulus aan de Thessalonicensen geschreven: *Want het geheimenis der wetteloosheid is reeds in werking* (2 Thess. 2:7). Hij doelde op de Babylonische mysteriegodsdiensdienst van Simon de tovenaer (Hand. 8), een godsdiensdienst van wetteloosheid, een godsdiensdienst die Gods wet verwierp. Hierover later meer.

De ware en de valse kerk

In het boek Openbaring worden twee kerken beschreven die beide de naam van Christus voeren. In de ene, beschreven in hoofdstuk 12, zien wij het beeld van Gods ware Kerk, klein in ledental en geslonken als gevolg van vervolging en martelaarschap, maar gehoorzaam aan Gods wetten en daarom door Satan gehaat. De andere, beschreven in hoofdstuk 17, wordt genoemd *een geheimenis: het grote Babylon, moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde* (vers 5), met andere woorden: de Babylonische myste-

riegodsdienst, doordrenkt van „ongerechtigheid”, waarin Gods wet is afgeschaft.

Ten tijde van Paulus' evangelieverkondiging brachten de predikers van diezelfde Simon de tovenaars de Korinthiërs in verwarring. Paulus schreef de Korinthiërs: *Want met een ijver Gods waak ik over u, want ik heb u verbonden aan één man, om u als een reine maagd voor Christus te stellen* [bij de opstanding zal de ware Kerk een geestelijk huwelijk met Christus aangaan]. *Maar ik vrees, dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudige [en loutere] toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden. Want indien de eerste de beste [een prediker van Simon de tovenaars] een andere Jezus predikt, die wij niet hebben gepredikt, of gij een andere geest [van opstandigheid en ongehoorzaamheid] ontvangt, die gij niet hebt ontvangen, of een ander evangelie . . .* (2 Kor. 11:2-4). Later meer over het verband met de verleiding van Eva.

Let wel, deze mannen verkondigden een andere Jezus en een ander evangelie, en zij volgden een andere geest, een geest van opstandigheid en ongehoorzaamheid. Die verleiding is door de eeuwen heen blijven werken en dat is ook nu nog het geval. Zij eigenden zich de naam van Christus toe. Zij noemden hun Babylonische godsdienst „christendom”. Maar daarmee verkondigden zij niet alleen een vals evangelie, maar ook een valse geest van egocentrisme en een valse Jezus, volkomen anders dan de Jezus van de bijbel.

Over deze valse apostelen schreef Paulus verder aan de Korinthiërs: *Want zulke lieden zijn schijnapostelen, bedriegelijke arbeiders, die zich voordoen als apostelen van Christus. Geen wonder ook! Immers, de satan zelf doet zich voor als een engel des lichts. Het is dus niets bijzonders, indien ook zijn dienaren zich voordoen als dienaren der gerechtigheid . . .* (2 Kor. 11:13-15).

Petrus, Johannes en Judas stellen hen aan de kaak

Petrus schreef over deze bedriegers: *Toch zijn er ook valse profeten onder het volk geweest, zoals ook onder u valse leraren zullen komen, die verderfelijke ketterijen zullen doen binnenslui-*

pen . . . en velen zullen hun losbandigheden navolgen, zodat door hun schuld de weg der waarheid gelasterd zal worden; en zij zullen uit hebzucht met verzonnen redeneringen u als koopwaar behandelen . . . (2 Petr. 2:1-3).

Ook Johannes schreef over deze verdraaiers van het ware evangelie, die gehoorzaamheid aan de door God gewezen weg afwezen. *Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet* (1 Joh. 2:4).

Zij zijn van ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, zouden zij bij ons gebleven zijn (1 Joh. 2:19).

Judas waarschuwt ons tot het uiterste te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is. *Want er zijn zekere mensen binnengeslopen — reeds lang tevoren tot dit oordeel opgeschreven — goddelozen, die de genade van onze God in losbandigheid [vrijheid om ongehoorzaam te zijn] veranderen . . . Desgelijks bezoedelen ook deze dromenzieners hun vlees, verwerpen wat heerschappij heet en lasteren de heerlijkheden. Wee hun, want zij zijn de weg van Kain opgegaan, zij zijn voor de verleiding van een Bileamsloon bezweken en door het verzet van een Korach ten onder gegaan. Dezen zijn de schandvlekken bij uw liefdemalen . . . wolken, die geen water geven, daar zij door winden voorbijgejaagd worden . . . tweemaal gestorven zijn zij en onworteld; wilde baren der zee, die hun eigen schande opschuimen; dwaalsterren. Voor hen is de donkerste duisternis voor eeuwig weggelegd* (Judas 3-4, 8, 11-13).

Het woord „evangelie” nu misleidend

Zelfs het woord „evangelie” zelf is nu misleidend, vooral zoals het gebezigd wordt door protestantse evangelisaties, hun zendingen, evangelisten en literatuur. De wereld was en is nog vol van „evangelisatieprogramma's” op televisie en radio, d.m.v. het gedrukte woord en persoonlijke evangelisatie.

Als u zou zeggen: „Het evangelie is 18½ eeuw lang niet meer aan de wereld verkondigd”, zou vrijwel iedereen u voor gek verslijten. Wat overal zo luidkeels wordt gepredikt, is in feite het valse

„evangelie”. Het is een „evangelie” dat over de persoon van de boodschapper spreekt, maar zijn boodschap negeert.

Die prediking gaat uit van de stelling dat dit de enige tijd is waarin God probeert „de hele wereld te redden”. Maar die lieden weten niet wat behoud eigenlijk is of hoe men dat deelachtig kan worden.

Hoe kon de gehele wereld misleid worden? Wat hield het evangelie van Christus in dat een machtige, onzichtbare duivel zo vastbesloten was het te onderdrukken en te vervalsen?

Bereidt u zich maar voor op enige sensationele verrassingen.

II

De opzienbarende onthulling van wat Christus' evangelie was

WE HEBBEN GEZIEN dat de allerbelangrijkste essentie van alle kennis die ons door de Schepper van alle rassen is geopenbaard, werd onderdrukt en dat de mensen met een ander, bedrieglijk „evangelie” zijn misleid. De wereld heeft sindsdien wel veel vernomen van de boodschapper, maar niets van de boodschap die Hij bracht. De tijd is gekomen dat die overweldigende boodschap aan de wereld wordt geopenbaard.

Wat is het ware evangelie?

Het ware evangelie is het goede nieuws dat God ons door Jezus Christus uit de hemel heeft geopenbaard. In haar diepste betekenis verstaan, onthult die boodschap dat voor de mens een toekomst is weggelegd, zo grandioos dat het aanvankelijk volkomen ongelooflijk lijkt! Het is ongelooflijk heerlijk nieuws door de Schepper geopenbaard.

Het evangelie openbaart de heerlijkste waarheid die de menselijke geest ooit zal kunnen bevatten.

Het openbaart wat ik zou willen noemen de ontbrekende dimensie in kennis, kennis die wij eenvoudig niet kunnen missen.

Die allerbelangrijkste boodschap onthult waarom wij mensen hier op aarde werden geplaatst. Dat is essentiële kennis die de wetenschap niet heeft kunnen ontdekken, die de religies niet hebben onthuld en die het onderwijs niet kan brengen.

Waarom niet? Zijn wij voor een bepaald doel hier op aarde? Wat is dat doel dan?

Heeft het menselijk leven, wel beschouwd, een bestemming en betekenis? Een bestemming en betekenis die de mens onthouden is? Dat is de essentiële kennis die buiten het terrein van de hedendaagse wetenschap, religie en educatie ligt!

De ontbrekende dimensie in kennis

Als er een bestemming is, wat is die dan? Waartoe bent u geboren?

Waarheen zijn wij op weg? Wat is de uiteindelijke transcendente bestemming van de mens? Wat is de weg erheen? Hoe bereiken wij onze bestemming?

Wat is de weg naar vrede — vrede tussen individuen, groepen en naties?

Waartoe dient al het kwaad in deze wereld? Waarom kunnen wij onze menselijke problemen niet oplossen? Er bestaat een weg, en die weg is door het ware evangelie geopenbaard! Het is een fundamentele wet die onverbiddelijk werkt.

Wat is de menselijke natuur? Heeft God die zo geschapen en de mens ingeplant om hem het leven moeilijk te maken? Is deze natuur erfelijk? Hoe functioneert zij? Dit kunt u noch van de moderne wetenschap, noch van theologen, noch van pedagogen te weten komen.

Wat is het menselijk verstand en in welk opzicht verschilt het van dierlijke hersenen? Als de mens het intellect bezit computers te construeren, astronauten naar de maan te sturen en weer te laten terugkeren, waarom kan hij dan zijn eigen problemen hier op aarde niet oplossen en in vrede met zijn medemensen leven?

Wat is de mens? Wat zijn wij eigenlijk precies? Voor de

wetenschap is dit een gesloten boek; de religies hebben nooit het juiste antwoord kunnen geven, maar het echte evangelie, in zijn diepste betekenis doorgrond, onthult ons het antwoord, de waarheid.

Wat zijn de juiste waarden? Wat is belangrijk en wat is onbelangrijk of van generlei waarde? De mensheid verspilt haar arbeidskracht en haar intelligentie aan waardeloze projecten die nutteloos blijken zodra zij zijn verwezenlijkt.

Het ware evangelie verklaart de aanwezigheid van de duivel. Heeft God een duivel geschapen om de mensheid te misleiden en te teisteren? Het evangelie verklaart hoe Satan de geweldige, doch onzichtbare en verborgen macht is geworden die de wereld leidt en in feite regeert. Het verklaart waarom Satan met al zijn listen en lagen aan het werk ging om door middel van mensen die hij in zijn macht had, dit essentiële evangelie dat God door Jezus Christus aan de mensheid heeft geopenbaard, te onderdrukken.

Bedenk dit wel: Het ware evangelie zou, als de mensheid het ter harte had genomen, de wereld alle narigheid, problemen, ellende en kwaad hebben bespaard.

Het is mij onmogelijk in enkele woorden en met voldoende duidelijkheid en nadruk de lezer te doordringen van de verheven en overweldigende betekenis en het grote belang van die ware evangelieboodschap.

Ook in onze tijd wordt deze boodschap, zo zij al wordt gehoord, zelden werkelijk in heel haar overweldigend diepe betekenis begrepen, aangezien Satan zo'n rookgordijn van valse en pseudoreligies, valse dogma's en leerstellingen heeft gelegd, dat de luisteraar of lezer in verwarring en ongeloof, of volkomen onverschillig tegenover de allerbelangrijkste dingen in het leven staat.

Maar toch ligt het in het plan van de almachtige God dat, kort voor het einde van deze eeuw, *dit evangelie van het Koninkrijk in de gehele wereld gepredikt zal worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde komen* (Matth. 24:14). Dit is de boodschap die de eeuwige God in deze tijd door zijn apostel voor de eindtijd aan staatshoofden in de hoofdsteden der gehele wereld laat verkondigen.

Wanneer wij het ware evangelie doorgronden, met alles wat het inhoudt en omvat — de achtergrond ervan, de ware feiten omtrent de eerste aardbewoners, waartoe de mensen zijn geschapen en op aarde geplaatst, de oorzaak van al het kwaad en lijden op aarde, de aard van het menselijk verstand, de noodzaak voor geestelijk behoud en wat dit omvat, de aanstaande wereld van vrede en wat daarna komt, en de ongelooflijke toekomstmogelijkheden van de mens — dan schenkt het ons de meest omvattende wetenschap die het menselijk verstand kan bevatten. In vergelijking daarmee schrompelt al het andere weten tot iets volkomen onbeduidends ineen. Dit gaat alles wat ooit is geschreven, verre te boven.

Wat was het evangelie van Christus?

God de Vader had beloofd vanuit de hemel een boodschapper naar de aarde te sturen met een boodschap voor de gehele mensheid. Deze boodschap vindt u opgetekend in Maleachi 3:1: *Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal* [die bode was, zie Markus 1:2, Johannes de Doper]; *plotseling zal tot zijn tempel komen de Heer, die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, die gij begeert*. Met de „Heer” wordt hier natuurlijk Jezus Christus bedoeld.

Dat is de profetie. We vinden dit ook opgetekend in het eerste hoofdstuk van Markus: *Het begin van het Evangelie van Jezus Christus, de Zoon van God* (Statenvertaling). Dan volgt het verhaal van Johannes de Doper die de weg voor Hem bereidde. Vers 12 en 13 beschrijven de verzoeking van Jezus door Satan, waarbij Satan probeerde Christus geestelijk te vernietigen voordat Hij nog maar één woord had kunnen verkondigen van de boodschap die Hij van God de Vader had meegekregen. Over deze grote verzoeking en beproeving later meer. Vervolgens vers 14 en 15 (Statenvert.):

En nadat Johannes overgeleverd was, kwam Jezus in Galilea, predikende het evangelie van het Koninkrijk Gods . . . Welk evangelie? . . . het evangelie van het Koninkrijk Gods. Dat is het evangelie dat Christus verkondigde. De boodschap die Hij bracht was de boodschap van het Koninkrijk Gods.

Dit is de boodschap waarvan God wilde dat zij tot een getui-

genis aan alle naties zou worden verkondigd. Maar sinds de eerste eeuw heeft de wereld niets meer vernomen van het Koninkrijk Gods, omdat die boodschap nadien niet meer aan de wereld is verkondigd.

Indien deze boodschap wordt verklaard en in haar volle betekenis doorgrond, blijkt zij een geopenbaarde kennis te bevatten van een allesomvattende strekking. Zij openbaart — ik herhaal het nog eens — wat de religies nooit hebben geopenbaard en wat men in ons onderwijssysteem nooit heeft geweten of onderwezen.

Let op de volgende punten

Er zijn enkele belangrijke punten waarop u moet letten.

Ten eerste wordt in de profetie van Maleachi Christus een bode of boodschapper genoemd die een boodschap bracht, maar bovendien wordt Hij „de boodschapper des verbonds” genoemd, hetgeen een uiterst belangrijk gegeven is, waarover later nadere uitleg.

Let ook op het 15e vers van Markus 1. Jezus kwam in Galilea predikende het evangelie van het Koninkrijk Gods, zeggende: *De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabij gekomen. Bekeert u en geloof het evangelie.*

Wat bedoelde Hij met „de tijd is vervuld”? En waarom was het Koninkrijk Gods toen „nabij” en waarom was „de tijd” vóór dat tijdstip niet „vervuld”?

Deze punten zijn van groot belang.

Maar voordat ik u verder uiteenzet wat het Koninkrijk Gods is, moet u zich er rekenschap van geven dat dit de evangelieboodschap is die Christus ons van God de Vader heeft gebracht: hetzelfde evangelie dat de eerste apostelen verkondigden en dat Paulus aan de heidenen predikte.

Christus heeft geen ander evangelie gebracht

Jezus zei: *Ook aan de andere steden moet Ik het evangelie van het Koninkrijk Gods verkondigen, want daartoe ben Ik uitgezonden* (Lukas 4:43).

Jezus gaf zijn discipelen opdracht het Koninkrijk Gods te

prediken. Toen riep Hij de twaalven samen en . . . zond hen uit om het Koninkrijk Gods te verkondigen (Lukas 9:1-2).

Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van het Koninkrijk Gods en van de naam van Jezus Christus predikte, lieten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen (Hand. 8:12).

En Hij trok rond in geheel Galilea en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk . . . (Matth. 4:23).

De gelijkenissen van Jezus gingen over het Koninkrijk Gods.

Toen Hij de gelijkenis van de zaaier aan zijn discipelen verklaarde, zei Hij: *U is het gegeven de geheimenissen van het Koninkrijk Gods te kennen* en daarna legde Hij hun de gelijkenis uit.

In Lukas 13:18 leest u: *Hij zeide dan: Waaraan is het Koninkrijk Gods gelijk en waarmede zal Ik het vergelijken?* en daarna kwam de gelijkenis.

En wederom sprak Hij: Waarmede zal Ik het Koninkrijk Gods vergelijken? Het is gelijk aan een zuurdesem . . . en daarna volgde de gelijkenis van het zuurdesem (Lukas 13:20-21).

Een van de belangrijkste gelijkenissen is te vinden in het 19e hoofdstuk van Lukas: *Toen . . . sprak Hij nog een gelijkenis uit, omdat Hij dicht bij Jeruzalem was en zij meenden, dat het Koninkrijk Gods terstond openbaar zou worden* (Lukas 19:11). Daarna gaf Hij hen de gelijkenis van de man van hoge geboorte die naar een ver land ging om het koningschap te ontvangen, en weer terugkwam: het beeld van Christus die ten hemel opvaart, waar de kroningsplechtigheid zal plaatsvinden, en zijn terugkomst op aarde om te heersen over alle naties als Koning der koningen en Heer der heren, in alle macht en glorie van de grote God.

Welk evangelie verkondigden de apostelen en Paulus?

Predikten de apostelen een ander evangelie?

Na Christus' verrijzenis waren de discipelen veertig dagen lang bij Hem. Spraken zij toen over een ander evangelie dan dat van het Koninkrijk Gods? Lukas beschreef deze periode, voordat Christus

ten hemel voer, aldus: *Tot de dag dat Hij werd opgenomen, nadat Hij aan de apostelen, die Hij had uitgekozen, door de heilige Geest zijn bevelen had gegeven; aan wie Hij zich ook na zijn lijden met vele kentekenen levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft . . . (Hand. 1:2-3).*

Let wel dat Christus na zijn opstanding tot zijn discipelen spreekt over *al wat het Koninkrijk Gods betreft*.

Daarna, vlak voor zijn hemelvaart, vroegen zij Hem: *Heer, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?* (Hand. 1:6.) De apostelen konden blijkbaar niet begrijpen dat het Koninkrijk Gods niet tijdens hun levensdagen op aarde zou komen, hoewel Jezus' onderwijs — vooral de gelijkenis van de ponden (Lukas 19) — dit hun toch duidelijk had moeten maken.

Twee jaar na de stichting van de Kerk van God op het Pinksterfeest van het jaar 31 n.Chr. begon de grote misleiding, geleid door Simon de tovenaer. Het historische boek Handelingen verhaalt: *En er ontstond te dien dage een zware vervolging tegen de gemeente te Jeruzalem: en allen werden verstrooid over de streken van Judea en Samaria, met uitzondering van de apostelen . . . Zij dan, die verstrooid werden, trokken het land door, het evangelie verkondigende.* Welk evangelie? Lees verder:

En Filippus daalde af naar de stad van Samaria . . . Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van het Koninkrijk Gods en van de naam van Jezus Christus predikte, lieten zij zich dopen . . . (Hand. 8:1-12).

In Efeze trad de apostel Paulus *drie maanden lang vrijmoedig op, om hen door besprekingen te overtuigen aangaande het Koninkrijk Gods (Hand. 19:8).* Op een latere reis te Milete gekomen, liet Paulus de oudsten van de Kerk te Efeze bij zich komen. Voor zijn vertrek zei Paulus tot hen: *En nu, zie, ik weet, dat gij allen, onder wie ik rondgereisd heb met de prediking van het Koninkrijk Gods, mijn aangezicht niet meer zien zult (Hand. 20:25).*

In Rome kwamen *verscheidenen tot hem [Paulus] in zijn verblijf, wie hij met nadruk het Koninkrijk Gods voorstelde . . . (Hand. 28:23).*

Ook in Rome: bleef hij *de volle termijn van twee jaar in zijn eigen gehuurde woning, en ontving allen, die tot hem kwamen, predikende het Koninkrijk Gods . . .* (Hand. 28:30).

Predikte Paulus een ander evangelie? Aan de Galaten schreef hij: *Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt! Gelijk wij vroeger reeds gezegd hebben, zeg ik thans nog eens: indien iemand u een evangelie predikt, afwijkend van hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt!* (Gal. 1:8-9.)

Uit vers 6 en 7 blijkt echter dat de Galaten zich tot een ander evangelie hadden gekeerd.

Jezus sprak over zijn boodschap — het Koninkrijk Gods — als over het „woord” dat Hij sprak. De apostelen gingen, zoals u door heel het boek Handelingen heen kunt lezen, overal „het woord” prediken, waarmee ze dan het Koninkrijk Gods bedoelden.

De allesomvattende waarheid uit een volledig begrijpen

Op dit punt gekomen, moet ik de lezer er nog eens op wijzen dat een volledig begrip van de boodschap die God de Vader door zijn goddelijke boodschapper Jezus Christus aan alle mensen heeft gezonden, tevens een omvattend weten van Gods grote plan, van de prehistorische, historische, tegenwoordige en toekomstige gebeurtenissen inhoudt.

Ik zou willen zeggen een omvattend begrip van alles. Als men dit eenmaal heeft doorgrond, zal men inzien dat de mens met zijn zogenaamd ontzagwekkende schat aan kennis zoals die aan de universiteiten wordt gedoceerd, in feite kinderlijk onnozel is. Het zal dan blijken dat de moderne mens vrijwel niets weet. Want de ontbrekende dimensie in kennis is juist de allerbelangrijkste kennis.

De lezer kan dan ook grote dingen verwachten die in dit en de volgende hoofdstukken zullen worden onthuld.

De „evangelies” die gepredikt worden

Ik zei al dat u tegenwoordig vele evangelisatieprogramma's hoort. Een ervan bedient zich van de slagzin: „Christus prediken aan de

volkeren". U vraagt zich misschien af: „Wat is er verkeerd met preken over Christus?" Of: „Wat is er verkeerd aan een evangelie van genade prediken?" Of: „Wat is er verkeerd met het verkondigen van een boodschap over behoud?"

Uit de bijbel heb ik u laten zien dat ze reeds in de eerste eeuw over een andere Jezus begonnen te prediken — een Jezus die zogenaamd zijn Vaders geboden afschafte en „genade" uitlegde als een vrijbrief voor ongehoorzaamheid (2 Kor. 11:4, 13-15 en Judas 4). Ook nu prediken ze niet de ware Jezus die gezegd heeft: „Ik heb mijn Vaders geboden onderhouden" en die ons daarin een voorbeeld was, opdat ook wij ze zouden onderhouden.

Als al degenen die beweren een heilsboodschap te verkondigen, werkelijk begrepen en verkondigden wat behoud eigenlijk is — of dit nu een op-weg-zijn naar een andere plaats of het verhoogd worden tot een andere staat is, wat en waar en hoe die bereikt kan worden — dan zou dat de verkondiging van een onderdeel van het ware evangelie zijn. Maar de „evangelisten" van tegenwoordig leren in hun prediking niet wat behoud werkelijk is of hoe men dat deelachtig kan worden. Wanneer de blinden de blinden leiden, vallen ze met z'n allen in de sloot.

Wat is eigenlijk het Koninkrijk Gods?

Het is daarom hoog tijd dat wij gaan begrijpen wat het Koninkrijk Gods eigenlijk is.

Wat is een koninkrijk? De bijbel spreekt over verschillende koninkrijken. Het eerste wereldrijk — het Chaldeeuwse Rijk, vaak „Babylon" genoemd — was een koninkrijk. God inspireerde Daniël tot de koning ervan, Nebukadnezar, te zeggen: *Gij . . . wien de God des hemels het koningschap, macht, sterkte en eer geschonken heeft . . .* (Dan. 2:37).

Dan was er het koninkrijk Israël — de familie die van Israël afstamde en die tot een natie uitgroeide.

Het koninkrijk Israël was een voorloper van het Koninkrijk Gods. Dit zal bestaan uit de als geest geboren kinderen van God — de familie van God, georganiseerd in een regerend koninkrijk.

Het Koninkrijk Gods zal derhalve tweeledig zijn:

1. Een REGERING. Een regering — of koninkrijk — bestaat uit vier elementen: a) een koning die heerst over b) een volk, onderdanen of burgers in c) een bepaald soeverein gebied met d) wetten en een gezagsorganisatie om die wetten uit te voeren.

2. Een FAMILIE (zoals het koninkrijk Israëel een familie van nazaten van Israëel was) — in dit geval de familie van God — een familie waarin mensen geboren kunnen worden en die een regerende of heersende familie zal zijn met zeggenschap over alle naties, d.w.z. over de gehele aarde, en later het gehele universum.

Het Koninkrijk: een regering

Christus zal de Koning zijn over het Koninkrijk Gods. Hij is de Zoon van God die Hij aansprak als zijn Vader. Wanneer de Kerk, door opstanding of plotselinge verandering van sterfelijkheid tot onsterfelijkheid (van stoffelijke tot geestelijke samenstelling), tot het lichaam van de uit geest bestaande kinderen van God zal worden, zal Christus met de Kerk trouwen, waardoor zij zijn vrouw wordt. Dan hebben wij dus Vader, Zoon, vrouw en de kinderen van de Vader — een familierelatie — de familie Gods.

Let nu eens op enige profetieën:

Daarom zal de Here zelf u een teken geven: Zie, de jonkvrouw zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël [d.i. „God met ons”] geven (Jes. 7:14).

Want een Kind is ons [Israëel] geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst. Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid. De ijver van de Heer der heerscharen zal dit doen (Jes. 9:5-6).

De engel Gabriël is een hooggeplaatste aartsengel — een cherub — een van de enige drie die in de bijbel genoemd worden. De bijbel verhaalt: *In de zesde maand [van de zwangerschap van Elisabeth] nu werd de engel Gabriël van God gezonden naar een*

stad in Galilea, genaamd Nazareth, tot een maagd, die ondertrouwd was met een man, genaamd Jozef, uit het huis van David, en de naam der maagd was Maria. En toen hij bij haar binnengekomen was, zeide hij: Wees gegroet, gij begenadigde, de Here is met u . . . En de engel zeide tot haar: Wees niet bevreesd, Maria, want gij hebt genade gevonden bij God. En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genaamd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen (Lukas 1:26-33).

Toen Jezus terechtstond voor Pilatus, zei de Romeinse stadhouder tot Hem: *Zijt Gij dus toch een koning?* Jezus antwoordde: *Gij zegt, dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen.*

Jezus verklaarde echter ook aan Pilatus dat zijn Koninkrijk — zijn heerschappij — niet van deze wereld, deze tijd, deze huidige eeuw was: *Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld . . . nu echter is mijn Koninkrijk niet van hier* (Joh. 18:36).

Wat houdt het evangelie van Christus feitelijk in?

Zoals ik gezegd heb, was het evangelie van Christus het goede nieuws van het komende Koninkrijk Gods. Maar wat houdt dit allemaal in?

En waarom moet het Koninkrijk Gods komen?

Hoe is uw persoonlijk leven er direct bij betrokken?

In feite heeft de boodschap van Christus betreffende het komende Koninkrijk Gods direct betrekking op de toestand van de wereld van vandaag, op de menselijke natuur, haar oorsprong en herkomst, op het kwaad, het lijden en het leed in deze wereld, op wereldvrede. Het heeft betrekking op bestuur en op de reden waarom de huidige regeringen niet de weldoeners van de volken zijn die zij zouden moeten zijn.

Zijn boodschap raakt direct de wortels van ieders geluk, en heeft te maken met het overweldigende transcendente potentieel

van elk mensenleven. Zij heeft ook betrekking op de oorzaken van de huidige crisis waarin wij allen leven, en de levenswijze die ons van alle problemen zal verlossen.

Maar zijn boodschap heeft nog op heel veel meer dingen betrekking.

Zijn boodschap heeft te maken met Gods overweldigend plan als Schepper van het gehele universum; met het gehele onmetelijke heelal met zijn ontelbare sterrenstelsels, nevelvlekken, zonnen, sterren en planeten, en met Gods bedoeling daarmee. Zij heeft ook betrekking op alle engelen en het feit dat een derde van alle door God geschapen engelen de verkeerde weg is opgegaan, in een zonde waaruit geen verlossing mogelijk is; zij heeft te maken met Gods grote plan en bedoeling om te verhinderen dat dit ook met de andere engelen zou gebeuren.

De meeste van deze dingen komen in de leer van hedendaagse religies nooit of te nimmer ter sprake, Gods boodschap heeft te maken met allesomvattende waarheid.

Wat tot dusver is behandeld, moet eigenlijk beschouwd worden als slechts de inleiding tot de volledige geschiedenis van Christus' evangelieboodschap.

III

Het ongelooflijke potentieel van de mens eindelijk aan het licht gebracht

KUNT U BEGRIJPEN hoe het komt dat, hoewel de mens toch met een zó machtig intellect is begiftigd, meer dan de helft van de mensheid niet kan lezen of schrijven, in bittere armoede verkeert en op de rand van de hongersnood in de meest schrijnend onhygiënische omstandigheden leeft; dat in één bepaald land met 26 miljoen inwoners slechts drie procent van de bevolking kan lezen en schrijven, en het jaarlijks inkomen per hoofd slechts circa 165 gulden bedraagt?

Kunt u het begrijpen dat de beschaving van de mensheid de moderne wetenschap, de universiteiten, de wereldgodsdiensten en grote staatslieden heeft voortgebracht, die allen in onkunde verkeeren aangaande de weg die leidt tot wereldvrede? Geen enkele belichaming van 's mensen intellect kan ons zeggen wat de mens eigenlijk is, of hij hier op aarde is geplaatst met een bepaald doel voor ogen, wat dat doel dan wel is, waarheen hij op weg is en hoe hij zijn bestemming kan bereiken.

Er moet toch iets niet kloppen met de mens als hij over zulke geweldig grote gaven beschikt en er desondanks op de wereld zo veel leed en ellende heerst.

Heeft de almachtige God dit alles zo bedoeld en ingesteld?

Wij kunnen de menselijke natuur wel de schuld geven, maar zou God de mens bij de schepping deze natuur hebben meegegeven om hem het leven moeilijk te maken?

Het wordt tijd dat wij dit mysterie doorgronden en de antwoorden vinden op deze ogenschijnlijk onoplosbare vragen, vragen die voor de menselijke geest nog steeds een raadsel zijn.

De mens heeft deze kennis verworpen

Wat is voor ons van het allerhoogste belang om te weten?

Het is de kennis van wat de mens eigenlijk is: waarom de mens hier op aarde werd geplaatst, wat het doel hiervan is. Wij moeten weten hoe dat doel te bereiken, wat de weg is die leidt naar wereldvrede, vrede tussen enkelingen, groepen en volkeren. Wij moeten weten wat de oorzaak is van alle ellende en kwaad in de wereld; wat de oplossing is voor al onze problemen; wat de werkelijke waarden zijn, wat belangrijk is en wat niet.

Dat is de ontbrekende dimensie in kennis.

Laten wij de huidige situatie eens bekijken — onze dynamische twintigste eeuw. Dit is zogenaamd de tijd van verlichting, van kennis voor de grote massa. Maar de moderne wetenschap en het onderwijs hebben de enige bron van fundamentele kennis — openbaring — verworpen, en geen enkele godsdienst heeft ons de kennis gebracht die voor ons van zo essentieel belang is, hoewel dit alles toch te vinden is in het boek dat algemeen wordt beschouwd als de bron van geloof voor tenminste drie der grote wereldgodsdiensten.

Bekijk de toestand eens zoals die meer dan 1900 jaar geleden was. Jezus Christus kwam uit de hemel met een boodschap van God die deze kennis bevat. Maar zelfs het merendeel van de mensen die in Hem geloofden, geloofden niet de boodschap die Hij bracht en eisten dat Hij juist om die boodschap moest worden gekruisigd. Zijn apostelen begonnen de boodschap te verkondigen

en ook zij werden, met waarschijnlijk één uitzondering, allen ter dood gebracht. Voor het einde van de eerste eeuw werd Christus' evangelieboodschap onderdrukt en er kwam een vals „evangelie” voor in de plaats.

Ga nu eens helemaal terug tot het begin der mensheid op aarde. Onze eerste voorouders verwierpen deze zelfde hun door hun Schepper persoonlijk aangeboden kennis. Zij wezen af wat Hij zei, maar Satans leugens geloofden ze wel. Zij waren ongehoorzaam toen ze van de verboden vruchten stalen. Ze eigenden zich de kennis toe van wat goed en wat kwaad is. En sindsdien heeft heel de mensheid hun voorbeeld gevolgd.

Desondanks heeft de eeuwige God deze hoogstbelangrijke, geopenbaarde kennis en waarheid toch toegankelijk gemaakt voor ieder die bereid is te geloven wat Hij zegt in zijn geïnspireerd Boek der boeken, de Heilige Schrift. Dit boek is in feite 's werelds best-seller geworden, maar dit kostbare boek is steeds uitgelegd en verkeerd uitgelegd, verdraaid en verwrongen, misverstaan en belasterd als geen ander boek.

De mensen hebben ontelbare miljoenen boeken geschreven en zij geloven wat er in die boeken staat, hoewel deze deels, grotendeels, of geheel op dwaling berusten.

De mensen nemen déze boeken letterlijk en geloven dat wat erin staat, waar is. Als het echter om de bijbel gaat, zeggen zij: „U vat de bijbel toch zeker niet *letterlijk* op?” Zij willen niet geloven dat wat er in *dit* boek staat, precies zo bedoeld wordt. Het is het woord van de levende God, maar toch geloven zij niet wat God daarin *zegt*.

En zo gaat een ongelovige mensheid al struikelend voort op zijn weg en stapelt bergen menselijke ellende op: ontevredenheid, ongelukkigheid, verdriet, pijn, lijden en dood.

Toch schenkt de eeuwige God van waarheid en genade ook vandaag — in de laatste dagen van deze zondige wereld — deze essentiële ontbrekende dimensie in kennis aan hen die bereid zijn te geloven wat Hij zegt en daaraan te gehoorzamen.

Eenenvijftig jaar geleden kwam ik, na onderzoek, tot geloof en begon te gehoorzamen.

In zijn Woord heeft de levende God mijn verstand geopend voor het ontzagwekkende potentieel van de mens, voor de ontbrekende dimensie in kennis, voor wat de oorzaken zijn van al het kwaad op aarde, voor wat de weg is naar wereldvrede en hoe deze tenslotte tot stand zal komen. Diezelfde God van al het geschapene opent nu voor mij als ambassadeur zonder portefeuille voor wereldvrede en als bouwer van bruggen tussen naties, de deuren tot staatshoofden en regeringsleiders overal ter wereld.

Het grote heelal en de mens

In dit Boek der boeken openbaart God zich als de Schepper van alle dingen, niet alleen van de aarde en de mens, maar van het gehele eindeloze heelal. De Maker van de mens is dus de Schepper van alles. Op een heldere, wolkeloze avond kan men de met sterren bezaaide hemel bewonderen. Bestaat er misschien een onvermoed verband tussen de melkwegstelsels met hun machtige zonnen en planeten, en de mens?

In dit ware verhaal van het ongelooflijke potentieel van de mens acht ik het juist ons eerst te bepalen bij de algehele bedoeling van de Schepper.

Bereidt u zich voor op adembenemende nieuwe kennis: kennis over de ongelooflijke en ontzagwekkende toekomst waarvoor de mensheid werd geschapen en hier op aarde is geplaatst.

Winston Churchill heeft eens voor het Amerikaanse Congres gezegd dat er hier beneden een doel in uitwerking is. Slechts weinig mensen weten wat voor doel dat is; toch is het duidelijk geopenbaard.

Het is de meest opwindende, de heerlijkste hoopgevende waarheid die ooit geopenbaard kon worden.

God — de Schepper van het heelal

Heeft u ooit in verwondering opgezien naar de ontelbare miljoenen sterren aan een wolkeloze nachtelijke hemel? Soms lijken het kolossale vuurpijlen die net uiteengebarsten zijn in een flonkerende tros.

Vele ervan zijn reusachtige zonnen, ettelijke malen groter

dan onze eigen zon. Waarschijnlijk zijn de meeste omringd door planeten zoals onze zon door de aarde, Mars, Jupiter, Saturnus en de andere planeten van ons zonnestelsel.

Heeft u zich hierbij nooit afgevraagd of er bewoonde planeten zijn? Zijn zij ontstaan zoals het veelal in de theorieën van geleerden zoals astronomen, biologen en geologen wordt verondersteld? Of zijn zij geschapen door een alwetende, almachtige Schepper? Zijn zij geschapen en in het heelal geplaatst met een bepaald doel? Is er op sommige van de planeten een vorm van leven of gelijken ze allemaal op onze maan — doods, in verval, levenloos, woest, leeg en onbewoonbaar? En als ze dood, in verval en zonder enig leven zijn, waarom zou een alwetende Schepper ze zo hebben geschapen?

Schiep Hij ze wel zo?

Dit zijn inderdaad intrigerende vragen. De mensen van de wetenschap zijn er uiterst geïnteresseerd in meer te weten van deze onnoemelijk vele hemellichamen in het heelal. De wetenschap kent de oorsprong van deze gigantische hemellichamen niet. Er bestaan vele theorieën, vele hypothesen en vele gissingen over de vraag hoe ze zijn ontstaan, maar geen enkele berust op feiten.

Over het algemeen verwerpt de wetenschap openbaring als een hoofdbron van kennis. Ofschoon astronomen zich reeds honderden jaren lang bezighouden met de sterren aan het firmament en velen van hen hun hele leven aan deze studie hebben gewijd, gebruik makend van steeds betere telescopen, weten zij niets van de bedoeling ervan of dat ze überhaupt een bedoeling hebben.

In Pasadena (Californië), niet ver van Ambassador College, bevindt zich het wereldberoemde ruimtevaartlaboratorium van het California Institute of Technology, dat zich speciaal bezighoudt met regeringsprojecten en ruimtevaartplannen. Daar worden onbemande ruimteverkenner ontworpen en gebouwd die in de ruimte worden gelanceerd om foto's te maken van andere planeten in ons zonnestelsel en die terug te seinen naar de aarde. In december 1974 kwam een van deze ruimteverkenner vrij dicht in de buurt van Jupiter (op ruim 41 000 kilometer), vanwaar hij foto's naar de aarde seinde die onze kennis van deze grootste van

onze planeten hebben vergroot. Zij leverden geen bewijs dat er op Jupiter de een of andere vorm van leven bestaat, ook niet of leven daar mogelijk is.

Op 9 februari 1975 berichtten astronomen van de universiteit van Arizona dat zij met hun telescoop sporen van de aanwezigheid van water op Jupiter hadden waargenomen. Ik houd dit voor zeer onwaarschijnlijk.

De planeet Mars staat natuurlijk het meest in de belangstelling. Heeft u zich ooit afgevraagd of Mars bewoond is en wat voor soort leven daar zou kunnen bestaan? Deze vraag heeft het thema geleverd voor vele science-fiction films en tv-series waarnaar door miljoenen mensen wordt gekeken.

Maar bestaat er menselijk of enige andere — hogere of lagere — vorm van leven op Mars of enige andere planeet? De wetenschap heeft op deze vraag geen antwoord. De vele foto's die zijn teruggeseind naar de aarde vanaf Mars en ruimtesondes die dicht bij Venus, Jupiter en Saturnus zijn geweest, wijzen er echter op dat er geen enkele vorm van leven of mogelijkheid tot leven op deze planeten bestaat.

Op de 200e verjaardag van de Verenigde Staten als natie was men van plan het onbemande ruimteschip Viking op Mars te laten landen. Dit ruimteschip, dat eruitzag als een reusachtig stuk speelgoed, was in feite een creatie van het Jet Propulsion Laboratory in Pasadena. De Viking was zo uitgerust dat hij foto's van het Mars-oppervlak naar de aarde kon overseinen.

Hij landde uiteindelijk op 20 juli 1976. De JPL-technici hadden alles zo geregeld dat de allereerste foto's die ooit van het Mars-oppervlak waren gemaakt, zouden worden doorgeseind naar het Ambassador Auditorium, zodat het publiek daar de pionierfoto's rechtstreeks kon zien.

Vanzelfsprekend had dit overseinen van de eerste echte beelden van een planeet verder dan onze maan mijn heel bijzondere belangstelling — niet alleen vanwege het belang van deze eerste foto's, maar ook omdat het Ambassador Auditorium onder mijn persoonlijke hoede was ontworpen en gebouwd.

Verscheidene mensen zaten de hele nacht in het Auditorium.

Persoonlijk kwam ik, in overleg met de JPL-geleerden, 's morgens heel vroeg naar het Auditorium. De eerste beelden begonnen om ongeveer 05.10 uur op het grote scherm binnen te komen.

Deze beelden lieten ons precies zien wat in het Woord van God is geopenbaard — Romeinen 8:19-23. Alles is woest, ontaard, in staat van verval. Er was geen teken van enig leven of van de mogelijkheid tot leven.

Alles wijst erop dat alleen op onze planeet aarde leven voorkomt. De andere planeten gelijken in dit opzicht meer op onze maan: doods, woest en ledig. Onze aarde is een deel van het zonnestelsel en dit maakt weer deel uit van een sterrenstelsel, de Melkweg. Er zijn vele andere sterrenstelsels buiten onze Melkweg. Die reiken zó ver in het heelal dat wij de afstand alleen nog maar in lichtjaren kunnen uitdrukken, niet meer in kilometers of andere afstandsmaten.

Hoewel de wetenschap dus betrekkelijk weinig weet over het oneindige heelal, onthult de openbaring iets verbazingwekkends dat bijna niet onder woorden te brengen is.

In het eerste vers van Gods geopenbaarde Woord staat: „In den beginne schiep God hemel en aarde”. Het woord „hemel” in de meeste vertalingen zou eigenlijk moeten luiden „hemelen”, want het oorspronkelijke Hebreeuws heeft daar een meervoud.

Koning David uit de oudheid zag met verwondering op naar de sterren en schreef onder inspiratie dat God ze geschapen heeft.

Geschapen tot welk doel?

Geïnspireerd schreef David: *O Here, onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de ganse aarde, Gij, die uw majesteit toont aan de hemel . . . Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt: wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt . . .* (Psalm 8:2, 4-5).

Waarschijnlijk was aan koning David het werkelijke verband tussen de mens en de sterren in het heelal niet geopenbaard, want hij vervolgt: *Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond. Gij doet hem heersen over*

de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd: schapen en runderen altegader en ook de dieren des velds, de vogelen des hemels en de vissen der zee, hetgeen de paden der zeeën doorkruist. O Here, onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de ganse aarde (Psalm 8:6-10).

David beperkt hier het rijk van de mens tot de huidige aarde, zoals God die bij de schepping aan de mens heeft gegeven: de aardbol, de atmosfeer eromheen, de wateren en de zeeën, zoals in Genesis 1:26-28 staat beschreven.

Dat is het rijk waarover de mens thans heerst.

In het Nieuwe Testament, dat veel later werd geschreven, wordt veel meer geopenbaard.

Het ongelooflijke potentieel van de mens geopenbaard

In het boek Hebréeën lezen we: *Want niet aan engelen heeft Hij de toekomstige wereld, waarvan wij spreken, onderworpen* (Hebr. 2:5). Het thema hier is „de toekomstige wereld”.

Er is slechts één aarde, maar de bijbel spreekt over drie werelden, tijdperken of beschavingen op aarde: de „wereld van toen” (de antediluviale wereld van Adam tot Noach); de „huidige zondige wereld” (vanaf de zondvloed tot de nog toekomstige wederkomst van Christus); en de „toekomstige wereld” (die begint wanneer Christus komt en het Koninkrijk Gods sticht).

Hebréeën 2:5 spreekt over engelen alsof de wereld onderworpen is aan engelen; in dit verband wordt direct in het begin van het boek Hebréeën, het eerste hoofdstuk, gesproken over Christus en engelen, en de relatie van engelen tot de mens. Hierop zal later nog worden teruggekomen.

Maar onthoudt dat het hier voortdurend gaat om de „toekomstige wereld waarvan wij spreken”, dus niet om de huidige wereld die nu snel haar einde nadert! En als u verder leest, vers 6: *Maar iemand heeft ergens betuigd, zeggende . . .*, dan volgt een aanhaling van Psalm 8:5-7.

In deze psalm wijst David er verder met nadruk op dat God momenteel de aarde met haar atmosfeer en zeeën aan de mens

heeft onderworpen. Maar nu is de schrijver van het boek Hebreeën geïnspireerd met iets totaal anders te vervolgen — iets dat in de toekomstige wereld zal geschieden.

Deze geopenbaarde kennis van Gods bedoeling met de mens, het ongelooflijke potentieel van de mens, gaat ons voorstellingsvermogen te boven. De wetenschap heeft er geen idee van; het wordt voor zover ik weet door geen enkele godsdienst geopenbaard, en ons hoger onderwijs is er volkomen onkundig van.

Niettemin is dit wat God, zoals Hij zegt, bereid heeft voor hen die Hem liefhebben (1 Kor. 2:9-10).

Hiervoor heb ik er reeds op gewezen dat God de noodzakelijke kennis aan onze eerste ouders heeft geopenbaard, maar deze geloofden niet wat Hij zei. Ongeveer 4000 jaar later verscheen Jezus Christus op aarde met een directe boodschap van God de Vader in de hemel, waarin deze zelfde essentiële kennis werd geopenbaard, maar slechts een handjevol mensen geloofde toen wat Hij zei, hoewel velen van hen betuigden dat zij „in hem geloofden” (zie Joh. 8:30-31, 37-38, 40, 45-46).

Vandaag geloven de wetenschap, de godsdienst en het onderwijs nog steeds niet wat Hij heeft gezegd.

Ik zal dit — en het waarom ervan — later nader uiteenzetten. Dit hele complex van feiten is niet zo een twee drie uit te leggen.

Maar laten wij nu eens zien wat de schrijver van het boek Hebreeën in de passage na de aanhalingen uit de achtste psalm zegt: *Alle dingen hebt Gij onder zijn [’s mensen] voeten onderworpen. Want bij dit: alle dingen [hem] onderworpen, heeft Hij [God] niets uitgezonderd, dat hem [de mens] niet onderworpen zou zijn* (Hebr. 2:8).

Is het mogelijk dat God ook werkelijk bedoelt wat Hij zegt („alle dingen”)? Niets uitgezonderd?

De uitdrukking „alle dingen” (of „alles”) komt ook voor in hoofdstuk 1:2-3. In de bekende vertaling van James Moffatt wordt het Griekse woord voor „alles” weergegeven als „het universum”.

Dat wil zeggen: voor hen die bereid zijn in Gods woord te geloven, zegt God dat Hij heeft verordeneerd dat het gehele uni-

versum, met alle sterrenstelsels, hun ontelbare zonnen en planeten — alles — aan de mens zal worden onderworpen.

Lees echter, voordat u dit ongelovig van de hand wijst, eerst even verder. Er staat in datzelfde achtste vers: *Doch thans zien wij nog niet, dat hem [de mens] alle dingen [het eindeloze heelal] onderworpen zijn.* Vergeet niet dat in vers 5 gesproken wordt over de „toekomstige wereld” en niet over onze hedendaagse wereld. Wat zien wij echter vandaag? *Jezus, die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor een ieder de dood zou smaken, namelijk Jezus, met heerlijkheid en eer gekroond.* De mens is, in tegenstelling tot Christus, nog niet „met heerlijkheid en eer gekroond”.

Maar u ziet dat Christus reeds met heerlijkheid en eer gekroond is. Vervolg nu: *Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen [het ganse heelal] bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken . . . daarom schaamt Hij [Christus] zich niet hen broeders te noemen* (vers 10-11).

Met andere woorden, christenen die Gods Geest hebben, zijn medeërfgenenamen van Christus en zullen wat Christus reeds heeft geërfd, ook beërven. Hij is nu in heerlijkheid. Hij heeft het gehele universum reeds geërfd. Hij draagt het door zijn kracht. Iemand die zich heeft bekeerd en Gods heilige Geest bezit (Rom. 8:9), is alleen nog maar een erfgenaam, nog niet een bezitter van het erfgoed.

U ziet nu dat Christus reeds met heerlijkheid en eer is gekroond, dat hij reeds heeft geërfd en bezit heeft genomen van het erfgoed. Begin nu met Hebreeën, hoofdstuk 1:

God . . . heeft . . . in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen [het gehele universum], door wie Hij ook de wereld geschapen heeft. Deze, de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen, die alle dingen [het ganse heelal] draagt [onderhoudt] door het woord zijner kracht . . . (Hebr. 1:1-3).

De levende Christus onderhoudt reeds het gehele universum

door zijn oneindige goddelijke kracht. Dit hoofdstuk vervolgt met aan te tonen dat Hij boven de engelen staat omdat Hij de eniggeboren Zoon van God is, terwijl de engelen slechts individueel geschapen wezens zijn. De voor ons onzichtbare engelen zijn nu ons dienende geesten — ons, die nu lager in status zijn dan de engelen, maar erfgenamen van het heil wanneer wij, evenals Christus, uit God geboren zonen zijn geworden (Hebr. 1:4-14).

Het heelal met dode hemellichamen

Leg het voorgaande nu eens naast hetgeen in het achtste hoofdstuk van Romeinen is geopenbaard.

Daar wordt gesproken over Christus als Gods Zoon: . . . *opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen* (Rom. 8:29). Mensen die Gods heilige Geest bezitten, zijn erfgenamen van God en medeërfgenamen van Christus die, als enige van alle mensen, door de opstanding uit de doden, reeds geboren is als Gods Zoon (Rom. 1:4). Hij is de eerste van de menselijke familie die in de familie van God — het Koninkrijk Gods — geboren is. Hij is voor ons de Leidsman die ons is voorgegaan. Wij zullen Hem volgen bij de opstanding der rechtvaardigen ten tijde van Christus' wederkomst op aarde in grote macht en heerlijkheid.

In hoofdstuk 8 van Romeinen wordt in vers 9 gezegd dat, als wij Gods heilige Geest in ons hebben, wij zijn verwekte zoons zullen zijn, maar als wij zijn geest niet hebben, behoren wij Hem niet toe; m.a.w. wij zijn helemaal geen christenen. In vers 11 wordt echter gezegd dat, als wij Gods Geest hebben en die in ons toeneemt en ons leidt, wij uit de doden zullen worden opgewekt door zijn Geest (of, als wij nog in leven zijn ten tijde van Christus' wederkomst, wij op slag van sterfelijke in onsterfelijke wezens zullen worden veranderd).

Vervolgens: *Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods . . . Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenamen van Christus; immers, indien wij [in dit leven] delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking. Want ik ben er zeker van, dat het*

lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden (Rom. 8:14-18).

En verder: *Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods. Want de schepping [d.w.z. alle zonnen, planeten, sterren en manen] is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om (de wil van) Hem, die haar daaraan onderworpen heeft, in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping [de sterren, zonnen en manen, thans in een toestand van vergankelijkheid en nutteloosheid geraakt] in al haar delen zucht en in barensnood is. En niet alleen zij [de schepping], maar ook wijzelf, die de Geest als eerste gave ontvangen hebben [wij, de door Gods Geest verwekte mensen, de zeer weinigen die tot het behoud worden geroepen, de „eerstelingen”], zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap [onze geboorte als zonen] . . . (vers 19-23).*

Wat een wonderbaarlijke kennis wordt ons hier geopenbaard!

Zouden er ooit verbazingwekkender, ontzagwekkender, ont-hullender passages kunnen worden geschreven?

Dit is een zó verbijsterende openbaring dat wij dit alles niet in zijn volle diepte en strekking kunnen bevatten, wanneer wij het vluchtig lezen.

Ik ben begonnen met een aanhaling uit Romeinen 8, vers 29, waarin staat dat Christus de eerstgeborene was van vele broeders.

In Hebreëën 1 zien wij dat Christus, de eerste mens die door zijn opstanding uit de doden tot Gods zoon werd geboren, verheerlijkt is en nu het ganse heelal draagt door het woord van zijn kracht. Hij is onze Leidsman die ons is voorgegaan. Bij zijn wederkomst op aarde in macht en heerlijkheid zullen zij die bekeerd zijn en Gods heilige Geest hebben ontvangen, door een opstanding in de familie van God worden geboren. Dan zal het ganse heelal aan hen worden onderworpen.

Daarna heb ik geciteerd uit Romeinen 8: als wij geleid worden door Gods heilige Geest in ons, zullen wij verhoogd worden tot uit geest bestaande onsterfelijke wezens in de familie van God evenals Christus bij zijn opstanding in het jaar 31 n.Chr.

Nogmaals vers 19: *Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods.* Dit gebeurt ten tijde van de opstanding, wanneer zij die fysiek zijn, door opstanding of momentele verandering van sterfelijk vlees tot onsterfelijke geest, Gods zonen zullen worden.

Laat dit goed tot u doordringen. Waarom zou het ganze heelal — de schepping — met reikhalzend verlangen wachten op de geboorte, het openbaar worden van al deze zonen Gods die in Gods familie zullen worden geboren? De daarop volgende verzen geven een beeld van een heelal vol hemellichamen in een staat van verval en vergankelijkheid, hoewel blijkbaar nu onderworpen aan deze dode staat in hoop en verwachting. *Omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods.*

Op welke wijze zijn alle hemellichamen in deze staat van „dienstbaarheid” geraakt? God heeft ze zeker niet zo geschapen!

Verval duidt op een staat of toestand veroorzaakt door degeneratie en ontbinding van een eerdere niet vervallen toestand. God schiep deze planeten dus niet in een staat van verval. Er gebeurde iets waardoor de achteruitgang begon.

Wat kan de oorzaak geweest zijn van al deze „dienstbaarheid aan de vergankelijkheid”?

Het kan niet de toestand zijn waarin God ze schiep. Uit alles wat wij in Gods geopenbaarde Woord lezen over Gods schepping blijkt dat deze volmaakt was. De aarde werd aanvankelijk als een volmaakte schepping vol heerlijke schoonheid geschapen. Meer hierover kunt u lezen in hoofdstuk vier.

Wij zullen zien dat vóór de schepping van de mens engelen de aarde bewoonden — engelen die volmaakt waren vanaf hun schepping, totdat ongerechtigheid of wetteloosheid in hen werd gevonden. Zij waren er de oorzaak van dat het gehele oppervlak van de

aarde in een toestand van vergankelijkheid, wanorde en leegte geraakte.

Zou het heelal oorspronkelijk zo zijn geschapen dat leven daarin mogelijk was? Dit wordt ons niet met zoveel woorden in Gods geopenbaarde Woord gezegd, maar wát wij erin lezen, werpt meer licht op de vraag waarom God besloot de mens te scheppen.

We lezen verder in Romeinen 8:22: *Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is.* Let erop dat de schepping hier wordt vergeleken met een vrouw die op het punt staat een kind te baren. De schepping wordt beschreven als zuchtend in barensnood in afwachting van de geboorte van de kinderen Gods (vers 21-22). Het is alsof de schepping de moeder en God de vader is. Hoe het zij, de strekking van deze verzen is dat, als wij als bekeerde mensen uit God worden geboren — en daardoor de kracht en heerlijkheid Gods bezitten —, wij datgene zullen gaan doen wat God deed, toen de aarde nog „woest en ledig” was (*tohu wabohu* in de Hebreeuwse grondtekst van Genesis 1:2). Christus die het aangezicht der aarde vernieuwde (Psalm 104:30), vernieuwde daarmee wat door de rebellie van de tot zonde vervallen engelen was vernield.

Wat in deze wonderbaarlijke passages ligt opgesloten gaat veel verder dan wat de geopenbaarde woorden als zodanig zeggen.

Voor een volledig begrip van de boodschap van het Koninkrijk Gods zijn vele hoofdstukken als dit nodig. Het is een allesomvattend onderwerp.

De bovenaangehaalde teksten duiden precies op datgene waarop ook de astronomen wijzen en waarvoor de wetenschap vele bewijzen heeft, namelijk dat de zonnen zijn als vuurballen die licht en warmte afgeven, maar dat de planeten, met uitzondering van de aarde, tot een doodse toestand van woestheid en ledigheid zijn vervallen — echter niet voor eeuwig: zij wachten tot de tijd waarop bekeerde mensen zullen worden geboren als kinderen Gods, geboren in Gods familie die dan het Koninkrijk Gods vormt.

Het evangelie van Jezus gaat over het Koninkrijk Gods. Wat

ik u hier duidelijk wil maken is dat het evangelie van Christus over het Koninkrijk in feite al de kennis bevat die hier wordt onthuld: het gehele universum zal worden beheerd door ons, die, met God de Vader en met Christus, het Koninkrijk Gods zullen vormen.

God is in de eerste plaats Schepper, maar Hij is ook Heerser. En Hij is de Leraar die kennis openbaart verre boven het begripsvermogen van het menselijk verstand!

Indien u alle teksten die ik in dit hoofdstuk heb geciteerd, in samenhang met elkaar beschouwt, zult u een idee krijgen van het ongelooflijke potentieel van de mens. Onze toekomst is in Gods familie geboren te worden en algehele macht te ontvangen. Ons zal de macht over het ganse heelal worden gegeven!

Wat houdt dit in? Uit deze teksten blijkt dat wij leven zullen schenken aan miljarden en miljarden dode planeten, zoals leven aan de aarde is geschonken. Wij zullen scheppen op aanwijzing en instructie van God. Wij zullen tot in alle eeuwigheid heersen. Openbaring 21 en 22 laten zien dat er dan geen pijn, geen lijden, geen kwaad meer zal zijn, want dan zullen wij hebben geleerd Gods weg van het goede te kiezen. Het zal zijn een eeuwig leven van scheppen; wij zullen voortdurend in vreugdevolle verwachting uitzien naar nieuwe scheppingsprojecten en ook terugzien op wat wij hebben volbracht, in blijdschap en vreugde over wat wij tot stand hebben gebracht.

Nooit zullen wij moe of lusteloos worden. We zullen steeds levenslustig zijn — vol energie, vitaliteit, bruisend leven, kracht en macht.

Wat een potentieel!

Maar waarom? Waarom heeft God dit alles zo gewild?

Er is nog veel te onthullen. Met dit hoofdstuk, toegevoegd aan de vorige, zijn we pas begonnen met uit te leggen wat het ware evangelie is.

Waarom de tegenstand ertegen? Wat is de oorzaak van alle menselijke ellende en leed?

Wat is de oorsprong van kwaad?

Wat is de oorsprong en bron van de menselijke natuur en hoe komt de mens eraf?

Waarom is de mens sterfelijk gemaakt, van aardse stof? Waarom bezit de mens, die uit dezelfde stof is gemaakt als de dieren en dezelfde dood sterft als de dieren, een geest die duizendmaal meer kan presteren dan sommige zoogdieren wier hersenen, zowel in omvang als in opbouw, nagenoeg gelijk zijn aan die van de mens? Waarin ligt het verschil? Waarom staat de mens die toch een geest bezit waarmee hij in staat is computers te construeren en mensen naar de maan en weer terug te brengen, zo volslagen machteloos tegenover zijn eigen problemen en zijn relaties met zijn medemensen op aarde?

Dit alles zal ik u duidelijk maken.

De wetenschap heeft geen antwoorden; de religie weet het ons niet te vertellen; het onderwijs is wat deze vragen betreft onwetend.

Als u doorleest, vindt u de eenvoudige en zuivere waarheid.

IV

Preëxistentie vóór het stoffelijke heelal

IK HEB U REEDS UITGELEGD wat de geweldige toekomstmogelijkheden van de mens zijn. Maar waarom heeft God, de Schepper, dit allemaal zo gewild? Waarom besloot de levende God de mens te scheppen en hem op aarde te plaatsen? God doet nooit iets zonder reden.

Om dit te begrijpen, om inzicht te hebben in de hele ontwikkeling door de tijden heen, moeten wij teruggaan tot de prehistorie. Ook deze ontbrekende dimensie in kennis is ons geopenbaard in Gods Woord, dat zijn boodschap en openbaring van kennis aan de mens is.

Bent u weleens de bioscoop binnengekomen toen de film al ruim voor de helft voorbij was? U kon het waarschijnlijk niet volgen, want u had niet gezien wat er was gebeurd tot aan het punt waarop u voor het eerst begon te kijken.

Hetzelfde is het geval bij het komen tot een begrip van wat God heeft bereid voor de mensheid — van het uiteindelijke potentieel van de mens.

Een goed begrip is alleen mogelijk door te beginnen bij het begin van het verhaal.

Als iemand zou vragen, waar het begin der gebeurtenissen in de bijbel te vinden is, dan zouden de meesten die ook maar enige kennis van 's werelds „best-seller” hebben, antwoorden: „In Genesis, hoofdstuk één, vers één natuurlijk”.

Fout.

Het echte begin, wat tijdsorde betreft, is te vinden in het Nieuwe Testament, in het eerste hoofdstuk van Johannes, vers één. De gebeurtenissen in Genesis kwamen later — mogelijk zelfs miljoenen jaren later.

Wat in Johannes 1:1 staat beschreven, openbaart een bestaan van wellicht lang voor de tijd dat God de aarde en het stoffelijke heelal schiep.

Lees het eens: *In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is.*

De uitdrukking „alle dingen” wordt in Hebréeën 1:3, in de vertaling van Petrus Canisius, vertaald met „het heelal”. Het gehele heelal werd door Hem gemaakt.

Het veertiende vers van Johannes 1 zegt: *Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.*

De persoon die het Woord wordt genoemd, was degene die uiteindelijk — nu meer dan 1900 jaar geleden — als Jezus Christus werd geboren.

De naam „het Woord” komt oorspronkelijk van het Griekse *logos* en betekent in het Nederlands de Woordvoerder. Hij was „in den beginne” niet de Zoon van God. Toch openbaart de Schrift dat Hij altijd heeft en altijd zal bestaan — van „eeuwigheid tot eeuwigheid”. Hij was *zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister, zonder begin van dagen of einde des levens . . .* (Hebr. 7:3).

Denk hier eens goed over na als u wilt.

In het begin bestonden er alleen deze twee Geestpersonen, bestaande in zichzelf. Zij hadden creatieve krachten; zij hadden een volmaakt en verheven denkvermogen; zij bezaten een volmaakt, heilig en rechtvaardig karakter.

Maar er was niemand anders — niets anders. Er was nog geen materie, geen materieel heelal. Geen enkel ander levend wezen of ding.

Alleen deze twee, gelijken van geest en kracht, behalve dat God het opperste gezag had en dat het Woord in volmaakte harmonie onder dat gezag stond. Zij waren van één geest en in absolute overeenstemming.

Alle dingen — het universum en al het bestaande daarin — werden echter gemaakt door de persoon die het Woord wordt genoemd. Zoals we in Efeze 3:9 (Statenvertaling) kunnen lezen: . . . *God, welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus*. En voordat Hij Jezus Christus werd, was Hij „het Woord”. In zijn leven als mens zei Jezus ook dat Hij alleen datgene sprak wat de Vader Hem ingaf.

Denk daar eens over na!

In de eeuwigheid, zelfs vóór de prehistorie, waren er deze twee Opperwezens. In de leegte van de ruimte. Geen andere levensvormen of levende wezens. Niets.

Zij beschikten echter over een verstand van het allerhoogste niveau. En veel, veel later, schiepen zij mensen naar hun eigen beeld en gelijkenis. Zij begiftigden die mens met denkvermogen. Het moet voor de hand liggen dat het menselijk verstand op dezelfde wijze zou functioneren als dat van de Schepper, al stond het op een lager niveau.

Maar hoe gebruiken wij mensen ons verstand? Wij zijn begiftigd met iets dat verwant is aan scheppingsmacht. Uit bestaande materialen produceert de mens gebouwen en ingewikkelde machines. Hoe doet hij dat? Hij ontwerpt ze, maakt tekeningen, voordat de eigenlijke constructie begint.

Om een voorbeeld te geven: Na veel gebed erover om te weten wat Gods wil was, kreeg ik de gelegenheid een van 's werelds mooiste auditoria te laten bouwen, nl. het Ambassa-

dor Auditorium in Pasadena, Californië. Ik heb echter veel denkwerk en planning gedaan. Het grootste en beste architectenbureau ter wereld schakelde ik in om mijn globale idee van een dergelijk gebouw uit te werken tot een voltooid bouwplan. We hebben er twaalf jaar over gedaan om alles te overdenken, te ontwerpen en tot de eigenlijke planning en blauwdrukken van dit auditorium te komen voordat de eerste spade de grond inging. Iedere vierkante centimeter van het auditorium stond op papier voordat er één enkele centimeter in constructie ging.

Hoeveel te meer moeten de grote God en het Woord dan wel niet in hun geest alles hebben overdacht, beraamd en ontworpen voordat de schepping ten uitvoer werd gebracht.

Zij schiepen niet eerst de materie. De wetten en feiten van radioactiviteit geven ons met zekerheid te kennen dat er een tijd is geweest dat dergelijke materie niet bestond.

Als eerste ontwierp en schiep de grote God door het Woord geestwezens — individueel geschapen engelen — miljoenen of wellicht miljarden engelen. Zij bestonden geheel uit geest en ontvingen leven in zichzelf — inherent leven — onsterfelijkheid. Maar God schiep in hen ook verstand — denkvermogen om daarmee te overwegen, te kiezen en te beslissen.

De allerhoogste scheppingsprestatie

Er was evenwel één hoogst belangrijke hoedanigheid die zelfs Gods scheppingsmacht niet onmiddellijk op bevel tot stand kon brengen, nl. hetzelfde volmaakte, heilige en rechtvaardige karakter dat in God en het Woord woont.

Dit karakter moet ontwikkeld worden door de keuze en de wil van degene in wie het tot stand moet komen.

Prent deze hoogst belangrijke waarheid dus goed in uw geheugen, nl. dat volmaakt, heilig en rechtvaardig karakter de hoogst mogelijke scheppingsprestatie is voor de almachtige God, de Schepper, en dat het bovendien de wijze is waarop Hij uiteindelijk zijn hoogste doel wil bereiken. Zijn einddoel.

Maar hoe?

Ik herhaal: een dergelijk karakter moet ontwikkeld worden. Daarvoor is vrijheid van keuze en beslissing nodig van het afzonderlijke wezen waarin het geschapen moet worden. Maar meer nog, zelfs dan moet het worden ingegeven door en van de heilige God, de enige die zo'n rechtvaardig karakter te schenken heeft.

Volmaakt, heilig en rechtvaardig karakter in zo'n afzonderlijk wezen is de gave onderscheid te kunnen maken tussen de ware, juiste weg en de verkeerde. Het is een vrijwillige, totale en onvoorwaardelijke overgave aan God en zijn volmaakte levenswijze; zich door God laten overmeesteren; zich vast voornemen, zelfs tegen verzoeking of eigen wil in op de juiste wijze te leven en te handelen. En zelfs dan is zo'n heilig karakter de gave van God. Het ontstaat doordat het wezen dat dit karakter wil ontwikkelen, zich aan God toevertrouwt, zodat Hij zijn wet (Gods juiste levenswijze) geleidelijk kan inprenten.

Dit volmaakte karakter, zoals dat in het door Hem geschapen wezen wordt ingegeven, is in feite uitsluitend van God afkomstig, maar wel op vrijwillige basis en met goedvinden van dat wezen, zelfs na zware beproevingen.

Ik heb een paar alinea's aan dit punt gewijd omdat dit de spil is waar Gods algehele plan om draait.

Wat nu de voorhistorische engelen betreft: God 1) schiep hen met een verstand dat kon denken, redeneren, kiezen en beslissen met een eigen wil, en 2) openbaarde hen duidelijk zijn ware en juiste weg. Maar noodzakelijkerwijs liet God hen wel de vrije wil om zijn juiste weg te accepteren of zich tot andere wegen van eigen vinding te keren.

Wat had God dan uiteindelijk met de engelen voor? Ongetwijfeld is het datgene wat nu, vanwege de opstand der engelen, het transcendente potentieel van de mens is geworden.

Als proefterrein, en als gunstige gelegenheid tot positief en actief scheppingswerk, riep God het gehele onmetelijke stoffelijke heelal in het aanzijn.

Nu schiep God niet slechts de materie, maar daarmee verbonden ook energie en wetten zoals de mens die heeft ontdekt op

het gebied van de schei- en natuurkunde. God formeerde de materie in zowel organische als anorganische toestand.

En zo komen we dan bij hetgeen geopenbaard wordt in Genesis 1:1: *In den beginne* [van het fysieke heelal] *schiep God de hemel en de aarde.*

Zoals eerder gezegd, staat in onze vertalingen het woord „hemel” in het enkelvoud. Oorspronkelijk werd dit door Mozes in het Hebreeuws in het meervoud geschreven: hemelen. Dit omvat niet alleen onze aarde, maar ook het gehele stoffelijke heelal.

Er is daarom aanwijzing dat op dat tijdstip — na de schepping van de engelen — het gehele heelal gelijktijdig met de schepping van onze aarde tot stand kwam. Ik zie hiervan ook in andere bijbelse getuigenissen sterke aanduidingen.

De volmaakte schepping

De Hebreeuwse grondtekst (van de hand van Mozes) duidt op een volmaakte schepping. God openbaart zich als de Schepper van volmaaktheid, licht en schoonheid. Gods schepping wordt in haar opeenvolgende fasen in de bijbel beschreven als „zeer goed” — volmaakt.

In dit eerste vers van de bijbel wordt de oorspronkelijke stoffelijke schepping in haar totaliteit — het heelal met inbegrip van de aarde, misschien wel miljoenen jaren geleden — beschreven als een volmaakte schepping, prachtig en volkomen voor zover die schepping een voltooid werk was. God is een perfectionist.

In Job 38:4, 7 spreekt God in het bijzonder over de schepping van deze aarde. Hij zegt daar dat alle engelen (geschapen „zonen van God”) jubelden van vreugde over deze schepping. Hieruit volgt dat de engelen werden geschapen *voordat* de aarde — en dus waarschijnlijk ook het stoffelijke heelal — was geschapen. Planeten en sterren bestaan uit stoffelijke substantie. Engelen zijn individueel geschapen geestelijke wezens die uit louter geest bestaan.

Het zal voor velen van u verrassend zijn te horen dat vóór de

schepping van de mens engelen onze aarde hebben bewoond. Dit blijkt uit deze tekst in het boek Job.

De engelen op aarde zondigden

Ook uit andere bijbelplaatsen blijkt dat vóór de mens engelen de aarde bewoonden.

Zie 2 Petrus 2:4-6. Het eerst in tijdsorde kwamen *engelen, die gezondigd hadden*. Daarna kwam de antediluviaanse wereld te beginnen met Adam tot en met de zondvloed. Hierna Sodom en Gomorra.

Dit Boek der boeken dat de geopenbaarde kennis van de Schepper-God bevat, vertelt ons dat God de engelen schiep als geheel uit geest bestaande wezens. Maar kunt u zich indenken dat de engelen *zondigende* wezens zouden worden? De engelen werden geschapen met het vermogen om te denken, te beslissen en een keuze te maken, anders zouden ze geen individueel karakter hebben. Zonde is het overtreden van Gods wet. Deze engelen rebelleerden tegen Gods wet, de grondslag van Gods regering.

Let nu goed op wat in 2 Petrus 2:4-5 wordt geopenbaard: *Want indien God engelen, die gezondigd hadden, niet gespaard heeft, maar hen, door hen in de afgrond te werpen, aan krochten der duisternis heeft overgegeven om hen tot het oordeel te bewaren; en de wereld van de voortijd niet gespaard heeft, maar Noach, de prediker der gerechtigheid, met zeven anderen bewaard heeft, toen Hij de zondvloed over de wereld der goddelozen bracht.*

Uit deze verzen blijkt dat zonde op wereldschaal algehele verwoesting van de stoffelijke aarde heeft teweeggebracht. De antediluviaanse zonde die tenslotte uitliep op de zondvloed, was wereldwijde, universele zonde: . . . *de aarde was vol geweldenaarrij . . . want al wat leeft had zijn weg op de aarde verdorven* (Gen. 6:11-13). *Maar Noach vond genade in de ogen des Heren . . . Noach was onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man; Noach wandelde met God* (vers 8-9). Alle vlees op heel de aarde had gezondigd. Alleen Noach „wandelde met God”. Daarom werd de gehele aarde, behalve Noach en zijn gezin, door de zondvloed vernietigd.

Homoseksualiteit en andere zonden van Sodom en Gomorra verbreidden zich over het gehele gebied van deze beide steden. Algehele verwoesting trof dan ook dit gehele gebied. De zonde van de engelen was wereldwijd; en daarom was de verwoesting van de stoffelijke aarde ook wereldomvattend.

De hierboven aangehaalde verzen plaatsen de zondeval van de engelen vóór de antediluviaanse zonden die begonnen met Adam, dus vóór de schepping van de mens. Dit nu is een verrassende onthulling van één facet van de ontbrekende dimensie in kennis: engelen bewoonden deze aarde vóór de schepping van de mens.

En het bestuur van God werd op aarde uitgeoefend tot de opstand van de zondigende engelen plaatsvond.

Hoe lang deze engelen de aarde hebben bewoond vóór de schepping van de mens is ons niet geopenbaard. Mogelijk zijn het miljoenen of miljarden jaren geweest. Meer hierover later. Deze engelen vervielen echter tot zonde. Zonde is overtreding van Gods wet (1 Joh 3:4). En Gods wet is de grondslag van Gods regering. We weten dus dat deze engelen — waarschijnlijk een derde van alle engelen (Openb. 12:4) — zondigden door in opstand te komen tegen Gods bestuur.

En zonde brengt bestraffing met zich mee. De straf op de zonde van engelen is niet, zoals voor de mens, de dood, want engelen zijn onsterfelijke wezens en kunnen niet sterven. Aan deze geestelijke wezens was de heerschappij over de aarde toevertrouwd; de aarde was hun bezit en woonplaats.

De universele, wereldwijde zonde van de engelen liep uit op de verwoesting van het aangezicht der aarde.

God is de Schepper. God is ook Heerser over zijn schepping, en wat Hij scheidt in zijn almacht, dat bewaart Hij. God scheidt, en Hij heeft een bedoeling met wat Hij scheidt: de schepping moet worden gebruikt, bewaard en onderhouden. En het gebruik van de aarde wordt geregeld door Gods bestuur. Toen de engelen zich verheven tegen Gods bestuur, kwam er een einde aan het onderhoud van de aarde met al haar oorspronkelijke schoonheid en heerlijkheid, met het gevolg: de materiële verwoesting van het aangezicht der aarde.

God is Schepper, Bewaarder en Heerser.

Satan is de grote verwoester.

Wij lezen in Judas 6-7: *En dat Hij engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder donkerheid heeft bewaard gehouden; zoals Sodom en Gomorra en de steden in haar nabijheid, die op gelijke wijze als zij haar hoererij hebben botgevierd en ander vlees achternagelopen zijn, daar liggen als voorbeeld, onder een straf van eeuwig vuur.*

Laten wij nu teruggaan naar Genesis 1:1-2. Uit vers 1 blijkt, zoals gezegd, dat de schepping volmaakt was. God is de Schepper van leven, schoonheid en volmaaktheid. Satan heeft slechts duisternis, onvolmaaktheid en geweld op aarde gebracht. Vers 1 laat ons de schepping van een volmaakte en heerlijke aarde zien. Vers 2 onthult ons de toestand als gevolg van de zonde der engelen.

De aarde nu was [werd] woest en ledig. De woorden „woest en ledig” zijn de vertaling van het Hebreeuwse *tohu wabohu*. Dit kan ook vertaald worden met „chaotische verwarring”. Het Hebreeuws dat hier als „was” werd vertaald, wordt elders in Genesis vertaald met „werd”, b.v. in Genesis 19:26. Met andere woorden, de aarde die oorspronkelijk volmaakt en mooi was geschapen, was nu een baaierd geworden zoals onze maan, met dit verschil dat het aardoppervlak met water was bedekt.

Daartoe door God geïnspireerd, onthulde David dat God het aangezicht van de aarde vernieuwde: *Zendt Gij uw Geest uit, zij worden geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat van de aardbodem* (Ps. 104:30).

Nu nog een tweede verrassend feit voor de meeste lezers — nog een stukje van de ontbrekende dimensie in de kennis die in de bijbel is geopenbaard, maar waarvan de godsdiensten, de wetenschap en onze geleerden geheel onkundig zijn.

Te beginnen bij vers 2 van Genesis 1 gaat het eerste hoofdstuk van de bijbel niet over de oorspronkelijke schepping van de aarde, maar over een vernieuwing van het aangezicht van de aarde, nadat de aarde als gevolg van de zonde der engelen woest en ledig was geworden.

Wat vanaf vers 2 verder over het „scheppingsverhaal” wordt weergegeven, heeft volgens de bijbel ongeveer 6000 jaar geleden plaatsgevonden. Maar dat kan miljoenen of biljoenen jaren na de eigenlijke schepping van de aarde die in vers 1 wordt beschreven, zijn geweest.

Later zal ik verder ingaan op de tijd die er verlopen kan zijn, voordat de engelen op aarde opstandig werden.

De aarde was woest en ledig geworden. God schiep haar niet woest en ledig, als een baaierd. God is niet de Schepper van wanorde (1 Kor. 14:33). Ditzelfde Hebreeuwse woord *tohu* dat „woest” betekent, werd ook Jesaja ingegeven (Jes. 45:18), waar het wordt vertaald met „ledig” of „baaierd”. Gebruik makend van het Hebreeuwse woord zoals dat Jesaja werd ingegeven, staat er: *Want zo zegt de Here, die de hemelen geschapen heeft — Hij is God — die de aarde geformeerd en haar gemaakt heeft, Hij heeft haar gegrondvest; niet tot een baaierd heeft Hij haar geschapen, maar ter bewoning heeft Hij haar geformeerd.*

Ga nu verder met de rest van Genesis 1:2 (de aarde was chaotisch, woest en ledig geworden): *en duisternis lag op de vloed [de oceaan of vloeibare oppervlakte van de aarde], en de Geest Gods zweefde over de wateren. En God zeide: Er zij licht; en er was licht. En God zag, dat het licht goed was, en God maakte scheiding tussen het licht en de duisternis (vers 2-4).*

Satan is de bewerker van duisternis. De opstand van de engelen was oorzaak van de duisternis. God is de Schepper van licht en waarheid. Licht verhoogt schoonheid en brengt tevens het kwaad aan het licht. Duisternis verbergt beide.

In de volgende verzen van dit eerste hoofdstuk van de bijbel volgt nu een beschrijving van de vernieuwing van het aangezicht der aarde: de schepping van prachtige grasvlakten, van bomen, struiken, bloemen en andere vegetatie, en daarna de schepping van de vissen en de vogels, al het dierlijke leven en tenslotte de mens.

De grote Lucifer

Voordat we aan de mens toe zijn, moeten we eerst nader ingaan op het prehistorische tijdperk.

Hoe kwam het dat de engelen tot zonde vervielen? Hoe is het begonnen?

Vergeet niet dat God de Schepper alles in stand houdt en verbetert wat Hij door zijn almachtig bestuur heeft geschapen. Wat Hij heeft geschapen is er om gebruikt te worden. Deze aarde zou oorspronkelijk door engelen worden bewoond en gebruikt.

Toen God engelen — blijkbaar een derde van alle engelen (Openb. 12:4) — op de pas geschapen, volmaakte en schitterend mooie aarde deed wonen, plaatste Hij over hen, op een troon om zijn bestuur uit te oefenen, een aartsengel, een verheven cherub, Lucifer. Er waren slechts twee andere cherubijnen van deze eminent hoge rang, namelijk Michaël en Gabriël.

Voor zover ons geopenbaard is, zijn deze drie de hoogste engelen, of uit geest bestaande wezens die God kon scheppen. Deze Lucifer was een hoog verheven wezen van indrukwekkende majesteitelijke schoonheid, met suprème kennis, wijsheid en macht — zoals God hem had geschapen was hij volmaakt. Maar God schiep in hem noodzakelijkerwijs ook het vermogen te kunnen kiezen en beslissen, anders zou hij geen wezen met een geheel eigen individualiteit en karakter zijn geweest.

U moet zich de verheven heerlijkheid van dit hoogste van de door God geschapen wezens goed voor ogen stellen. Op twee verschillende plaatsen in de bijbel wordt verteld over zijn oorspronkelijke staat.

Zie allereerst wat er in Jesaja 14 wordt geopenbaard (dit fameuze hoofdstuk begint met de tijd die spoedig komen gaat, de tijd waarin de eeuwige God zal hebben ingegrepen in het wereldgebeuren. Het volk Israël — niet noodzakelijkerwijs of uitsluitend de huidige Israëli's of Juda — zal als slaven gevangen zijn genomen en God zal dan tussenbeide komen en hen terugvoeren naar het hun oorspronkelijk beloofde vaderland): *En het zal geschieden ten dage, wanneer de Here u rust geeft van uw smart en van uw onrust en van de harde dienst die men u heeft laten verrichten, dat gij dat spotlied op de koning van Babel zult aanheffen: Hoe heeft de drijver opgehouden, opgehouden is de verdrukking! De Here heeft de stok der goddelozen verbroken, de scepter der heersers,*

die in verbolgenheid zonder ophouden natiën sloeg, die in toorn volken vertrad in meedogenloze vervolging (vers 3-6).

Hier wordt niet gesproken over Nebukadnezar, de koning van Babylon. De tijd waarvan hier sprake is, ligt nog voor ons, hoewel niet meer veraf. Hier wordt de hedendaagse opvolger van de historische Nebukadnezar bedoeld, degene die heerser zal zijn over het spoedig komende, herleeftde „Heilige Roomse Rijk”, een soort „Verenigde Staten van Europa”, een unie van tien naties die zal ontstaan uit of na de huidige EG waarvan Groot-Brittannië géén deel zal uitmaken.

Dit verenigde Europa zal Israël veroveren — als u weet welk Israël ik hier bedoel, in elk geval niet het volk Juda, de huidige Israëli's. Dit alles houdt verband met een aantal andere profetieën waarop wij echter in dit korte bestek niet nader kunnen ingaan.

Deze „koning van Babel” zal in de tijd waarover deze profetie spreekt, geheel verslagen zijn door het ingrijpen van de levende Christus in zijn volle macht en heerlijkheid. Laten we verder lezen:

De gehele aarde heeft rust, is stil; men breekt uit in gejubel; zelfs de cypressen verheugen zich over u, de ceders van de Libanon: Sinds gij neerligt, klimt niemand naar ons op om ons te vellen (vers 7-8).

In deze passage uit Jesaja 14 wordt gesproken over de ondergang van deze toekomstige koning door toedoen van de verheerlijkte, almachtige Christus. Er wordt daarin over deze koning gesproken als Satans voornaamste politieke heerser en militaire vernietiger die, geheel misleid door Satan, in de vlak voor ons liggende jaren zal optreden.

Dan, in vers 12 springt de tekst van dit menselijke, aardse type van Satan zonder meer over op Satan zelf, de vroegere aartsengel Lucifer.

Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij morgenster, zoon des dageraads; hoe zijt gij ter aarde geveld, overweldiger der volken! De voormalige engel Lucifer liet dit overweldigen doen door de menselijke politiek-militaire leider die hij in zijn macht had en over wie in de eerste elf verzen wordt gesproken.

De naam „Lucifer” betekent „schitterende morgenster” of „lichtdrager” zoals God hem oorspronkelijk had geschapen. Dan leest u verder: *En gij overlegdet nog wel: Ik zal ten hemel opstijgen boven de sterren Gods mijn troon oprichten en zetelen op de berg der samenkomst ver in het Noorden; ik wil opstijgen boven de hoogten der wolken, mij aan de Allerhoogste gelijkstellen* (vers 13-14).

Let erop dat Lucifer een troon had — hij was een heerser, een vorst. Zijn troon stond op deze aarde en hij wilde ten hemel opstijgen. Het is inderdaad zonneklaar dat Lucifer niets minder van plan was dan de Schepper-God van zijn troon te stoten en zelf de allerhoogste god te worden.

Hij was duidelijk van plan zelf de plaats van God als heerser over het heelal in te nemen.

Maar uiteindelijk keert de tekst terug tot het menselijke type: *Integendeel, in het dodenrijk [Hebr. sjeool] wordt gij neergeworpen, in het diepste der groeve* (vers 15).

Vanaf dit punt keert de gedachte terug tot de menselijke koning. Lucifer was het hoogste meesterwerk van Gods scheidingsmacht. Als een individueel geschapen wezen dreigde hij, evenals het Frankenstein-monster, nu zijn eigen maker te vernietigen en al diens heerschappij over het universum voor zichzelf op te eisen.

Zijn op opstand gebaseerde bestuur was niet gegrondvest op het beginsel van liefde, van geven, van welgemeende zorg voor het welzijn van anderen, maar het berustte op zelfzucht, op ijdelheid, hebzucht en begeerte, op afgunst, rivaliteit en haat, op gewelddadigheid en verdelging, op duisternis en bedrog in plaats van op licht en waarheid, op lelijkheid in plaats van op schoonheid.

Ga nu eens naar de andere bijbelplaats, Ezechiël 28, waar Gods schepping van de cherub Lucifer wordt beschreven.

Lucifer, een geschapen wezen

In het voorafgaande hoofdstuk 26 van Ezechiël wordt het beeld opgeroepen van de grote handelsstad Tyrus in de oudheid. Tyrus was de handelsmetropolis van de antieke wereld zoals Babylon de

politieke hoofdstad was. Tyrus was het New York, het Londen, het Tokyo of het Parijs van de oudheid. Het toenmalige Tyrus, wereldhaven voor zeevaarders en kooplieden, ging prat op haar schoonheid zoals Parijs in onze tijd.

Hoofdstuk 27 vervolgt dan met een beschrijving die ook wordt gevonden in het 18e hoofdstuk van het boek Openbaring, waarin gesproken wordt over een komende politiek-religieuze leider (vers 9-19).

Hoofdstuk 28 handelt meer specifiek over de tijd die komen gaat, de tijd die ook in Jesaja 14 wordt beschreven. In Ezechiël 28 gaat het over de vorst van Tyrus, een aardse heerser. God zegt tot de profeet Ezechiël: *Mensenkind, zeg tot de vorst van Tyrus [in feite een machtige religieuze leider die spoedig zal optreden in onze tijd]: zo zegt de Here Here: omdat uw hart hoogmoedig geworden is en gij zegt: ik ben een god, een godenwoning bewoon ik midden in zee, — terwijl gij een mens zijt en geen god — en gij in uw hart uzelf gelijkstelt met een god; voorzeker, gij zijt wijzer dan Daniël, geen geheim is voor u verborgen; door uw wijsheid en uw inzicht hebt gij u een vermogen verworven en goud en zilver verzameld in uw schatkamers . . . en uw hart is trots geworden op uw vermogen. Daarom, zo zegt de Here Here, omdat gij in uw hart uzelf gelijkgesteld hebt met een god, daarom, zie, Ik breng vreemdelingen over u, de gewelddadigste der volken . . . In de groeve zullen zij u doen neerdalen, gij zult de bittere dood der gesneuvelden sterven, midden in zee (Ezech. 28:2-8).* (Vergelijk dit eens met 2 Thessalonicensen 2:3-4 waar het gaat over „de mens der wetteloosheid”, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij een god is.)

Wat een hoog wezen

Maar hier gaat, evenals in Jesaja 14, de lagere menselijke figuur over op een hoger geestelijk tegenbeeld. In plaats van de vorst van Tyrus — een mens — gaat het nu over de koning van Tyrus. Dit is weer Lucifer.

De profeet Ezechiël vervolgt:

Het woord des Heren kwam tot mij: Mensenkind, hef een klaaglied aan over de koning van Tyrus en zeg tot hem: zo zegt de Here Here: Volmaakt zijt gij van gestalte, vol van wijsheid, volkomen schoon (vers 11-12).

Lees dit nog eens over. God zou zoiets nooit van een menselijk wezen zeggen. Deze verheven geest was het summum van wijsheid, volmaaktheid en schoonheid. Hij was het hoogtepunt, het meesterstuk van Gods schepping, een individueel geschapen wezen, het hoogste schepsel dat God in zijn almacht kon scheppen. De tragiek is dat hij in opstand kwam tegen zijn Maker.

In Eden waart gij, Gods hof (vers 13), maar hij had ook op aarde gewoond. Zijn troon was hier. Allerhande edelgesteente overdekte u . . . Van goud was het werkstuk, waarin zij waren gevat en aan u vastgehecht; toen gij geschapen werdt, waren zij gereed (vers 13). Hij was een geschapen, geestelijk wezen — geen sterfelijk mens van vlees en bloed.

Hij werd met geniale capaciteiten geschapen, ook op muzikaal gebied. Nu heel zijn wezen in denken en doen verdorven is geworden, is hij de eigenlijke bewerkster van de huidige verdorven muziek — van het onharmonische gekreun en gekrijs — van de ongelukkige en ontmoedigde stemmingen. Denkt u zich eens in, het voortreffelijke talent, al die gaven en mogelijkheden in een wezen dat met zulke vermogens is geschapen. En dat alles verdorven, alles verzuurd, verspild, omgeslagen in haat, verdelging en hopeloosheid.

Maar vat moed. Als wij voldoende gemotiveerd zijn om weerstand te bieden aan Satans listen, aan het kwade en het defaitisme, en als wij volharden in Gods wegen, zijn de ontzaglijke menselijke mogelijkheden oneindig veel groter en hoger dan die van Lucifer — zelfs in zijn oorspronkelijke geschapen vorm, voordat hij tot opstandigheid en ongerechtigheid verviel.

Laten we met deze openbaring van de zo belangrijke ontbrekende dimensie in kennis vervolgen: *Gij waart een beschuttende cherub met uitgespreide vleugels; Ik had u een plaats gegeven, zegt God tot Lucifer.* Dit voert ons terug naar Exodus 25, waarin God aan Mozes het ontwerp voor de ark van het verbond gaf. De

beschrijving begint met vers 10, en in vers 18-20 zien wij in het ontwerp de twee cherubs, die ter weerszijde van Gods troon in de hemel stonden — de troon van Gods heerschappij over het ganse heelal. De vleugels van de twee cherubs overdekten de troon van God.

Opgeleid in het hoofdkwartier van het heelal

Deze Lucifer nu was een plaats gegeven naast Gods troon. Hij was opgeleid en bekwaam in de uitvoering van Gods bestuur. God koos zo'n goed opgeleid en bekwaam wezen als hoofd uitvoerder van zijn bewind over de engelen die de gehele aarde bewoonden.

Lezen we verder: . . . *gij waart op de heilige berg der goden* [op Gods heilige berg — Statenvertaling], *wandelend temidden van vlamme stenen*. Het gaat hier dus niet over een menselijk wezen. Lees echter verder: *Onberispelijk waart gij in uw wandel, vanaf de dag dat gij geschapen werdt, totdat er onrecht [wetteloosheid] in u werd gevonden* (Ezech. 28:15). Hij bezat volmaakte kennis, begrip en wijsheid. Hij bezat echter ook het volle vermogen om logisch te redeneren, te denken, beslissingen te nemen en een keuze te doen. En ondanks al deze voorkennis — zelfs van resultaten en gevolgen — keerde dit hoogste wezen, het hoogste dat zelfs God kon scheppen, zich in opstand tegen zijn Schepper en tegen de weg die leidt tot alles wat goed is. Hij verviel tot wetteloosheid. Hij was opgeleid in de uitoefening van volmaakte orde en wet. Zolang Lucifer deze volmaakte weg bewandelde, heerste er onuitsprekelijke vreugde in de gehele wereld. Een heerlijke vrede met harmonie, volmaakte liefde en eensgezindheid. Gods bestuur schiep een ideale toestand van geluk — zolang Lucifer trouw was in de uitvoering van Gods bewind.

Wat leidde tot de zonde der engelen?

Wat was de oorzaak dat de engelen op aarde tot zonde, tot wetteloosheid vervielen? Het waren zeer zeker niet de gewone engelen die dit hoogste wezen overhaalden tot verraad. Nee, in hemzelf werd ongerechtigheid gevonden. Maar na hoeveel tijd? Dat weten wij niet. God heeft ons dit niet geopenbaard. Het kan welk aantal

jaren dan ook geweest zijn, van één of minder tot miljoenen maal miljoenen jaren.

Ons is ook niet geopenbaard hoeveel tijd het Lucifer kostte, nadat hij had besloten te rebelleren en te trachten Gods hemel binnen te dringen om de macht over het heelal over te nemen, om alle engelen op aarde zo ver te krijgen dat zij hem volgden en verraad pleegden.

Ik weet welke methode hij gebruikte. Het is dezelfde methode die hij ook nu nog gebruikt om mensen te misleiden en te brengen tot ontrouw, opstandigheid en zelfzuchtig verzet tegen Gods heerschappij. Eerst bracht hij een of twee engelen tot afgunst, jaloezie en wrok over een vermeend onrecht en daarna tot trouweloosheid. Vervolgens gebruikte hij deze paar engelen, als rotte appels in een mand, om gevoelens van wrok, zelfbeklag, trouweloosheid en opstandigheid in andere engelen op te wekken. Dit is zijn methode — elke rotte appel steekt de appels naast zich aan totdat de hele mand bedorven is.

Als in Gods bestuur in onze dagen de „rotte appels” niet tijdig worden uitgeworpen, zouden zij Gods bewind op aarde volkomen verwoesten. Zijn zij eenmaal uit de mand verwijderd, dan zullen zij de andere appels in de mand niet meer kunnen aansteken.

Maar bedenk eens hoeveel tijd de verbitterde, verdorven Lucifer nodig gehad zal hebben om miljoenen heilige engelen tot wrok, verbittering, ontrouw en tenslotte tot venijnige rebellie te brengen. Misschien heeft het hem honderden, duizenden of miljoenen jaren gekost. Dit alles vond plaats voordat de mens was geschapen.

Het geschiedde na de oorspronkelijke schepping van de aarde zoals die beschreven wordt in vers 1 van Genesis 1. Vers 2 beschrijft een toestand die het gevolg was van het zondigen van engelen. Daarom hebben de gebeurtenissen die in vers 2 worden beschreven, waarschijnlijk miljoenen jaren na de eerste schepping van de aarde plaatsgevonden.

De aarde kan dus wel miljoenen jaren geleden geschapen zijn. In deze passage van Ezechiël 28 lezen we verder: *Door uw*

uitgebreide handel zijt gij vervuld geraakt met geweldenarij en kwaamt gij tot zonde. Van de berg der goden verbande Ik u en deed u weg, gij beschuttende cherub, van tussen de vlammende stenen. Trots was uw hart op uw schoonheid — met uw luister hebt gij ook uw wijsheid te niet doen gaan. Ter aarde wierp Ik u neer . . . (vers 16-17). Op dit punt keert het verhaal weer terug tot de menselijke politiek-religieuze leider die spoedig zal verschijnen, de leider van wie de vorst van het oude Tyrus de voorloper is geweest.

Eerder in dit hoofdstuk heb ik beschreven hoe verwoesting en duisternis over de aarde was gekomen als gevolg van de zonde van Lucifer (die nu de duivel is) en van de „engelen die gezondigd hadden” (nu demonen) en hoe God in zes dagen het aangezicht van de aarde vernieuwde (Gen. 1:2-25).

Waarom schiep God echter de mens op aarde (Gen. 1:26)?

Bezie de situatie eens vanuit Gods gezichtspunt. God heeft ons menselijk verstand gegeven, vergelijkbaar met dat van God, alleen van lagere orde en beperkt. God schiep ons naar zijn beeld, naar zijn gelijkenis (vorm en gestalte), maar uit stof, niet uit geest. Maar God heeft ook gezegd: *Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was* (Filipp. 2:5). Wij kunnen tot op zekere hoogte denken zoals God denkt. Hoe moet God de situatie hebben gezien, toen Hij het aangezicht van de aarde begon te vernieuwen na de wereldwijde catastrofe die de engelen hadden veroorzaakt?

Hij had een prachtige en volmaakte schepping op aarde tot stand gebracht. Hij had haar bevolkt met heilige engelen — misschien waren het er wel miljoenen. Boven hen plaatste Hij als koning op een aardse troon, een aartsengel, de cherub Lucifer. Lucifer nu was een individueel geschapen geestelijk wezen, het hoogste meesterstuk van Gods scheppingsmacht. Hij was het meest volmaakte wezen in schoonheid, kracht, geest, kennis, verstand en wijsheid dat God in zijn almacht kon scheppen. God kon op onmiddellijk bevel geen hoger of volmaakter wezen maken.

Toch had dit verheven wezen dat bij Gods troon was opgeleid en bekwaam om Gods bestuur over het universum uit te oefenen,

Gods heerschappij verworpen. Hij was verdorven geworden en ging zelfzuchtig zijn eigen weg; hij rebelleerde tegen de uitoefening van Gods bestuur en wilde er zelfs niet aan gehoorzamen. Hij had al zijn engelen verleid en tot de zonde van rebellie en ontrouw gebracht.

Denkt u zich dit verder in. Blijkbaar was het gehele universum tegelijk met de aarde geschapen. Er zijn geen aanwijzingen, noch in Gods geopenbaarde Woord noch in de wetenschap dat er op enige planeet in het oneindige heelal enige vorm van leven bestaat. Maar God doet niets zomaar; Hij heeft met alles een bedoeling.

Alles wijst erop dat al deze planeten thans woest en ledig (*tohu wabohu*) zijn zoals de aarde was in Genesis 1:2. Maar God schiep ze niet met zo'n doodse aanblik zoals onze maan nu vertoont. Verval is geen oorspronkelijke geschapen toestand — het is een toestand die voortkomt uit een proces van achteruitgang. Het is duidelijk dat als de nu gevallen engelen de aarde in haar oorspronkelijke schoonheid hadden bewaard en gecultiveerd, als zij Gods instructies hadden uitgevoerd en zijn leiding hadden gehoorzaamd, dan zouden zij de ontzagwekkende mogelijkheid hebben gekregen het gehele universum te bevolken om een geweldig creatief plan ten uitvoer te brengen. Toen zij tot verraad vervielen op aarde, moet hun zonde ook de verwoesting van de planeten in het heelal, die hen oorspronkelijk en voorwaardelijk ook in beheer waren gegeven, hebben teweeggebracht.

Toen God deze tragische catastrofe aanzag, moet Hij hebben beseft dat, nu het hoogste en volmaaktste wezen in zijn almacht tot rebellie was vervallen, Hij God zelf, het enige wezen was dat niet wil en niet kan zondigen.

En God is de Vader van de familie Gods.

Zie Johannes 1:1-5. Het „Woord” dat vlees is geworden (vers 14) is altijd, eeuwig bij de Vader geweest. God de Vader heeft alle dingen geschapen — het ganse heelal — door hem die Jezus Christus werd (Ef. 3:9; Kol. 1:16-17).

Toen Jezus op aarde was, bad Hij tot God, zijn Vader in de hemel. De Vader sprak over Jezus als *mijn geliefde zoon in wie Ik*

behagen heb. Jezus leefde op aarde als mens, in alle opzichten blootgesteld aan allerlei verleidingen evenals wij, maar desondanks zonder zonde.

Het vijfde woord in de bijbel is „God” (Gen. 1:1). Het oorspronkelijke Hebreeuws ervoor is *Elohim*, een meervoudig naamwoord, zoals familie, kerk of groep. De familie is God. Er is één God — de ene familie, maar meer dan één persoon.

God zag dat Hij geen enkel wezen onder Hem, in zijn familie, absoluut kon vertrouwen in zoverre dat het nooit zou zondigen, zoals God die niet kán zondigen. Ten einde zijn plan voor de gehele kosmos uit te voeren, kon niemand anders dan Hijzelf (als de familie Gods), met absolute zekerheid die verheven taak voor het ganse heelal op zich nemen. God besloot toen zichzelf te vermenigvuldigen door mensen te scheppen naar zijn beeld en gelijkenis, maar aanvankelijk bestaande uit vlees en bloed en onderworpen aan de dood als zij zouden zondigen en zich niet bekeren — hoewel met de mogelijkheid om in de door God de Vader verwekte goddelijke familie te worden geboren.

God zag hoe dit kon worden gedaan door Christus die zichzelf voor dit doel opofferde.

En dat is de reden dat God de mens op aarde plaatste. Dat is de reden waarom de allerhoogste en almachtige God dit nog nooit eerder door Hem ondernomen kolossale en geweldige plan, nl. de reproductie van zichzelf, ten uitvoer gaat brengen. Het volgende hoofdstuk zal dit onmiskenbaar duidelijk maken.

V

Wat leidde tot de schepping van de mens?

IETS HEEFT DE Schepper-God ertoe gebracht op deze planeet de mens te scheppen. Er zijn maar weinig mensen die weten wat God hiertoe heeft bewogen en wat de bedoeling is van 's mensen aanwezigheid hier op aarde. Waarheen zijn wij op weg en wat is de weg?

Dit zijn vragen van levensbelang. Toch kan de wetenschap hierop geen antwoord geven. Geen enkele godsdienst kan het ons verklaren. Aan geen enkele universiteit wordt deze allerbelangrijkste kennis gedoceerd.

Aarde oorspronkelijk niet door mensen bewoond

De meeste mensen weten vrijwel niets van God. Ten einde onszelf echter te kunnen begrijpen, om te weten waarom wij bestaan, waarheen wij op weg zijn en wat die weg is, moeten wij meer weten over onze Schepper.

Ons leven hier is als het ware een reis die wij maken. Gesteld,

u heeft zojuist een prijs gewonnen — een geheel verzorgde reis naar het buitenland. Zoudt u dan niet willen weten waar de reis naar toe gaat, hoe u zult reizen, kortom alle mogelijke bijzonderheden van de reis? Zouden wij dan niet met een nog vuriger verlangen alles te weten willen komen over deze ene grote levensreis? Ten einde dat alles te weten, moet u eerst het een en ander weten over de God die u deze reis laat maken en u de mogelijkheid daartoe verschaft.

Het is voor ons dus van essentieel belang het volgende, zoals geopenbaard in de bijbel, te weten, nl. dat de eeuwige God niet alleen de Schepper is van alle dingen, maar ook de Heerser over alles wat Hij scheidt en tevens Opvoeder. Hij openbaart fundamentele kennis die onontbeerlijk is; kennis die de mens nergens anders kan vinden. Toch heeft de mensheid in het algemeen openbaring als bron van fundamentele kennis afgewezen.

Wat God scheidt, onderhoudt Hij ook. Wat Hij scheidt, scheidt Hij met een bepaald doel. Zijn bedoeling is dat de schepping in gebruik wordt genomen — in goed gebruik, zodat zij in stand wordt gehouden en verbeterd. Dit gebruik, deze zorg voor en verbetering van al het geschapene staat geheel onder toezicht van God.

Onze aarde was oorspronkelijk bedoeld om als woonplaats te dienen voor een derde van alle engelen. Toen de engelen de aarde bij de schepping aanschouwden, vonden zij haar zo mooi en volmaakt dat zij spontaan jubelden van vreugde (Job 38:4-7). Het zou hen een prachtige gelegenheid verschaffen de aarde te bewerken, haar vrucht te laten dragen en haar schoonheid in stand te houden en te verhogen.

Op dit punt is het goed te beseffen van welke aard Gods oorspronkelijke schepping was. Ze leek op onafgewerkt meubilair dat men in sommige zaken kan kopen. Dit meubilair is nog „ruw”; het is klaar op het laatste beitsen, polijsten of verven na. Sommige mensen sparen geld uit door zelf deze afwerking te doen als ze dat kunnen. Dit meubilair kan van goede en hoogstaande kwaliteit zijn, maar de laatste verfraaiende hand ontbreekt er nog aan.

Precies zo is het met Gods schepping. Zij is volmaakt,

maar de verfraaiende afwerking ontbreekt nog en die wilde God de engelen laten toevoegen. De originele „onafgewerkte” schepping werd door God zelf tot stand gebracht, maar in het prehistorische tijdperk had Hij de engelen, en nu de mens de creatieve taak toegedacht dit gedeelte van Gods schepping af te maken en de afwerkende hand te leggen aan de laatste en tot nut dienende fasen van wat uiteindelijk de voltooide schepping zal zijn.

Of de engelen dit geopenbaard was of niet, het was bedoeld als een periode van beproeving en toetsing. De aarde was het proefsterrein om gehoorzaamheid aan Gods heerschappij te leren en om geschikt gemaakt te worden voor het ontwikkelen en tot voltooiing brengen van de schepping op miljoenen andere planeten in het onmetelijke heelal. Want uit datgene wat in Gods Woord is geopenbaard, blijkt dat God tegelijk met de aarde het gehele natuurlijke heelal had geschapen. Het zevende woord in Genesis 1:1 moet eigenlijk „hemelen” zijn.

Uit radioactieve elementen en de wet van radioactief verval van materie blijkt dat er een tijd is geweest dat er nog geen materie bestond. God is geest; Hij bestaat uit geest. God bestond voordat er iets anders was — Hij is de Schepper van alles. De engelen werden geschapen voordat de aarde er was. Wat God openbaart duidt er zeer sterk op dat er vóór de oorspronkelijke schepping van de aarde nog nooit materie had bestaan en dat het gehele stoffelijke heelal op dat tijdstip werd geschapen.

Het was dus Gods bedoeling dat de engelen het beheer van het gehele universum zouden overnemen om de miljarden planeten rond de ontelbare sterren, waarvan vele zonnen zijn, te verfraaien en af te werken. De zon van ons zonnestelsel is slechts een middelmatig grote ster. Sommige zonnen die wij als sterren aan de hemel zien, zijn vele, vele malen groter dan onze zon. Ons zonnestelsel dat al zo groot is dat de meeste mensen er zich geen voorstelling van kunnen maken, is slechts een onderdeel van de Melkweg, en er zijn talloze melkwegstelsels. Met andere woorden, het heelal dat de almachtige God heeft geschapen, is onvoorstelbaar groot. Wat is God groot!

Het lag in Gods bedoeling de engelen, en nu de mens, een hoogstbelangrijk deel bij te laten dragen aan de uiteindelijke schepping van het onmetelijke heelal.

(Maar God had deze geweldige mogelijkheid toen waarschijnlijk nog niet ten volle aan de engelen geopenbaard, want een derde van hen besloot zich het heelal met geweld toe te eigenen zonder zich daar eerst voor te bekwamen.)

Om dit vérreikende doel te verwezenlijken, vestigde God zijn heerschappij over de engelen op deze aarde. En de uitvoering van zijn heerschappij over deze aardbol had God toegewezen aan een verheven aartsengel, de grote cherub Lucifer.

Lucifer was als individueel geschapen wezen het allerhoogste meesterstuk dat de grote God kon scheppen. De bijbel vermeldt het bestaan van slechts twee andere wezens van deze hoge rang: Michaël en Gabriël.

Vergeet niet dat zelfs de heilige engelen en aartsengelen, dus ook deze verheven cherub Lucifer, waren begiftigd met het vermogen om te denken, logisch te redeneren, een eigen mening te hebben, te kiezen en besluiten te nemen.

God had Lucifer alle mogelijke gaven en talenten meegegeven. Hij was het toppunt van wijsheid, schoonheid en volmaaktheid. Hij was volmaakt in alle opzichten vanaf het moment dat hij werd geschapen, totdat (Ezech. 28:15) er ongerechtigheid, d.w.z. opstandigheid en wetteloosheid in hem gevonden werd.

Hij was bij de troon van het oneindige heelal opgeleid en ervaren in de uitvoering van Gods bestuur. Hij was een van de twee cherubs wier vleugels zich over Gods troon uitspreidden (Ezech. 28:14; Ex. 25:20).

Hij was met een stralende, volmaakte schoonheid geschapen, maar hij gaf zich bewust over aan ijdelheid. Daardoor verviel hij tot verkeerde gedachten. Gods wet — de grondslag van Gods bestuur — is de weg van liefde; van liefdevolle zorg voor het welzijn van anderen; liefde voor God in gehoorzaamheid, nederigheid en verering; de weg van geven, delen, helpen en samenwerken. Lucifer vond dat rivaliteit veel beter was dan samenwerking. Dit zou een prikkel zijn om uit te blinken, er hard tegen aan te

gaan en prestaties te leveren. Het zou veel plezieriger zijn voor zichzelf te werken.

Zo keerde hij zich tegen Gods wet van liefde. Hij werd afgunstig op God, naijverig en vol wrok. Hij werd een en al begeerte en hebzucht, en hij werd verbitterd. En zo kwam een geest van gewelddadigheid over hem. Hij werd willens en wetens de tegenstander en vijand van zijn Schepper. Dat was zijn keuze, niet die van God, maar God liet het toe.

God veranderde toen zijn naam, zodat hij heette wat hij geworden was: Satan de duivel, hetgeen tegenstander, rivaal, vijand betekent.

Van toen af aan richtte hij zijn bovennatuurlijke krachten op het kwade. Hij werd niet alleen verbitterd tegen God, maar ook tegen Gods wet. Hij gebruikte al zijn bedrieglijke sluwheid om de engelen onder hem te verleiden tot ontrouw en opstand tegen de Schepper en tenslotte tot het voeren van een oorlog van agressie en geweld in een poging God te onttronen en zich meester te maken van de troon van het heelal.

Zolang Lucifer trouw Gods bestuur bleef uitvoeren, heerste er overal op aarde een heerlijke en volmaakte vrede. De engelen waren zo gelukkig dat hun blijdschap geen grenzen kende. De wet van Gods bestuur is de levenswijze die vrede, geluk, welzijn en welvaart tot gevolg heeft. Zonde is de levenswijze die al de nu bestaande euvels heeft teweeggebracht.

De straf voor de zonde van de engelen was niet de dood, want God had hen als onsterfelijke wezens geschapen die niet kunnen sterven. God had hen deze aarde tot woon- en werkplaats gegeven om zich hier voor te bereiden op hun taak om het ganse heelal te beërven en de schoonheid ervan te verhogen.

Hun straf (het definitieve vonnis staat hun nog steeds te wachten) bestond daaruit dat zij werden afgewezen, dat zij hun grote kans hadden verspeeld, dat hun geest werd verdorven en dat er een gigantische catastrofale verwoesting van de gehele aarde plaatsvond.

Het gevolg was dat de aarde in de toestand raakte die in Genesis 1:2 kort wordt aangeduid — (de Hebreeuwse woorden

tohu wabohu, vertaald als „woest en ledig”, betekenen een toestand van chaos en totale wanorde) — water bedekte het gehele aangezicht der aarde en er heerste diepe duisternis. Lucifer was geschapen als een volmaakte bringer van licht. Nu werd hij de bewerker van duisternis, dwaling, verwarring en kwaad. Zo leidde de opstand van de engelen die zondigden (2 Petr. 2:4-6; Judas 6-7; Jes. 14:12-15; Ezech. 28:12-17) tot deze algehele verwoesting van de aarde.

En naar alle waarschijnlijkheid reikten de gevolgen ervan nog veel verder.

Alles wat God geschapen heeft, werd in een volmaakte toestand geschapen. De andere planeten werden niet als dode en uitgebluste hemellichamen geschapen, woest en ledig als onze maan en Mars nu. Wij weten nog niet zo heel veel van de andere planeten, maar alles wijst er tot dusver op dat zij in dezelfde staat van verval verkeren.

We hebben het reeds gehad over de geweldige, ongelooflijke mogelijkheid die de mens heeft. Oorspronkelijk was dit potentieel van heerschappij over het heelal aan de engelen gegeven. Zij diskwalificeerden zich echter.

God schiep onze maan en de planeten niet in deze toestand van wanorde en verval. Uit wat God openbaart blijkt zeer duidelijk dat het gehele stoffelijke heelal tegelijk met de aarde werd geschapen. Zoals gezegd, is God niet de schepper van een woestenij, van verval en afbraak, maar Satan is dat wel. Het lijkt daarom, gebaseerd op wat nu is geopenbaard, dat tegelijk met de verwoesting van deze aarde ook een dergelijke catastrofale vernietiging plaatsvond op het oppervlak van onze maan en de andere planeten. En dit alles werd veroorzaakt door de opstand van Lucifer en zijn engelen! Maar zie wat God daarop deed.

In Psalm 104:30 lezen wij: *Zendt Gij uw Geest uit, zij worden geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat van de aardbodem.*

Nu terug naar Genesis 1:2: *De aarde nu was [werd] woest en ledig, en duisternis lag op de vloed, en de Geest Gods zweefde over de wateren.*

God hernieuwde het aangezicht van de aarde om die voor te bereiden als woonplaats van de MENS.

Maar waarom?

Waarom God de mens schiep

Nu komt er een waarheid aan het licht die waarschijnlijk nog nooit door de mens is doorgrond.

Het is een overweldigende waarheid.

Denkt u zich de situatie van toen eens in zoals God die moet hebben gezien en beschouwd. God heeft ons begiftigd met een geest zoals Gods eigen geest, alleen van lagere orde en beperkt. God schiep ons naar zijn beeld, naar zijn gelijkenis (vorm en gestalte), maar uit stof in plaats van uit geest. God zegt evenwel tot ons: *Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was* (Filipp. 2:5). Wij kunnen leren denken als God. Als wij zijn Geest bezitten, kunnen wij, tot op zekere hoogte, leren denken zoals Hij denkt.

Hoe moet God deze toestand na het geweldige debâcle van Lucifer en de engelen die zondigden, hebben gezien?

Lucifer was als individueel geschapen wezen het hoogste meesterstuk van Gods scheppingsmacht. In schoonheid, geest, kennis, macht, verstand en wijsheid was hij het meest volmaakte wezen met vermogen zelfstandig te denken, logisch te redeneren, te kiezen en te beslissen, dat God in zijn almacht kon scheppen. God wist dat er geen hoger en volmaakter wezen als basisschepsel kon worden bereikt.

Maar dit verheven wezen dat bij Gods troon was opgeleid en bekwaam gemaakt om Gods heerschappij over het heelal uit te voeren, was desondanks vervallen tot verkeerd denken en kwam tot een duivels besluit. Hij bewerkte de engelen onder hem net zo lang tot ook in hen de gedachte aan rebellie vorm kreeg. Hiervoor heeft Lucifer misschien wel miljoenen jaren nodig gehad. Naar alle waarschijnlijkheid moest hij beginnen het denken van zijn engelen een voor een te beïnvloeden. Hij moest gevoelens van ontevredenheid en verongelijkt zijn jegens God in hen wekken, gevoelens van wrok en bitterheid.

Toen Lucifer gedachten van ijdelheid, naijver, afgunst, begeerte en hebzucht in zijn geest had toegelaten, gebeurde er iets met zijn geest. Zijn geest raakte verdraaid en verknipt. Zijn denken werd krom. God had hem en de engelen de macht over hun eigen geest gegeven. Nu kunnen zij hun geest nooit meer rechtzetten; ze zullen nooit meer rationeel, eerlijk en oprecht kunnen denken.

Zelf heb ik een aantal ervaringen met demonen bij enkele bezeten mensen gehad. Ik heb boze geesten door middel van de naam van Christus en de macht van de heilige Geest kunnen uitwerpen. Sommige demonen zijn dwaas als verwende kinderen. Sommige zijn geslepen, scherp, schrand en listig. Sommige zijn strijdlustig, andere brutaal en weer andere knorrig en koppig. Maar alle zijn ze verdorven en verdraaid.

Bezie nu nog eens Gods grote verheven plan. Het is Gods bedoeling dat er goddelijk, volmaakt karakter wordt ontwikkeld in de miljoenen mensenkinderen die straks deze creatieve voltooiing van heel het onmetelijke heelal zullen bewerkstelligen.

Dat is het ontzagwekkende doel.

Voor dit doel schiep God eerst miljoenen engelen, geestelijke wezens. Daarna schiep Hij het stoffelijke heelal en deze aarde, en Hij plaatste hier engelen om deze aarde onder zijn heerschappij tot ontwikkeling te brengen.

Maar de vorst, Lucifer, die Hij als heerser had aangesteld, kwam in opstand en misleidde een derde van alle engelen, zodat Gods heerschappij op aarde niet meer werd uitgeoefend.

Lucifer was het hoogste meesterstuk. Toen Lucifer en zijn engelen de verkeerde weg opgingen, was het de vraag wat de rest van de engelen zou doen.

Toen God deze rampzalige toestand overzag, moet Hij tot de slotsom zijn gekomen dat Hijzelf nu het enige wezen was dat niet wil en niet kan zondigen. De enige zekerheid dat zijn grote plan kon worden uitgewerkt, was dat Hij zichzelf vermenigvuldigde!

Maar laten we eerst nog een andere vraag beantwoorden voor we verder gaan:

Waarom is het onmogelijk voor God te zondigen? Er is geen

grotere macht die het Hem kan beletten. Nee, maar God heeft zich eenvoudig door zijn eigen macht die hoog boven alle macht staat, voorgenomen dat Hij niet wil zondigen.

God stond dus voor de volgende situatie: van geen enkel wezen lager dan Hijzelf kon God met zekerheid verwachten dat het nooit zou zondigen, d.w.z. zich nooit tegen Gods wet en Gods heerschappij die zijn uiteindelijke doel bewerkstelligen, zou keren. God besepte dat Hij, om zijn plan voor het gehele universum te verwezenlijken, op niemand minder kon vertrouwen dan op zichzelf en zijn heilig, rechtvaardig en volmaakt karakter.

Natuurlijk zou men kunnen vragen: Had God dan niet van tevoren kunnen weten wat Lucifer en de engelen onder hem zouden gaan doen? Weet God niet alles? Het antwoord is: neen. Had God vooruit geweten welke keuze zij zouden doen, dan zou Hij hen hebben moeten dwingen de juiste weg te kiezen. Hij zou hen dan het vermogen om te denken, rationeel te redeneren, te kiezen en besluiten te nemen hebben ontnomen. God verkiest niet vooruit te weten wat u of ik morgen of later zullen denken, overwegen of besluiten. Evenals ons mensen, had Hij ook deze geestelijke wezens het vermogen gegeven zelfstandig te denken, te kiezen en te beslissen. Anders zouden wij en de engelen slechts automaten zijn die precies doen wat men ze wil laten doen. God verkoos eenvoudig dit niet te weten. Het is zijn bedoeling dat zijn schepselen een eigen karakter ontwikkelen.

Op grond van alles wat gebeurd was, ging God ertoe over de meest verbazingwekkende schepping tot stand te brengen, nl. de reproductie van zichzelf. De uiteindelijke schepping van goddelijke wezens in zijn familie die boven de engelen staan!

Zichzelf vermenigvuldigen?

Toen volgde de apotheose van Gods ongeëvenaarde scheppingsmacht. De bekroning van al zijn goddelijke daden! Een project zo ongelooflijk verheven en ontzagwekkend dat het moeilijk te vatten is voor de menselijke geest.

Hoe zou de grote God, de uit en in zichzelf en vóór alles bestaande Schepper aller dingen, zichzelf kunnen reproduceren

tot vele miljoenen anderen zoals Hij: goddelijk, almachtig en volmaakt van aard, elk uit eigen vrije wil volkomen in harmonie met de Vader, elk met een dermate vaste wil dat hij niet kan zondigen?

In het volgende hoofdstuk zal worden onthuld hoe God van plan is dit ongelooflijk ontzagwekkende kunststuk — de vermenigvuldiging van zichzelf — uit te voeren.

VI

Gods plan voor de vermenigvuldiging van zichzelf

IN HET VORIGE HOOFDSTUK heb ik gesproken over de reden van Gods besluit om de mens te scheppen en de mensheid hier op aarde te plaatsen. Hoe kon zo'n ontzagwekkende onderneming echter ooit verwezenlijkt worden?

In feite hebben maar weinig mensen enig idee van wat het allemaal omvat. Weinig mensen beseffen nauwelijks de grootsheid van de wonderbaarlijke gebeurtenissen en goddelijke planning die nodig waren, zodat dit menselijke leven, waarin een ieder van ons zich mag verheugen, mogelijk werd.

In het vorige hoofdstuk schreef ik dat men zich zou kunnen afvragen: „Had God dan niet van tevoren kunnen weten wat Lucifer van plan was te doen?” Het antwoord was neen. Maar God wist ongetwijfeld dat Lucifers opstandigheid en de zonde van de engelen op aarde tot de mogelijkheden behoorden.

Is God toen, wetende dat zoiets zou kunnen gebeuren, pas na de catastrofale wereldramp op het idee gekomen om de mens te

scheppen? Weer moet het antwoord categorisch NEEN luiden. Hij wachtte niet met zijn voornemen om zichzelf te vermenigvuldigen tot de tragische ramp had plaatsgevonden.

Laat ik een voorbeeld geven. Ik vlieg in een Gulfstream II-straalvliegtuig. De menselijke ontwerpers ervan waren zich terdege bewust dat er altijd wel iets met het een of andere onderdeel of systeem mis zou kunnen gaan. Daarom hebben zij een veiligheidssysteem ontworpen en ingebouwd. Als een bepaald onderdeel het begeeft, is er een ander onderdeel of systeem dat onmiddellijk overneemt, en soms is er nog een derde reserveonderdeel of systeem. Wanneer menselijke constructeurs voorzieningen treffen om een eventueel mechanisch mankement te ondervangen, hoeveel te meer zal God, de grote Schepper, vooruit plannen hebben gemaakt voor het geval Lucifer en de engelen tot zonde zouden vervallen. Ongetwijfeld had God zijn plannen van tevoren klaar. Voordat Hij de aarde schiep, wist God dat engelen met het vermogen om zelfstandig te denken, logisch te redeneren, te kiezen, een eigen mening te vormen en besluiten te nemen, zouden kunnen rebelleren en tot ongerechtigheid vervallen. Zijn grote doel maakte het noodzakelijk dat Hij dit toestond.

Dat was misschien wel een reden waarom Hij fysieke materie — het gehele stoffelijke heelal — creëerde. De materie met al haar eigenschappen, zoals het organische en het anorganische, kracht, energie, traagheid, zwaartekracht, enz., verschaftte Hem het materiaal waaruit Hij de mens in zijn sterfelijke staat kon formeren als het middel waardoor Hij zichzelf zou kunnen vermenigvuldigen.

Voor we verder gaan, moeten wij eerst nog meer weten over onze Schepper-God. Wij moeten weten waarom tegenwoordig vrijwel niemand ook maar het flauwste idee heeft dat er zo'n gigantisch en ontzagwekkend project aan de gang is!

Slechts één God, maar meer dan één persoon

Laat mij proberen deze wonderbaarlijkste waarheid aller tijden duidelijk te maken.

Om te beginnen moet u weer terug naar de allereerste woor-

den van de door God aan ons geopenbaarde kennis: *In den beginne schiep God de hemel en de aarde.*

God inspireerde Mozes deze woorden in het Hebreeuws te schrijven, niet in het Nederlands. Ik herhaal: de Hebreeuwse naam voor „God” is Elohim. Een meervoud zoals familie, gemeente, groep, team. Eén familie samengesteld uit meer dan één persoon. Eén gemeente, bestaande uit meer dan één lid. Eén groep die bestaat uit meer dan één persoon, anders zou het geen groep zijn. Eén sportteam van twee, vijf, negen of elf spelers, plus nog een aantal reservespelers.

Lucifer, eens de grote aartsengel, die Satan werd, heeft de mensheid zo ver op een dwaalspoor geleid dat tegenwoordig vrijwel niemand meer weet dat God in werkelijkheid een goddelijke familie is. Eén familie. God is een familie en die familie is één God.

Satan heeft de mensen zo grondig misleid dat zij alle mogelijke andere dingen geloven op dit punt. Misschien geloven de meesten van de aldus misleide mensen dat God een drieënhed is — God in drie personen — waarbij God wordt beperkt tot drie personen en de heilige Geest, die van God en van Christus uitgaat, valselijk wordt voorgesteld als zijnde een persoon.

Anderen stellen zich God voor als slechts één persoon.

Maar zie nog eens wat er in het Nieuwe Testament, in Johannes 1:1-5, 14 staat: *In den beginne was het Woord.* Dit lijkt veel op Genesis 1:1 nietwaar? Daar staat: *In den beginne . . . God.* Maar zoals gezegd is het woord „God” in Genesis 1:1 de vertaling van het Hebreeuwse meervoud Elohim, hetgeen wil zeggen dat meer dan één persoon één God vormt. In Johannes 1 werd het Nederlandse „Woord” vertaald van het oorspronkelijk Griekse logos, dat „woord” of „woordvoerder” betekent, een wezen of persoon dus.

De volgende woorden in Johannes 1 zijn: . . . *en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is (vers 1-4).*

Deze „Logos” was een persoon en deze persoon bestond, evenals God, „vanaf het begin”. Hij heeft altijd in zichzelf be-

staan. Hij was bij God en ook Hij was God. Hij is en was een persoon. God, bij wie Hij was, is ook een persoon. Zij hebben altijd samen bestaan. „Alle dingen” (woorden die ook wel worden vertaald met „het heelal”) werden door Hem — het Woord, de goddelijke Woordvoerder — gemaakt.

Maar lees nu vers 14: *Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.* Hier is natuurlijk sprake van Jezus Christus. Hij werd verwekt door God de Vader om als mens te worden geboren en Hij was de enige die ooit op deze wijze werd verwekt.

Vanaf deze verwekking en geboorte als mens werd „het Woord” de Zoon van God.

De Vader, in de hemel, zei van Jezus: *Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.* Jezus noemde God zijn „Vader”, d.w.z. dat hier een familieverhouding van „Vader en Zoon” bestaat. Bij de opstanding tot onsterfelijk leven, zal de Kerk met de verrezen en verheerlijkte Christus trouwen (Ef. 5:25-28). Ook hier hebben wij een familieverhouding: vader, zoon, man en vrouw. En de „vrouw” zal uit geboren kinderen van God bestaan.

Ik ben zelf vader van een gezin geweest. Mijn familienaam is Armstrong. Mijn eerste vrouw en ik hebben vijftig jaar samen lief en leed gedeeld tot zij stierf. Ik heb een zoon, Garner Ted. Mijn zoon is ook een Armstrong, zoals Jezus, het Woord, God was en toch was Hij bij God. Onze familienaam is Armstrong. Alle leden van het gezin heten ook Armstrong. Toen onze dochters in het huwelijk traden, begonnen zij een ander gezin te stichten en zij namen de naam aan van hun echtgenoot die de vader werd van dat gezin. Maar elk gezin is één geheel.

Zo is er slechts God, maar God is de familienaam en in de ene familie is meer dan één persoon.

CHRISTUS de Maker van alles

God is de Schepper, maar God is ook de familie Gods. Hoe kan de Vader van de familie en ook Christus Schepper zijn? In Efeze 3:9

staat dat God de Vader *alle dingen* [het heelal] *geschapen heeft door Jezus Christus* (Statenvert.). Christus nu is „het Woord”, de Woordvoerder. Over Hem lezen wij in Psalm 33: *Door het woord des Heren zijn de hemelen* [het heelal] *gemaakt, door de adem van zijn mond al hun heer . . . Want Hij sprak en het was er* (vers 6, 9).

Een voorbeeld. In januari 1914 werd ik door een nationaal tijdschrift erop uitgestuurd om in Detroit Henry Ford te interviewen. Ik zag hem voor het eerst toen hij buiten voor de deur van de enorme Ford-fabriek stond. Hij droeg een net pak, geen arbeiderskleden. Hij was de maker of fabrikant van de Ford-automobielen. En hij fabriceerde ze door middel van de duizenden werknemers die ik binnen in overalls aan het werk zag. De werknemers maakten gebruik van machines en de kracht van elektriciteit. Zo is het ook met God de Vader; Hij is Schepper. Hij schiep door middel van Jezus Christus, de „werkman” die sprak, en het werd uitgevoerd door de kracht van de heilige Geest. Maar Jezus zei heel duidelijk dat Hij alleen dat sprak wat de Vader Hem opdroeg te spreken.

Zie nu Kolossensen 1. Paulus spreekt hier over de Vader (vers 12) en „de Zoon zijner liefde” (vers 13): *Hij is het beeld van de onzichtbare God . . . want in Hem [Christus] zijn alle dingen* [het heelal] *geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen* (vers 15-17).

Jezus Christus had voordat Hij als mens werd geboren, altijd en eeuwig bij de Vader bestaan.

Hoe was God precies van plan zichzelf te vermenigvuldigen?

De Vader en het Woord dat Jezus Christus werd, hebben in alle eeuwigheid tezamen bestaan. Zij hadden engelen geschapen, waarschijnlijk vele miljoenen. Een derde van hen werd bij de schepping van de aarde onder leiding van Lucifer op de aarde geplaatst. God vestigde zijn bestuur over de engelen met Lucifer op de troon. Lucifer verwierp Gods heerschappij. Hij en de engelen diskwalificeerden zich; Gods bestuur werd niet meer uitge-

voerd op aarde, met het gevolg dat de aarde woest en ledig werd en in duisternis verzonk.

Waren er voordat dit gebeurde meer dan de twee, God en het Woord, in de familie Gods? God openbaart niet dat er meer waren. Was toentertijd het „Woord” de Zoon van God en was God zijn Vader? Nergens wordt dit aangeduid.

Als er in die voorhistorische tijden een Zoon van God was geweest, dan zou God vóór de geboorte van die Zoon hebben bestaan. Gesteld dat dit het geval was geweest, dan zou de Zoon op het tijdstip van een dergelijke geboorte tot bestaan zijn gekomen. Maar de „Logos” — het Woord — was er, evenals God, eeuwig in zichzelf bestaande geweest.

Bezie nu het waarlijk ontzagwekkende project dat God begon uit te voeren, nl. de vermenigvuldiging van zichzelf.

Het is waarschijnlijk dat er vóór deze tijd nooit een levensvorm met een voortplantingsproces was geschapen. Mogelijk was het allereerste voorbeeld van een zich voortplantend leven dat van het planteleven ten tijde van de vernieuwing van het aangezicht der aarde (Gen. 1:11-12).

God schiep het stoffelijke heelal voordat Hij de engelen op aarde deed wonen. God schiep de materie met zulke eigenschappen dat er prachtige dingen mee konden worden gemaakt. Er bestaat zowel organische (levende) als anorganische (dode) materie. Materie ondergaat allerlei invloeden, zoals energie, zwaartekracht, traagheid. Ontzagwekkende krachten, zoals die van de waterstofbom, kunnen daaruit worden gemaakt. De materie bood God datgene wat Hij nodig had om zichzelf te vermenigvuldigen.

Nadat Hij het zich voortplantende vegetatieve leven had geschapen, ging God over tot de schepping van het dierlijk leven met zijn specifieke voortplantingsprocessen, waarbij elk dier naar zijn aard voortbrengt — runderen brengen runderen voort, paarden paarden, enz.

En toen zei God (*Elohim*): *Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis* [vorm, gestalte] . . . (Gen. 1:26). Met andere woorden: naar Gods aard.

God had de engelen als geestelijke wezens geschapen. Nu

bood de materie Hem de eigenschappen die Hij nodig had om zichzelf te reproduceren.

En toen *formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem* (Gen. 2:7) — uit materie.

Als en wanneer de mens zondigde

Op dit punt aangekomen, moeten wij ons eerst bezinnen op een grondbeginsel van Gods bestuur. Een staat kan niet bestaan zonder een staatshoofd. God plaatste Lucifer op de troon van de aarde. Hij oefende echter niet meer het bestuur van God uit — hij had zich gediskwalificeerd — maar hij (zijn naam was nu veranderd in Satan) moest op die troon blijven, totdat zijn opvolger bevoegd en aangesteld zou zijn. Uit het feit dat Satan er was om de eerste menselijke wezens te verleiden en dat hij ook nu nog *de god dezer eeuw* (2 Kor. 4:4) en *de overste van de macht der lucht* (Ef. 2:2) is, blijkt duidelijk dit grondprincipe van Gods bestuur.

Maar bovendien werd het, toen de aarde eenmaal werd bewoond door wezens die in opstand waren tegen Gods bestuur, toen dat bestuur dus niet meer functioneerde, noodzakelijk dat iemand zich als opvolger van Lucifer (nu Satan) zou kwalificeren. En om bevoegd te zijn het bestuur en de levenswijze van God te herstellen, moest de opvolger in feite Satans levenswijze verwerpen en/of zich bekeren.

Wat meer is: zij die met Christus zullen regeren, moeten zich eveneens kwalificeren door zich af te keren van Satans levenspatroon. Zij moeten die weg verwerpen en zich stellen onder de levenswijze van Gods wet.

Dit wetend, wist God ook dat Satan onvermijdelijk de eerste mens ertoe zou verleiden geen geloof in God te hebben en tot zonde te vervallen. Als de hoogste aartsengel en al zijn engelen tot opstandigheid waren gekomen, dan was de kans groot dat de mens, een lager wezen dan de engelen, ook zou zondigen.

Kunt u zich voorstellen hoe God, en met Hem het Woord (eveneens God, van de familie Gods) deze allerhoogste daad van hun schepping beraamden? Het Woord bood vrijwillig aan tijdelijk de hoogste macht en heerlijkheid die Hij altijd had bezeten

(Joh. 17:5), op te geven om zich van dit alles te ontdoen, om door God te worden verwekt en te worden geboren in menselijk vlees ten einde de dood te ondergaan (Hebr. 2:9). Daar God de eigenlijke schepping van de mens had toevertrouwd aan het Woord, zou Hij, als Hij een fysiek geboren mens was om te kunnen sterven, in dat sterven een leven van veel hogere waarde geven dan dat van alle menselijke levens tezamen, omdat Hijzelf de Schepper was. En Hij, zowel goddelijk als menselijk, zowel God als mens, zou in de persoon van Christus in staat zijn zonde te vermijden. Dan zou Hij, die geen zonde deed, hoewel Hij in alle verzoeken kwam waarin wij mensen ook komen, in de dood de straf in onze plaats kunnen voldoen die wij verdiend hebben.

Doordat de mens uit stof is geschapen, is hij sterfelijk. De straf van de mens voor de zonde was dus de dood. (*Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Jezus Christus, onze Here* — Rom. 6:23.)

God de Vader zou dan de macht hebben om Christus uit de dood te doen opstaan tot onsterfelijkheid, en daarmee zou Hij een opstanding tot een onsterfelijk geestelijk leven voor de mens mogelijk maken.

Zo kreeg Gods meesterplan voor de verwerkelijking van zijn beoogde doel gestalte. Als de mens zou zondigen (en allen hebben dat, op Christus na, gedaan), dan zou hij zo de mogelijkheid hebben tot berouw, tot bekering van zonde en tot verzoening met God, tot Gods wijze van leven. Met andere woorden: hij zou zich tot het bestuur van God kunnen keren, zich daaraan onderwerpen, Christus als zijn Heiland en komende Koning aanvaarden. En Hij, Christus, zou zich kwalificeren om Gods bestuur op aarde te herstellen.

Maar als de zondige mens zich niet zou willen bekeren, als hij zou weigeren Satans wegen te verzaken en Gods gezag over zijn leven te erkennen, wat dan? Dan zou er voor hem de tweede dood zijn (Openb. 20:14); dan zou hij geheel ophouden te bestaan en het zou zijn alsof hij nooit had bestaan (Obadja 16).

Maar was hetgeen ik hierboven heb uiteengezet alles wat God (en de persoon van God en het Woord) moest overwegen? Verre van dat!

Het plan was de mens uit materie te scheppen. Maar hoe zou God zichzelf nu vermenigvuldigen en misschien miljoenen en miljoenen wezens in zijn familie brengen?

Hiervoor was het nodig dat Gods eigen leven — zijn goddelijk leven — aan de mens werd verleend. God is een Geest. Hij bestaat uit geest.

Dit is echter pas mogelijk nadat Gods eigen heilige, rechtvaardige en volmaakte karakter in iedere mens tot stand is gekomen door het berouw, de bekering en het geloof van die mens tijdens zijn aardse, sterfelijke leven.

Hoe wonderbaarlijk is het plan dat God zich voorstelde. Hij zou de mens uit materie vormen, zodat de mens als hij volledig zou falen, zou kunnen worden als had hij nooit bestaan; zou kunnen worden vernietigd. God maakte de mens dus van stof, naar Gods beeld en gelijkenis, zodat de mens kon worden veranderd van stoffelijk tot geestelijk, en als lid van de familie Gods kon worden opgenomen.

Kunt u bevatten welk een weergalozе wijsheid, welk een creatieve denkkraft ons transcendente menselijke potentieel mogelijk maakte?

Eerst vormde God plantaardig leven, de flora. Dit was levende materie, die zichzelf kon voortplanten, maar zonder bewustzijn, zonder hersenen. Daarna schiep God de fauna, het dierlijk leven, waarin hij hersenen met een zekere mate van bewustzijn aanbracht, zonder echter het vermogen logisch te denken en besluiten te nemen. Maar de mens, die bestemd was om in Gods familie te worden geboren, zou een verstand gelijkend op dat van God moeten hebben; het vermogen om logisch te denken en besluiten te nemen om een op God gelijkend karakter te ontwikkelen.

Hoe was dit alles mogelijk? Goed beschouwd zijn de hersenen van een olifant, een walvis of een dolfijn in opbouw en kwaliteit vrijwel gelijk aan die van de mens en in omvang zelfs groter. De hersenen van een chimpansee zijn ook vrijwel gelijk, alleen iets kleiner. Waarom is desondanks het menselijk verstand zo veruit superieur aan de vermogens van de dieren?

VII

Overbrugging van de kloof tussen de stoffelijke mens en de uiteindelijk uit geest bestaande kinderen Gods

EEN FABRIKANT laat het instrument of apparaat dat hij vervaardigt, vergezeld gaan van een instructieboekje met een beschrijving van de functie van zijn produkt en gedetailleerde aanwijzingen voor een optimaal gebruik. Nu is het volmaaktste mechanisme dat ooit is ontworpen en vervaardigd, de prachtige eenheid geest-lichaam die mens heet. Spreekt het dan niet vanzelf dat onze Schepper ons de handleiding heeft meegegeven, waarin Hij voor ons bestwil openbaart wat wij zijn, waarom wij bestaan, waarheen wij op weg zijn en welke die weg is?

Dat instructieboek is de Heilige Schrift. Helaas heeft de mens van deze handleiding het meest misverstane, miskende en gesmade boek gemaakt dat de mens ooit in handen heeft gekregen.

En dat terwijl in dit boek de ontbrekende dimensie van onze kennis duidelijk wordt geopenbaard. De ongelooflijke toekomst-mogelijkheden van de mens worden erin onthuld en verklaard — als de mens maar wil lezen en geloven wat er staat.

Het is het boek van onze oorsprong. Het behandelt prehistorie, historie, voorschriften voor het heden en profetie voor de toekomst.

Zoals wij in voorgaande hoofdstukken hebben gezien, openbaart dit boek dat God in eeuwigheid heeft bestaan en bij Hem in de eeuwigheid was „het Woord”, een tweede persoon die ook God is. God schiep alle dingen door en door middel van dit met Hem bestaande Geestwezen dat wordt aangeduid met „het Woord” (Joh. 1:1-4).

In Genesis 1:1 is het Hebreeuwse woord voor „God” Elohim, een meervoud waaruit blijkt dat de ene God uit meer dan één persoon bestaat; met andere woorden, dat het een goddelijke familie is waarvan de in Johannes 1:1 genoemde God het Hoofd is.

Wij hebben gezien hoe ons in de bijbel wordt geopenbaard dat God eerst de engelen schiep — eveneens uit geest bestaande wezens, die echter lager zijn dan God en geen scheppend vermogen bezitten.

Vervolgens schiep God het stoffelijke heelal waartoe ook de aarde behoort. Bij de schepping van de aarde werd een derde van de engelen op aarde geplaatst. Daar werden zij onder de wetten van Gods bestuur gesteld, voor de uitvoering waarvan de verheven aartsengel Lucifer, een cherub, werd aangesteld. Onder Gods bestuur heerste overal op aarde grote vrede, geluk en vreugde. Lucifer zag echter uiteindelijk kans zijn engelen tot opstandigheid aan te zetten. Gods bestuur werd verworpen en niet meer uitgevoerd. De aarde werd als gevolg daarvan woest en ledig, er heerste chaos en diepe duisternis.

Toen vernieuwde God in zes dagen het aangezicht der aarde. Gedurende deze „scheppingsweek” van Genesis 1 schiep God de eerste levensvormen die zichzelf konden voortplanten — de flora en de fauna — zonder vermogens tot denken, beredeneren en besluiten, en zonder ethische, morele of geestelijke capaciteiten.

Tenslotte kwam de schepping van de mens. Hij werd geschapen naar Gods beeld en gelijkenis (zelfde vorm en gestalte), maar samengesteld uit materie van de aarde. De mens die uiteindelijk in Gods familie geboren zal worden, werd geschapen met verstand

gelijkend op dat van God — met het vermogen te denken, logisch te redeneren, te kiezen, te beslissen en zich naar ethische, morele en geestelijke beginselen te gedragen.

Met het scheppen van de mens had God de bedoeling zichzelf te vermenigvuldigen — met een zo volmaakt geestelijk karakter als alleen God zelf bezit — die niet wil en daarom niet kan zondigen (1 Joh. 3:9).

Een zo volmaakt en heilig karakter kan niet zo maar ineens tot stand komen. Het moet ontwikkeld worden en dat vergt tijd en oefening.

Een dergelijk karakter — ik herhaal het nog eens — is het vermogen van een individueel wezen om de echte waarden te onderkennen en te onderscheiden van de valse, de juiste weg te onderscheiden van de verkeerde, het vermogen om het goede te kiezen en het kwade te verwerpen, gepaard aan de wilskracht ook het goede te doen en het kwade te weerstaan.

Dieren zijn uitgerust met hersenen en instinct, maar zij bezitten niet het vermogen om morele en geestelijke waarden te onderkennen en te verkiezen, of een volmaakt geestelijk karakter te ontwikkelen. Dieren hebben hersenen, maar geen verstand, instinct, maar niet het vermogen om een heilig en goddelijk karakter te ontwikkelen.

Hierin ligt het transcendente verschil tussen dierlijke hersenen en het menselijk verstand.

Maar wat veroorzaakt dan dat enorme verschil?

Er is vrijwel geen verschil in vorm en opbouw van de hersenen van een dier en die van een mens. De hersenen van een olifant, walvis of dolfin zijn groter dan de menselijke hersenen, en die van een chimpansee zijn iets kleiner. Kwalitatief gesproken zijn de hersenen van een mens misschien iets beter, maar dit kan nooit het grote verschil in prestatievermogen verklaren.

Vanwaar dus dit grote verschil? Op deze vraag heeft de wetenschap geen afdoende antwoord. Sommige geleerden op het gebied van hersenonderzoek zijn tot de conclusie gekomen dat er in de menselijke hersenen het een of andere niet-fysieke element moet voorkomen dat in de hersenen van het dier ontbreekt. Maar

de meeste wetenschapsmensen willen zelfs de mogelijkheid van het bestaan van een onstoffelijke wereld niet erkennen.

Maar waarin kan de verklaring anders liggen? Afgezien van de uiterst geringe fysieke superioriteit van de menselijke hersenen, heeft de wetenschap geen enkele verklaring zolang zij de mogelijkheid van het bestaan van een geestelijke wereld niet wil of kan erkennen.

Wanneer de mens het bestaan van zijn eigen Schepper niet wil aannemen, sluit hij zijn verstand voor een enorme schat aan fundamentele kennis, feiten en inzicht. Wanneer hij fabels voor waarheid aanziet, is hij de meest onwetende mens, ook al acht hij zichzelf wijs.

Wanneer de mens zijn Schepper in naam der wetenschap ontkent of door onverschilligheid negeert, verblindt hij zijn verstand voor wat hij is, waarom hij bestaat, waarheen hij op weg is en welke die weg is. Geen wonder dat deze wereld zo vol is van kwaad. Alles heeft een oorzaak.

Maar wanneer wij openstaan voor de kennis en bedoelingen van onze God, wordt ons toegang geboden tot de geweldig grote dimensie die aan onze kennis ontbreekt: de wetenschap dat God de goddelijke familie is, dat God zichzelf vermenigvuldigt, dat Hij daarvoor materie gebruikt en dat Hij ons verstand opent voor een geweldig perspectief van nieuwe kennis.

Ga dit nu eens na. God is van geest. God is Schepper, Ontwerper, Heerser en Opvoeder. God heeft een alles overtreffende geest. Hij heeft een volmaakt, heilig en rechtvaardig karakter.

Hij gebruikt echter materie van deze stoffelijke aarde om zichzelf daarmee te vermenigvuldigen. Van aards stof heeft Hij de mens geformeerd naar zijn eigen beeld en gelijkenis (vorm en gestalte).

Maar als de mens in het proces van Gods zelfvermenigvuldiging God zal worden, dan moet het karakter dat in hem tot stand moet komen, van God stammen en het geestleven dat hij deelachtig zal worden, moet ook van God afkomstig zijn.

Met andere woorden, God moest voorzien in een plan om de kloof tussen stof (waaruit de mens nu nog geheel bestaat) en geest

(waaruit God nu bestaat en de mens zal bestaan) te overbruggen.

Stof is geen geest en kan ook niet in geest worden getransformeerd. Hoe kan God dan de sterfelijke, stoffelijke mens veranderen in een onsterfelijke, uit geest bestaande god?

De mens bestaat geheel uit stof. God zegt: *Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; also werd de mens tot een levend wezen* (Gen. 2:7). De mens is dus gemaakt uit het stof der aarde. Hij ontvangt zijn tijdelijk menselijk leven uit de lucht die hij in- en uitademt. Dat leven bevindt zich in zijn bloed (Gen. 9:4-6), want het levensbloed wordt via de ademhaling met zuurstof vermengd, net als de benzine in de carburator van een auto. Daarom heet het de „levensadem” die het leven aan de bloedstroom geeft.

Let er goed op dat de mens, die geheel uit stof is gevormd, een levend wezen of levende ziel werd zodra de adem des levens hem zijn tijdelijke fysieke bestaan schonk. De Schrift spreekt niet van een „onsterfelijke” ziel. De mens heeft geen „onsterfelijke” ziel. Hij is een „ziel” of wezen zodra het fysieke leven in hem komt.

Het Hebreeuwse woord voor „ziel” is *nefesj*. In Genesis 1:20-24 wordt dit woord driemaal voor dieren gebruikt. In de Nieuwe Vertaling van het NBG wordt *nefesj* terecht met „wezen” vertaald. Dieren hebben hetzelfde sterfelijke fysio-chemische leven als de mens. Beide sterven zij dan ook dezelfde dood (Pred. 3:19-20).

De ziel die zondigt, die zal sterven (Ezech. 18:4, 20). Adam was een sterfelijk wezen en God zei tot hem met betrekking tot de boom van kennis van goed en kwaad: . . . *want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven* (Gen. 2:17). Maar Satan loochende dit en Adam en Eva schonken hem geloof, zoals sindsdien de meeste mensen hem geloven.

Laten wij dus goed begrijpen dat de mens van vlees en bloed is, geheel uit stof samengesteld; en deze levende stof is een levend wezen of levende ziel. De ziel bestaat uit stoffelijke materie, niet uit geest.

Nu heb ik reeds vermeld dat de menselijke hersenen vrijwel

gelijk zijn aan die van de dieren. Maar de mens is gemaakt naar Gods beeld en gelijkenis om een zeer speciale relatie te hebben met God — met de mogelijkheid om te worden geboren in Gods familie. En God is geest (Joh. 4:24).

Ten einde de kloof te overbruggen — om de mens te doen overgaan van een geheel uit stof bestaand wezen in een uit geest bestaand wezen in Gods Koninkrijk, en de mens tevens een verstand te geven zoals God bezit — plaatste God een geest in elke mens.

In Job 32:8 lezen wij: *Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft.*

Dit is een machtig, waar woord dat helaas door slechts heel weinig mensen wordt begrepen.

Ik noem deze geest de menselijke geest, want hij bevindt zich in elke mens, hoewel hij geestelijk en niet stoffelijk van aard is. Het is niet een geestwezen. Het is niet de mens zelf, maar een geest in de mens. Het is niet een ziel — de fysieke mens is een ziel of wezen. De menselijke geest verleent intellect aan de menselijke hersenen. De menselijke geest verleent geen fysiek leven — het menselijke leven ligt in het fysieke bloed dat met zuurstof wordt verrijkt door de levensadem.

Dit niet-stoffelijke element van de menselijke hersenen is niet aanwezig in de hersenen van dieren. Dit is het bestanddeel dat de overgang van menselijk naar goddelijk mogelijk maakt zonder dat daarbij stof in geest wordt getransformeerd ten tijde van de opstanding. Hierop zal ik later nader ingaan.

Laat ik eerst een paar essentiële dingen aangaande deze geest in de mens duidelijk maken. Deze geest is een geestelijk element, net zoals water en lucht tot de stoffelijke elementen behoren. Deze menselijke geest kan niet zien. Het fysieke brein ziet door middel van de ogen. De menselijke geest in de mens kan niet horen. De hersenen horen door middel van de oren. Deze menselijke geest kan niet denken. De hersenen denken, hoewel de geest daartoe het vermogen moet verlenen, terwijl de hersenen van dieren die een dergelijke geest niet hebben, afgezien van een heel elementair geheugen, niet kunnen denken.

Een tekst die vaak wordt aangehaald door degenen die in een „onsterfelijke ziel” geloven, maakt dit duidelijk. In 1 Korinthe 2 verklaart Paulus aan de Korinthiërs dat hij niet was gekomen om in een moeilijk te begrijpen taal tot hen te spreken, zoals veel mensen dat plegen te doen om hun ijdelheid te strelen. Hij was in nederigheid tot hen gekomen met een duidelijke, eenvoudige taal. Desondanks heeft geen van de vorsten, de elite, de ontwikkelde mensen van deze wereld hem kunnen begrijpen.

Waarom hebben de meer ontwikkelde mensen Paulus niet begrepen? Omdat hij Gods boodschap van het Koninkrijk Gods verkondigde. Dat is geestelijke kennis. Deze kennis kan men niet met fysieke ogen zien, niet met fysieke oren horen. Geestelijke kennis kan niet langs natuurlijke weg de menselijke geest binnenkomen, want geest kan niet worden gezien, noch gehoord, gevoeld, geproefd of geroken.

Vervolgens zet Paulus uiteen dat op deze manier (vers 11) niemand de kennis zou kunnen hebben die de mens nu bezit, als het niet was door *de geest van de mens, die in hem is*. Het dier heeft hersenen die vrijwel gelijk zijn aan die van de mens — en soms zelfs groter. Maar hun hersenen kunnen niet weten, niet begrijpen wat de mens weet. Dat zou de mens ook niet kunnen, als hij de menselijke geest niet had die in hem is. Anders gezegd: deze geest verleent de menselijke geest het verstandelijk vermogen.

Het menselijk verstand is echter wel begrensd tot de kennis van het fysieke. Het kan de geestelijke dingen van God niet begrijpen. Hoe komt dat? Dat komt omdat het menselijk verstand vanuit zijn natuurlijke geaardheid alleen datgene kan kennen dat via de zintuigen — zien, horen, ruiken, voelen, proeven — binnenkomt. Een dier kan ook wel zien, horen, ruiken, voelen en proeven zoals de mens, maar het is niet in staat om wat zijn hersenen binnenkomt om te zetten in gedachten en begrippen. De reden hiervoor wordt later nader uitgelegd.

En nu de tweede helft van 1 Korinthe 2:11: *Zo* (op gelijke wijze) kan ook niemand de dingen van God weten — kennen, begrijpen of bevatten — behalve door weer een andere geest, nl. de heilige Geest van God.

Evenals het dier geen menselijke kennis kan opnemen, zo zou ook de mens met zijn hersenen alleen dit niet kunnen als de geest van de mens — de menselijke geest — niet in hem was. Evenzo kan de mens de dingen van God niet kennen en begrijpen, tenzij en totdat hij een andere geest ontvangt — de heilige Geest van God.

Anders uitgedrukt: alle mensen bezitten vanaf hun geboorte een geest, de „geest van de mens” die in hen is. Let wel, deze geest is niet de mens zelf. Hij is iets in de mens. Een mens kan een knikker inslikken; die is dan in de mens, maar hij is niet de mens zelf noch een deel van hem. De mens is gevormd uit het stof der aarde en is sterfelijk. De menselijke geest is niet de ziel; hij is iets in de ziel die op zichzelf de stoffelijke mens is.

Lees nu verder vers 14: *Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.*

Dus bij de geboorte geeft God ons een geest die ik, bij gebrek aan een betere uitdrukking, „de menselijke geest” noem. Die geeft ons het verstandelijk vermogen dat niet in de hersenen van het dier is. Doch dat verstandelijk vermogen is beperkt tot kennis van het stoffelijke heelal. Waarom? Omdat de menselijke geest alleen kennis opneemt door middel van de vijf fysieke zintuigen.

Bedenk hierbij echter dat voor God de schepping van de mens niet was voltooid met het scheppen van Adam en Eva. Wel was toen de fysieke schepping voltooid. Adam en Eva bezaten deze „menselijke” geest vanaf hun schepping.

Maar nu moet de geestelijke schepping nog volgen. Daarvoor was een tweede geest nodig in de mens — de heilige Geest van God.

Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem . . . Voorts plantte de Here God een hof in Eden, in het Oosten, en Hij plaatste daar de mens, die Hij geformeerd had. Ook deed de Here God allerlei geboomte uit de aardbodem opschieten, begeerlijk om te zien en goed om van te eten; en de boom des levens in het midden van de hof, benevens de boom der kennis van goed en kwaad (Gen. 2:7-9).

Letterlijk gesproken „had Adam ze toen nog niet allemaal”. De geest van de mens was in hem, maar niet de Geest van God. God bood hem vrijelijk de vrucht van de boom des levens aan, het symbool van Gods heilige Geest. Eten van de boom des levens zou tweërlei tot gevolg hebben gehad: 1) het zou zijn verstand hebben geopend voor het begrijpen van geestelijke kennis, en 2) het zou hem de gave van Gods heilige Geest hebben gebracht, die hem tot eeuwig leven had kunnen leiden. Maar toen God het Koninkrijk Gods aan Adam verklaarde, geloofde deze niet wat God zei en hij werd ongehoorzaam — hij zondigde. Wat gebeurde er toen?

En de Here God zeide . . . nu dan, laat hij zijn hand niet uitstrekken en ook van de boom des levens nemen en eten, zodat hij in eeuwigheid zou leven. Toen zond de Here God hem weg uit de hof van Eden om de aardbodem te bewerken, waaruit hij genomen was. En Hij verdreef de mens en Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom des levens te bewaken (Gen. 3:22-24).

Vergeet niet wat Gods grote plan was. Door de mens, gevormd uit materie, vermenigvuldigt God zichzelf en breidt zijn eigen heilige, rechtvaardige en zondeloze familie uit. Maar God bestaat uit geest. Hoe overbrugt God de kloof tussen de sterfelijke, fysieke mens en de onsterfelijke, uit geest bestaande God?

De allereerste mens had de verkeerde weg gekozen en door te zondigen Gods leiding verworpen. God had hem toen uit de hof van Eden verjaagd en hem de toegang tot de boom des levens te enen male ontzegd. Maar God had deze mogelijkheid natuurlijk wel voorzien. Gods plan moest niettemin doorgaan, maar hoe?

Daarvoor was de „tweede Adam” — Jezus Christus — nodig. Hij had zichzelf daartoe aangeboden nog voordat de wereld bestond. Hij zou echter pas 4000 jaar later komen en als mens worden geboren om te kunnen sterven.

God had een periode van 7000 jaar vastgesteld. Gedurende de eerste 6000 jaar zou de mensheid (met uitzondering van enkelen) van God afgesneden haar eigen weg gaan om door menselijk leed en lijden een les te leren in een leven tegengesteld aan Gods

levenswijze — gehoorzaamheid aan zijn geboden en gezag — die Adam verwierp.

Deze 6000 jaar, met Satan, zou worden gevolgd door een duizendjarige periode waarin Christus die is aangewezen om het bestuur van God op aarde te herstellen, zou heersen. Gedurende dit zevende millennium zou Satan volkomen aan banden worden gelegd.

En in deze periode zou het Koninkrijk Gods — het bestuur van Gods familie — op aarde worden gevestigd.

Gedurende de eerste 6000 jaar zouden slechts weinig mensen in de gelegenheid worden gesteld deel te hebben aan de geestelijke schepping, die begint met het ontvangen van de tweede geest, de gave van Gods heilige Geest. Buiten deze betrekkelijk weinigen zou God, volgens zijn plannen, verder geen bemoeienis hebben met het menselijk geslacht. Abel, Adams tweede zoon, volgde klaarblijkelijk Gods weg, want Christus noemde hem „de rechtvaardige Abel”. En Henoeh „wandelde met God”. Ook Noach vond genade bij God. Dit alles was blijkbaar in de ongeveer eerste 1900 jaar.

Na de zondvloed leefden Abraham, Isaäk, Israël en Jozef naar Gods wetten. Daarna riep en vormde God de natie Israël, maar hen werd geen geestelijk behoud of eeuwig leven aangeboden; zij ontvingen alleen materiële en nationale zegeningen. God riep en gebruikte enkele profeten. Toen kwam Christus en Hij maakte geestelijk behoud voor allen mogelijk. Doch in de welhaast 2000 jaar na Christus is slechts een eerste, betrekkelijk kleine geestelijke groep geroepen tot geestelijk behoud.

Menselijke voortplanting type van Gods eigen vermenigvuldiging

Slechts weinig mensen weten dat de menselijke voortplanting een heilige, goddelijke betekenis heeft die aan geen enkel ander levend wezen kan worden toegekend. De menselijke voortplanting is een beeld van geestelijk behoud, want het is in feite God de Vader die zichzelf in de familie Gods voortplant.

Laten we nu de verbazingwekkende overeenkomst eens bezien.

Zoals u weet bestaat de mens geheel uit aards stof (Gen. 2:7 en 3:19). Maar hoe kan God, wanneer Hij zichzelf voortplant, de kloof overbruggen bij het veranderen van een geheel fysieke mens in een uitsluitend uit geest bestaand lid van Gods familie?

Het begint met een geest (een gedeelte van het geestelement) in de geheel fysieke mens. U weet dat deze geest niet de mens zelf is, maar iets in de mens. U weet ook dat deze geest niet ziet, hoort of denkt. De mens ziet, hoort en denkt door middel van zijn fysieke hersenen en de vijf zintuigen: zien, horen, proeven, ruiken en voelen. De geest in de mens verleent zijn fysieke hersenen het vermogen van het fysieke intellect en vormt aldus het menselijk verstand.

De geest in de mens functioneert onder meer als een computer en geeft de hersenen het psychische en intellectuele vermogen. Kennis die door de vijf zintuigen in de hersenen wordt opgenomen, wordt onmiddellijk in de geestelijke computer opgeslagen. In deze computer zetelt het geheugen. Deze computer zorgt ervoor dat het brein zich ogenblikkelijk dat detail van de miljoenen stukjes kennis herinnert dat bij een gedachtengang nodig is. Dat wil dus zeggen dat het geheugen vastgelegd is in de menselijke geest, afgezien van de vraag of het tevens in de „grijze massa” van de hersenen ligt opgeslagen.

Door deze menselijke geest beschikt de mens ook over geestelijke en morele vermogens die de dieren niet bezitten.

God had de noodzakelijke tweede geest — de heilige Geest — binnen Adams bereik gesteld. Maar toen Adam rebelleerde en van de verboden vrucht at, had God hem uit het paradijs verbannen en hem alle toegang tot de boom des levens — het symbool van zijn heilige Geest — ontzegd.

Toch kan de mensheid, indien zij tot inkeer komt, door Christus Gods gave van zijn heilige Geest deelachtig worden. Tot Nicodemus zei Christus: *Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien* (Joh. 3:3). Uiteraard begreep Nicodemus dit niet helemaal. Ook nu is er bijna niemand die dit werkelijk begrijpt. Jezus verklaarde: *Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest* (Joh. 3:6). De mens

kwam uit de aarde. Hij is vlees. Jezus sprak niet over een tweede fysieke geboorte of ervaring van bekering in dit leven, maar over een geestelijke geboorte, wanneer de mens geest zal zijn; niet meer bestaande uit stof, maar geheel en al uit geest. Letterlijk geest! Dan zal hij uit God geboren zijn. God is geest (Joh. 4:24).

Ten einde mens te worden, moesten wij allen worden verwekt door onze menselijke vader. Op dezelfde wijze moeten wij om opnieuw geboren te worden — uit de Geest die van God de Vader is — eerst worden verwekt door de geestelijke Vader, door God.

Dit wordt verklaard in Romeinen 8:16-17: *Die Geest [van God] getuigt met onze geest, dat wij [verwekte] kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen [nog geen bezitters]: erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus . . .*

En Gods heilige Geest, nu verbonden met onze menselijke geest, bewerkt twee dingen: 1) verwekt in de mens eeuwig goddelijk leven, waardoor hij later als een goddelijk wezen, dat dan geheel uit geest bestaat, in Gods familie kan worden geboren, en 2) schenkt het menselijk verstand het vermogen geestelijke kennis te bevatten — om te weten wat in God is (1 Kor. 2:11). Bovendien schenkt Gods heilige Geest goddelijke liefde, geloof en de kracht Satan en zonde te weerstaan.

De door Gods Geest verwekte christen heeft nu in aanleg het eeuwige leven, goddelijk leven, in zich, maar hij is dan nog geen onsterfelijk geestelijk wezen, omdat hij nog niet geheel-uit geest bestaat.

Hij is nu een erfgenaam van God, zoals de zoon van een rijke man de erfgenaam is van zijn vader, maar hij is nog niet wedergeboren, nog geen bezitter. Indien echter Gods heilige Geest in ons is, zal God bij Christus' wederkomst op aarde als Koning der koningen onze sterfelijke lichamen onsterfelijk maken door zijn Geest die in ons woont (Rom.8:11; 1 Kor. 15:49-53).

Zie nu hoe deze verbazingwekkende analogie verder gaat:

Zoals bij de menselijke voortplanting het bevruchte embryo, dat later de foetus zal worden, nog ongeborn door de moeder wordt gevoed, zo is de verwekte christen nog niet in Gods familie geboren. Het goddelijke leven is slechts in hem verwekt.

Satan heeft kans gezien de meeste christenen in de waan te brengen dat zij reeds „wedergeboren” zijn als zij Christus aanvaard hebben.

Maar zoals bij de menselijke voortplanting de menselijke kenmerken zoals vorm en gestalte, het lichaam en de hersenen, zich gedurende de zwangerschap langzamerhand beginnen te ontwikkelen, zo begint het rechtvaardige en heilige karakter van God in ons vorm aan te nemen en te groeien. Bij velen ontwikkelt dit goddelijke karakter zich soms zo langzaam dat het aanvankelijk nauwelijks waarneembaar is, behalve dat bij sommigen de gloed van de extase van deze geestelijke „romance” zichtbaar zal worden en uitstralen in die „eerste liefde” bij de geestelijke bekering. Maar wat het toenemen in geestelijke kennis (2 Petr. 3:18) en de ontwikkeling van het geestelijke karakter betreft, dat moet nog grotendeels worden geleerd en ontwikkeld.

Wanneer iemand pas is bekeerd, dan is hij als het ware een geestelijk embryo dat nu moet worden grootgebracht en gevoed met geestelijk voedsel. Jezus zei dat de mens niet alleen van brood (fysiek voedsel) moet leven, maar ook bij elk woord van God. De bijbel is het geschreven Woord van God, terwijl Christus het Woord van God in persoon is. Dit opgroeien nu is de karakterontwikkeling, die tijd vergt en die grotendeels wordt bewerkstelligd door ervaringen.

Bovenal is daarvoor nodig voortdurende bijbelstudie om zich welbeproefd ten dienste van God te kunnen stellen, en eveneens voortdurend en ernstig gebed. Wanneer u de bijbel bestudeert, spreekt God tot u. Wanneer u bidt, spreekt u tot Hem. Op deze wijze leert u God pas goed kennen, zoals u ook mensen beter leert kennen wanneer u met ze praat.

Heel veel van de ontwikkeling van dit geestelijke karakter doet men op door christelijke gemeenschap met andere geestelijk verwekte mensen in Gods Kerk.

En zoals het menselijke embryo en de foetus fysiek door de menselijke moeder worden gevoed, zo is Gods Kerk de geestelijke moeder van haar leden. Gods Kerk wordt *het hemelse Jeruzalem . . . dat is onze moeder* genoemd (Gal. 4:26).

Zie hoe deze dingen parallel lopen. God heeft geroepen en gekozen dienaren in zijn Kerk aangesteld om de kudde te voeden, *om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon* [d.w.z. tot het verkondigen van Christus' evangelie van het Koninkrijk Gods in de gehele wereld], *tot opbouw van het lichaam van Christus* [de Kerk], *totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus* (Ef. 4:12-13).

Het is de taak van de ware dienaren van Christus (en hoe weinig zijn er) om de verwekte, nog ongebornen heiligen te beschermen tegen valse leringen en valse predikers.

Wat is de menselijke voortplanting toch een geweldige afspiegeling van de voortplanting van God!

Zoals u weet was het Gods bedoeling dat door de menselijke voortplanting een menselijke familie zou ontstaan, dat mensenkinderen in het menselijke gezin zouden worden geboren. De menselijke familie is het exacte model van Gods familie. God heeft het huwelijk en het familieleven aan geen enkele andere vorm van leven geschonken dan alleen aan de mens, wiens bestemming het is lid te worden van de familie Gods.

Bedenk verder dat, zoals de fysieke menselijke foetus volgroeid moet zijn alvorens de geboorte kan plaatsvinden, ook de verwekte christen geestelijk in genade en kennis van Christus moet groeien (2 Petr. 3:18); hij moet tijdens zijn leven overwinnen en geestelijk karakter ontwikkelen voordat hij in het Koninkrijk Gods geboren kan worden.

Dit wordt heel goed in beeld gebracht door de gelijkenissen van de ponden en de talenten. In de gelijkenis van de ponden (Lukas 19:11-27) is Jezus de man van hoge geboorte die naar een ver land (de hemel) trok om later terug te keren. Hij riep zijn tien dienaren bij zich en gaf elk van hen een pond. Toen hij weg was, ging een van hen met het geld handeldrijven en werd tien pond rijker. Hij werd daarvoor door zijn heer geprezen en kreeg het bestuur over tien steden in Gods Koninkrijk. Een tweede dienaar maakte slechts vijf pond winst; hij had het maar half zo goed gedaan, hoewel hij met een gelijk aandeel was begonnen. Hem

werd het bestuur over vijf steden gegeven. Een derde dienaar maakte in het geheel geen winst, en zelfs dat ene pond werd hem toen ontnomen.

In de gelijkenis van de talenten (Matth. 25:14-30) kreeg de een vijf talenten, een ander twee en de derde één talent — een ieder naar zijn bekwaamheid (net als bij handicap-golf). Bij Christus' wederkomst had de man die vijf talenten had ontvangen er vijf bij verdiend (een uitbeelding van geestelijke groei en overwinning in dit leven). Hij werd geprezen als een goede en trouwe dienstknecht en hij kreeg overeenkomstige verantwoordelijkheid in Gods Koninkrijk. Degene die er twee had bijverdiend, had precies evenveel gepresteerd in verhouding tot zijn bekwaamheid. Hij ontving een even grote beloning. Maar degene die het ene talent had ontvangen, had er niets mee gedaan. Met andere woorden, hij had in zijn christelijk leven hier op aarde geen overwinningen geboekt, was niet geestelijk gegroeid en had geen karakter ontwikkeld. De ponden of talenten in deze twee gelijkenissen stellen de eerste hoeveelheid van Gods heilige Geest voor die bij de bekering wordt gegeven. Maar als de geestelijk verwekte persoon voortdurend door de heilige Geest wordt geleid, als hij datgene doet waarvoor Gods Geest zijn verstand opent, als hij groeit in geestelijke kennis en overwint, dan vermeerderd de mate van de heilige Geest in hem. Jezus was vervuld met de heilige Geest — en niet met mate (Joh. 3:34). De gelijkenissen laten zien dat de bekeerling die niet toeneemt in Geest en karakter, aan het kortste eind zal trekken. Hij is een van degenen die „Christus aannam” en zich daardoor als reeds „wedergeboren” beschouwde, maar niet vond dat hij iets moest overwinnen, dat hij moest groeien of geestelijk karakter ontwikkelen. Hij dacht dat hij „reeds gered” was. Hij zei dat hij niet geloofde in behoud door „werken”. Hij beseftte niet dat hoewel behoud een geschenk is, wij beloond worden naar onze daden (Matth. 16:27). Door niets te doen, verspeelde hij niet alleen de beloning, maar ook het geschenk van eeuwig leven.

Christus' antwoord aan zulke mensen bij zijn wederkomst met het Koninkrijk Gods luidt: *Gij slechte en luie slaaf . . . Neemt*

hem dan het talent af . . . En werpt de onnutte slaaf uit in de buitenste duisternis. Daar zal het geweest zijn en het tandengknars. Hij zag Gods werkelijke bedoeling helemaal niet, nl. het voortplanten in ons van het heilige, rechtvaardige karakter dat we van God mogen ontvangen.

Velen zijn misleid tot geloof in een vals „behoud”.

Tot besluit van de parallel nog dit: naarmate de fysieke foetus geleidelijk de fysieke gelaatstreken, organen en kenmerken een voor een ontwikkelt, zo moet ook de verwekte christen in dit leven de geestelijke eigenschappen een voor een ontwikkelen: liefde, geloof, geestelijke kennis, geduld, zachtmoedigheid, vriendelijkheid en zelfbeheersing. Hij moet een dader van het Woord van God worden. De foetus die niet groeit, zal sterven en niet geboren worden.

De kloof overbruggen

Tenslotte: hoe is God van plan de kloof tussen de fysieke en de geestelijke mens te overbruggen — hoe zal Hij zichzelf voortplanten uit fysieke mensen die uit het stof der aarde zijn voortgekomen?

Om te beginnen heeft Hij in de fysieke mens een „menselijke” geest gebracht. Het is echter niet deze menselijke geest die beslissingen neemt, die tot bekering komt of karakter ontwikkelt. Zoals ik reeds heb benadrukt, schenkt deze geest ons geen leven; hij kan niet zien, horen, voelen of denken. Deze geest stelt de fysieke mens door middel van zijn hersenen in staat tot deze dingen. Wel legt deze geest elke gedachte vast, elk stukje kennis dat door de vijf zintuigen wordt opgevangen, en het slaat op welk soort van karakter — hetzij goed of slecht — in het menselijk leven wordt opgebouwd.

De mens is letterlijk van leem gemaakt. God is als de meesterpottenbakker die een voorwerp uit klei vormt en boetseert. Maar als het leem te hard is, wil het niet de vorm aannemen die hij wil hebben. Is het te zacht en vochtig, dan wil het niet in de gewenste vorm blijven die de pottenbakker het heeft gegeven.

Zie Jesaja 64:8: *Maar nu, Here, Gij zijt onze Vader; wij zijn*

het leem, Gij zijt onze Formeerder en wij allen zijn het werk van uw hand.

Toch heeft God ons ieder een eigen wil gegeven. Als iemand weigert God of Gods wegen te erkennen, weigert tot inkeer te komen en de goede weg te bewandelen, kan God niets met hem doen en geen goddelijke natuur in hem scheppen. De menselijke klei moet kneedbaar zijn, moet zich gewillig voegen. Als de mens weerbarstig is en tegenstreeft, is hij als klei die te droog en te hard is. De pottenbakker kan niets met hem beginnen. Hij wil niet meegeven en buigen. Als het hem echter zozeer aan wil, voorneemen en vastbeslotenheid ontbreekt dat hij niet in vorm wil blijven, wanneer God hem al gedeeltelijk heeft gevormd zoals Hij wil, als hij te slap, te week en karakterloos is, zal hij nooit tot het einde volhouden. Hij zal ten onder gaan.

Wij zijn waarlijk het werk van Gods handen. Toch moeten wij naar vermogen zelf willen meewerken aan deze geestelijke ontwikkeling. Als wij uit luiheid bijbelstudie en gebed verwaarlozen, of als wij andere, materiële belangen voorop stellen en als wij zo'n groots behoud veronachtzamen, dan gaan wij verloren.

Maar als wij de moed hebben ons over te geven en onszelf vrijwillig in Gods handen te plaatsen, zal Hij ons van zijn Geest geven en daardoor zijn rechtvaardigheid — zijn karakter — en Hij zal ons verstand openen voor zijn geestelijke kennis. Wij moeten het willen. Wij moeten eraan werken. Wij moeten het boven alles stellen.

Het moet Gods gerechtigheid zijn, want al onze gerechtigheid is voor Hem als een bezoedeld kleet. Hij geeft ons beetje voor beetje zijn kennis, zijn gerechtigheid, zijn karakter — als wij het tenminste vurig zoeken en verlangen. Wij hebben er zelf ook een belangrijk aandeel in, maar verder strekt alles tot Gods eer.

Naarmate wij door Gods heilige Geest het goddelijke karakter deelachtig worden, reproduceert God zichzelf steeds meer in ons.

Tenslotte zullen wij bij de opstanding als God zijn; dan zullen wij niet meer kunnen zondigen omdat wij dit zelf hebben verko-

zen. Wij hebben ons afgekeerd van zonde, ons er steeds tegen verweerd en haar overwonnen.

Gods plan zal volvoerd worden.

Waarom uit materie gemaakt?

Laten wij dit alles nog eens overdenken.

Waarom besloot God de mens uit materie en niet uit geest te maken? De engelen had Hij wel uit geest gemaakt.

U weet dat het Gods plan is zichzelf voort te planten. Zijn goddelijke kinderen moeten door Hem worden verwekt om daarna in Gods familie geboren te worden. Christus die ons is voorgedaan, werd op een volkomen unieke wijze door de Vader verwekt toen Hij door toedoen van de heilige Geest in de maagd Maria werd ontvangen. Hij was de geboren (in dit geval de eniggeboren) Zoon van God, ontvangen in en geboren uit een mens. Hij is nu de Eerstgeborene van vele broederen (Rom. 8:29), geboren als een zoon van God door een opstanding uit de dood (Rom. 1:4); een mogelijkheid die ook wij later hebben.

Om de verhevenheid boven de engelen die Christus nu reeds bezit en die ook voor ons tot de mogelijkheden behoort, te laten blijken (vergeet niet dat we medeërfgenen van Christus zijn), zegt God van Christus: *Zóveel machtiger geworden dan de engelen als Hij uitnemender naam boven hen als erfdeel ontvangen heeft. Immers, tot wie der engelen heeft Hij ooit gezegd: Mijn Zoon zijt gij; Ik heb U heden verwekt?* (Hebr. 1:4-5.) In het boek Job wordt in hoofdstuk 1, 2 en 7 over engelen gesproken als zonen Gods, zij het slechts als geschapen „zonen”. God heeft, zoals in Hebr. 1, nooit tegen hen gezegd: „Gij zijt mijn eigen verwekte zonen”. Maar wanneer wij mensen de heilige Geest van God ontvangen, worden wij wel zijn verwekte zonen en zijn erfgenamen om zijn naam te beërven, zoals mijn verwekte zonen mijn naam hebben geërfd.

Wanneer wij uit God worden geboren, zullen wij geest zijn. Maar waarom heeft God de mens dan eerst uit het stof der aarde geschapen?

Deze vraag heb ik al ten dele beantwoord. Engelen zijn geest

en daarom onsterfelijk. De engelen die gezondigd hebben, zullen hun straf eeuwig moeten dragen. Hun straf is niet de dood. Hun straf is dat zij de geweldige mogelijkheid die God hen had gegeven om zijn plannen op aarde te volvoeren, hebben verspeeld en dat zij nu eeuwig met een gezindheid van wrok, verbittering en opstandigheid volkomen uitzichtloos en in geestelijke onmacht moeten leven, hetgeen zij zichzelf door hun eigen zonden hebben aangedaan. Toen zij hun geest eenmaal hadden laten verzieken, konden zij nooit meer hun evenwicht hervinden. Geluk en vreugde heeft hen voor eeuwig verlaten.

Indien echter de mens, die uit stof bestaat, zondigt en weigert berouw te hebben en zich van zijn zonden af te keren, zal hij de tweede dood sterven en volkomen verloren gaan (Joh. 3:16) — hij zal zijn als had hij nooit bestaan (Obadja 16). Dit is een uiting van Gods genade.

Het fysieke verandert, het geestelijke is permanent

Maar er is nog een andere uiterst belangrijke reden. Zoals de humanistische filosoof Elbert Hubbard het uitdrukte: „Niets is zo blijvend als verandering”. Materie blijft niet onveranderd bestaan; het verandert voortdurend. Misschien zijn steen en ijzer wel de meest onveranderlijke elementen, maar na een paar duizend jaar hebben de enorme stenen van de muur rond Jeruzalem al hun nieuwigheid verloren en tonen hun ouderdom. Al wat wij op aarde zien, zal uiteindelijk veranderen.

Geest is echter onveranderlijk, behalve toen engelenwezens van God geestelijke vermogens kregen — het vermogen om te denken, te redeneren, besluiten te nemen en hun wil uit te oefenen om te handelen naar eigen besluit of keuze. Maar geest op zichzelf, los van het geestvermogen van God of geestwezens, is onveranderlijk. Toen Satan en zijn demonen eenmaal het besluit genomen hadden, waartoe in hen de mogelijkheid was geschapen, konden zij, geest zijnde, niet veranderen.

In zijn voortplantingsproces vereist God de ontwikkeling van rechtvaardig karakter. En daarvoor is verandering noodzakelijk. Had God ons uit geest geschapen, dan zouden wij als wij eenmaal het

besluit hadden genomen God te verwerpen, ons nooit meer kunnen bekeren, nooit meer van Satans tot Gods weg kunnen veranderen. De uit materie bestaande mens is onderhevig aan verandering. Als de mens door God wordt geroepen, kan hij tot inzicht worden gebracht dat hij heeft gezondigd en hij kan tot berouw komen, zich bekeren van zonde en Gods weg inslaan. En heeft hij zijn koers eenmaal gewijzigd, dan kan hij deze met Gods hulp verder vervolgen. Hij kan toenemen in geestelijke kennis, karakter ontwikkelen, slechte gewoonten, zwakheden en fouten overwinnen.

En dit alles kan de fysieke mens doen door middel van de fysieke hersenen.

De menselijke geest in de mens verleent de hersenen fysieke intelligentie en door vereniging met Gods Geest worden de hersenen in staat gesteld geestelijke dingen te begrijpen. Deze beide geesten leggen de kennis en het karakter vast en bewaren zowel deze alsook de fysieke gestalte en verschijning. Deze twee geesten ontwikkelen niet het rechtvaardige karakter, maar door de heilige Geest schenkt God ons zijn geloof, zijn rechtvaardigheid, althans als wij dit zelf vurig verlangen. Heeft de fysieke mens eenmaal een geestelijk karakter in zich ontwikkeld, hoe overbrugt God dan de kloof bij de verandering van mens in geest?

De geestelijke gietvorm

Ik heb u aangetoond dat de Schrift de mens beschrijft als het leem — wat hij letterlijk is — en God als onze pottenbakker. Wij zouden God ook onze beeldhouwer kunnen noemen, want, als wij ons gewonnen geven en het vurig verlangen, zijn wij in geestelijke karakterontwikkeling het werk van zijn handen. Zoals Job zei: *Als een mens sterft, zou hij herleven? Dan zou ik hoop hebben al de dagen van mijn zware dienst, totdat mijn aflossing zou komen. Gij zoudt roepen en ik zou U antwoorden [in de opstanding], naar het maaxsel uwer handen zoudt Gij verlangen* (Job 14:14-15).

Dit brengt ons tot de vraag van het sterven van de fysieke mens en de opstanding die Job zijn „aflossing” in het Koninkrijk Gods noemde.

Ik heb eerder het volgende uit Jesaja 64:8 aangehaald: *Maar*

nu, *Here, Gij zijt onze Vader; wij zijn het leem, Gij zijt onze Formeerder en wij allen zijn het werk van uw hand.*

God zou ons niet kunnen vormen, veranderen en zijn karakter in ons ontwikkelen — als we hadden gezondigd, en dat hebben we allen gedaan — indien wij uit geest waren geschapen.

Verder staat er: *Zal ook het leem tot zijn vormer zeggen: Wat maakt gij? of uw werk: Hij heeft geen handen?* (Jes. 45:9.)

In een ander Schriftgedeelte dat zo vaak verkeerd wordt toegepast, staat: *Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf, het [geloof] is een gave van God; niet uit werken . . .* (Ef. 2:8-9). Wij verdienen geen behoud door goede werken, noch door eigen inspanning, maar wanneer wij het als een geschenk van God ontvangen, dan zal de beloning zijn naar de mate van onze „werken” (Matth. 16:27) — prestaties in het leven op Gods wijze en het ontwikkelen van karakter.

Lees nu het slot van dit Schriftgedeelte dat vrijwel altijd met opzet wordt weggelaten door hen die de mensen op dit punt willen misleiden: . . . *niet uit werken. Waarom niet? . . . opdat niemand roeme. Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen* (Ef. 2:8-10).

Ik heb getracht duidelijk te maken dat wij contact moeten zoeken met God en dat Hij de pottenbakker of beeldhouwer is die, naarmate wij dit verlangen en onszelf geven, ons leven en ons karakter vormt en modelleert naar het beeld van zijn rechtvaardig karakter.

Zoals gezegd kan het goddelijk karakter in ons niet met één slag worden geschapen. Het moet ontwikkeld worden; wij moeten ons overgeven, wij moeten het begeren en zoeken. Maar het komt van God. Als wij dagelijks nauw contact onderhouden met onze Schepper, door zijn Geest en door onze geest — immers zijn heilige Geest *getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn* (Rom. 8:16) — dan vormt en modelleert Hij ons karakter. Zou God ons uit geest hebben geschapen, dan zou dit niet kunnen als wij eenmaal hadden gezondigd.

Nu sterven wij, zoals Job naar voren bracht. Het leven daar-

na komt door de opstanding. Wanneer wij sterven, houdt het bewustzijn op. Dit wordt behandeld in hoofdstuk 10. De fysieke hersenen verliezen het bewustzijn en vergaan.

Wat voor lichaam zullen wij in de opstanding hebben? Deze vraag wordt in 1 Korinthe 15 beantwoord: *Maar, zal iemand zeggen, hoe worden de doden opgewekt? En met wat voor lichaam komen zij? . . . als gij zaait [begravenis in de grond], zaait gij niet het toekomstige lichaam, maar slechts een korrel, bijvoorbeeld van koren, of van iets anders. Maar God geeft er een lichaam aan, gelijk Hij dat gewild heeft* (1 Kor. 15:35-38).

Het lichaam dat sterft, is niet hetzelfde lichaam dat in de opstanding zal zijn.

Nu komen wij bij een uiterst belangrijke rol die de geest in de mens — de „menselijke geest” — speelt. Hij schenkt ons niet het menselijke leven. Hij ziet, hoort of denkt niet. Het is de menselijke mens die besluiten neemt en in die fysieke mens moet dat geestelijke karakter worden ontwikkeld. Het is de menselijke klei waarin God zijn karakter vormt. De geest in de mens legt vast wat de hersenen opnemen, zelfs de gezindheid, de facetten van het karakter, en niet alleen van de menselijke hersenen, maar ook van het gehele lichaam. Hij bewaart zelfs het lijnenpatroon van de vingertoppen.

Men kan het vergelijken met de gietvorm die een beeldhouwer maakt. Gesteld dat deze een bronzen beeld van iemand wil maken. Hij kan dan een gipsmengsel gebruiken voor het maken van een model. Vervolgens maakt hij van dit model een gietvorm. Dit is een holle vorm, gemaakt op het model. In deze holle vorm, giet hij gesmolten vloeibaar brons dat dan vaste vorm aanneemt. Daarna wordt de vorm verwijderd en het bronzen beeld is een nauwkeurige kopie van het oorspronkelijke model.

De geest die in elke mens zetelt, heeft de functie van een gietvorm. Hij bewaart het geheugen van de mens, zijn karakter, zijn vorm en gestalte.

Ik wil natuurlijk niet zeggen dat de geest een holle vorm is, maar hij vervult dezelfde functie als de gietvorm van een beeldhouwer. Als iemand de heilige Geest heeft ontvangen, dan zal God in de opstanding zorgen voor een geestelijk lichaam dat de vorm en

gestalte heeft van de geestelijke gietvorm. De verrezen persoon zal geheel uit geest bestaan, niet uit stof zoals het menselijke model. In de verrezen geestelijke vorm zal hij plotseling tot leven komen. Het zal hem voorkomen alsof er slechts een fractie van een seconde is verstreken sinds hij bij het sterven alle bewustzijn verloor. Zijn geheugen zal helemaal intact zijn. Hij zal dezelfde vorm en gestalte hebben als toen hij nog als mens op aarde leefde. Zelfs zijn vingerafdrukken zullen dezelfde zijn.

Het karakter dat hij door God in zich liet ontwikkelen, zal in hem zijn. Hij zal eeuwig leven. En evenals God de Vader zal hij uit eigen vrije wil zo zijn geworden dat hij niet kan zondigen (1 Joh. 3:9).

Het lichaam in de opstanding zal niet hetzelfde zijn als het lichaam van vlees en bloed dat we nu hebben. God verandert niet het stoffelijke vlees en bloed in geest. Het fysieke lichaam van vlees en bloed gaat na de dood tot ontbinding over en vervalt, maar de geest die in het lichaam was, houdt, evenals de gietvorm van de beeldhouwer, de gehele vorm en gestalte, het geheugen en het karakter volledig intact.

Zie wat er gebeurt bij het sterven.

En het stof keert weder tot de aarde, zoals het geweest is, en de geest keert weder tot God, die hem geschonken heeft (Pred. 12:7). Na de dood keert het fysieke lichaam, onverschillig of het wordt begraven, gecremeerd of wat dan ook, tot de aarde terug. Maar de geest die in de mens was, die alles heeft vastgelegd — vorm en gestalte van het lichaam, de gelaatstrekken, het geheugen en het karakter — keert terug tot God. Die geest zal onveranderd worden bewaard.

Heiligen zoals Abraham, Mozes, David en Daniël zijn duizenden jaren geleden gestorven. Denkt u zich eens in: God heeft op de een of andere manier moeten zorgen dat de vorm, de gestalte, het uiterlijk, de geest en het karakter van heiligen duizenden jaren lang bewaard bleven. Zij bestonden uit vergankelijk vlees en bloed. Alles wat zij toen waren als mensen die geheel uit stof bestaan, is sinds lang vergaan. Toch zal het hen in de opstanding voorkomen alsof er slechts een fractie van een seconde is verlopen sinds zij bij hun dood het bewustzijn verloren.

In de staat van dood-zijn wisten zij absoluut niets. Gods Woord zegt: *De levenden weten tenminste, dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets* (Pred. 9:5).

De geest die tot God terugkeert, is de menselijke geest die gedurende zijn leven in de mens was. Het was niet een „onsterfelijke ziel”, want de ziel is sterfelijk en vergankelijk.

Zij die met Gods heilige Geest zijn gestorven, zullen in de eerste opstanding zijn (Openb. 20:4-5). Zij zullen onsterfelijk verrijzen met een verheerlijkt lichaam van geestelijke samenstelling, hun gezicht stralend als de zon.

Alle anderen die tijdens hun fysiek bestaan niet door God tot eeuwig behoud zijn geroepen, zullen na de duizendjarige regering van het Koninkrijk Gods onder Christus worden opgewekt voor het oordeelstijdperk van de grote witte troon (Openb. 20:11-12). Zij zullen sterfelijk herrijzen, opnieuw in een fysiek lichaam van vlees en bloed zoals tevoren. In deze grote oordeelsperiode zullen zij worden „geroepen”; hun ogen zullen worden geopend voor Gods waarheid. Dan zal er tenslotte een laatste opstanding zijn (Openb. 20:13-15) van hen die in hun sterfelijk mensenbestaan door God waren geroepen, maar die Hem hadden verworpen of zich van zijn waarheid hadden afgewend. Zij zullen met degenen die Gods waarheid bij het grote oordeel op de witte troon verwerpen, in de poel des vuurs (2 Petr. 3:10-11) terechtkomen, hetgeen de tweede dood is. Dan zullen zij as of stof zijn onder de voetzolen van de onsterfelijken in Gods Koninkrijk (Mal. 4:3) en zij zullen zijn als hadden zij nooit bestaan (Obad. 16).

Dan staat de miljoenen tot onsterfelijkheid behouden mensen het ongelooflijke potentieel van de mens te wachten, wanneer God de Schepper het ganse heelal onder ons bestuur zal plaatsen (Hebr. 2:7-8).

Er is echter nog veel meer te onthullen. Waarom zijn er deze afgelopen 6000 jaar zoveel problemen, lijden, hartzeer en kwaad in de wereld geweest? Daarvoor moet een oorzaak zijn, want ieder gevolg heeft een oorzaak.

Er is nog zoveel in dit overzicht van heel Gods waarheid te onthullen!

VIII

Wat is de oorzaak van de huidige wereldproblemen?

HET IS NU TIJD dat we even onderbreken om ons te oriënteren. Wij leven in een wereld waarin de dreigende uitroeiing van de mensheid het allergrootste probleem vormt. Een wereld die in de greep van immoraliteit, misdaad en geweld ligt. Een wereld gedompeld in zowel fysiek als geestelijk lijden; een gefrustreerde wereld met enkel hopeloosheid in het vooruitzicht.

Hoe komt dat? Waarom wordt er iedere maand wel ergens een regering omvergeworpen? Wat is er verkeerd gegaan met de regeringsstelsels, de godsdienst, het hoger onderwijs — en waarom is meer dan de helft van de wereldbevolking analfabeet en leeft ze in bittere armoede, vuil en ellende, terwijl velen van honger sterven?

Ja, waarom?

Ik heb het al eerder gehad over de verwarring en het gebrek aan begrip als men naar een film begint te kijken die al half voorbij is.

Als men de hedendaagse chaotische wereld wil begrijpen vanuit de situatie van vandaag dan is men inderdaad verward en verbijsterd.

De film van de werkelijkheid moet vanaf het begin bekeken worden. Daarom zijn wij deze openbaring van de waarheid vanaf de vroegste prehistorie begonnen.

Wij hebben het feitelijke begin aller dingen behandeld, nog voordat er van het fysieke universum sprake was en slechts de twee allerhoogste Geestwezens bestonden, waarvan één „het Woord” werd genoemd dat bij God was. Het Wezen dat „het Woord” werd genoemd, heeft onder leiding van God alle dingen geschapen.

Zij schiepen allereerst de engelen — individueel geschapen geestwezens — klaarblijkelijk miljoenen in aantal. Deze allen bestonden in een fysiek lege ruimte.

Vervolgens kwam de schepping van onze planeet Aarde en het gehele fysieke universum — die blijkbaar tegelijkertijd zijn geschapen.

De aarde werd bewoond door een derde der engelen. Hun werd de exploitatie van de natuurlijke grondstoffen der aarde toegewezen — om de aarde produktief te maken — haar schoonheid te vergroten. Met andere woorden, zij moesten de aarde ontginnen en vervolmaken.

Nu volgt een essentiële nieuwe waarheid.

Wat God geschapen had was perfect van kwaliteit — maar de schepping van de aarde moest, zoals bij nog niet afgewerkte meubelen, voltooid worden door de engelen. Op deze wijze zouden de engelen hun aandeel hebben in de schepping.

In feite was deze aarde — net zoals God haar vandaag de mens heeft toevertrouwd — de testplaats waar de engelen zich konden bekwamen om dezelfde scheppende arbeid te verrichten waarmee zij de planeten in het gehele eindeloze universum zouden voltooiën. En dit nu is het transcendente potentieel van de mens geworden.

Het was absoluut noodzakelijk dat de engelen zouden samenwerken, in vredige en harmonieuze eenheid. Voor dit doel plaatste God zijn regering — gebaseerd op de geestelijke wet van God —

boven hen. Deze wet is een levenswijze — de weg van liefde — van uitgaande liefde tot God en bezorgdheid voor het welzijn van anderen. Het is de weg van geven — van helpen, dienen, delen — van vriendelijkheid, bedachtzaamheid en mededogen.

Op de troon van Gods regering had God het allerhoogste meesterwerk van zijn schepping geplaatst — de superaartsengel Lucifer. Deze Lucifer was, evenals zijn engelen, begiftigd met een onafhankelijk verstand — om te denken, te redeneren, te kiezen en beslissingen te nemen. Het was Gods bedoeling om in Lucifer en zijn engelen, volgens hun eigen keuze, Gods heilige en rechtvaardige karakter te scheppen.

Maar Lucifer zette zijn engelen aan tot opstand. In plaats van tot Gods weg van liefde — van geven — hadden zij zich gekeerd tot nemen — tot ijdelheid, zonde, corruptie, geestelijke perversie; van schepping tot vernietiging.

Nu volgt nog een nieuwe waarheid. Heeft u zich weleens afgevraagd waarom Satan nog altijd hier is, bezig de mensheid op een subtiele manier zijn levenswijze van nemen, van valse waarden en geestelijke perversie op te dringen?

Denk hierover eens na. Denk erover zoals God het zag. Reeds eerder heb ik uitgelegd dat alleen God, van alle levende wezens, dit heilige en rechtvaardige karakter bezat — alleen op God kon positief worden vertrouwd dat Hij nooit van zijn weg van liefde zal afwijken.

Maar God wist ook dat er niet genoeg waren zoals Hij. Hij wilde dat miljoenen — zelfs miljarden — personen zijn heilig en rechtvaardig karakter zouden bezitten.

Dit is de reden waarom God besloot zichzelf te reproduceren, door de mens.

Dus vernieuwde God (Psalm 104:30) in zes dagen het aardoppervlak — door het te herstellen van de woestenij en het verval aangericht door de zondigende engelen — en bereidde het voor als testplaats voor de mens met als doel in hem Gods rechtvaardige karakter te ontwikkelen en de mens aldus voor te bereiden voor dezelfde transcendentie mogelijkheden die de engelen hadden.

Genesis 1 is, zoals wij al zagen, het verslag van de zes dagen

durende vernieuwing van het aardoppervlak om dit voor de mens toe te bereiden.

Lees nu Genesis 1:25-26:

En God maakte het wild gedierte naar zijn aard en het vee naar zijn aard en alles wat op de aardbodem kruipt naar zijn aard. En God zag, dat het goed was. En God zeide: Laat Ons [niet Mij] mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis [vorm en gestalte]. Met andere woorden naar Gods aard. Bestemd voor een bijzondere verhouding met God.

Maar God formeerde *de mens van stof uit de aardbodem . . .* (Gen. 2:7) — niet uit geest zoals de engelen.

Laat dit diep tot u doordringen.

De eerste mens, Adam, werd de gelegenheid geboden zich te bekwamen ten einde de plaats in te nemen van de vroegere Lucifer op de troon van Gods regering.

Maar — let hier goed op — om zich te bekwamen moest Adam niet alleen Gods regering en zijn levenswijze accepteren — het was ook noodzakelijk dat hij de weg van Satan zou verwerpen en zich ervan zou afkeren.

Hij moest Satan en zijn weg overwinnen.

De lezer zij er op deze plaats nog eens aan herinnerd dat de eerste elf hoofdstukken van Genesis een uitzonderlijk korte samenvatting zijn van de gebeurtenissen van de eerste ruim tweeduizend jaar van menselijk leven op aarde — tot aan de tijd van Abraham. Details moeten worden ingevuld ofwel door hetgeen duidelijk wordt geïmpliceerd, ofwel door vermeldingen op andere plaatsen in de bijbel.

God bracht Adam en Eva volledig van zijn regering op de hoogte — van zijn geestelijke wet en zijn manier van leven — en verklaarde dat, als Adam de juiste keuze deed, hij zich zou kunnen bekwamen door de heilige Geest van God die hem als een zoon van God zou verwekken. God maakte Adam en Eva tevens bekend met de gevolgen van afwijzing en ongehoorzaamheid.

Dit werd gesymboliseerd door de boom der kennis van goed en kwaad. Want, waarschuwde God, *ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven* (Gen. 2:17).

Vervolgens liet God toe dat Adam en Eva door Satan op de proef werden gesteld. Satan was subtiel. Hij kwam tot Adam via zijn vrouw Eva. Eva werd misleid — Adam niet.

Eva nam van zijn vrucht (van de verboden boom) en at, en zij gaf ook haar man, die bij haar was, en hij at (Gen. 3:6).

Daarom zei God: Nu dan, laat hij zijn hand niet uitstrekken en ook van de boom des levens nemen en eten, zodat hij in eeuwigheid zou leven. Toen zond de Here God hem weg uit de hof van Eden om de aardbodem te bewerken, waaruit hij genomen was. En Hij verdreef de mens en Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom des levens te bewaken — opdat hij en zijn kinderen niet terug zouden gaan en zouden nemen van de boom die Gods heilige Geest symboliseerde (Gen. 3:22-24).

Met andere woorden, toen Adam weloverwogen van de verboden boom nam, zei Adam, om het in onze hedendaagse taal uit te drukken, in feite tegen God: „God, mijn Maker, ik verwerp U als mijn God, ik verwerp uw manier van leven. Ik verwerp uw regering boven mij. Ik wens voort te gaan op de weg die ik verkies; ik wil dat U uw neus uit mijn zaken houdt. Ik verwerp U als de bron van fundamentele kennis; ik heb mij het recht toegeëigend zelf te bepalen wat goed en kwaad is.”

En God antwoordde: „Ik heb je duidelijk van de weg van de waarheid in kennis gesteld. Jij hebt je keus bepaald, daarom veroordeel Ik jou en de wereld die uit je zal voortkomen gedurende 6000 jaar van Mij afgesneden te zijn. Ga heen en vorm je eigen regeringsstelsels. Vorm je eigen religies. Breng je eigen kennis voort, afgesneden van geopenbaarde waarheid, en bedenk je eigen systeem om die valse kennis te verspreiden. Leef volgens je eigen verwrongen gevoel voor waarden. Maar gedurende die 6000 jaar zal Ik sommigen tot mijn dienst roepen zoals Ik dat verkies, om mijn plan uit te voeren.”

Waarom nu was het noodzakelijk Satan op aarde te laten, vrij om gedurende 6000 jaar de gehele mensheid te beheersen en te misleiden? Daarvoor waren twee redenen:

1. Zij, die God gedurende deze 6000 jaar voor zijn dienst zou roepen en tot behoud zou brengen, waren verplicht, net als Adam, zich te bekwamen ten einde een functie in de regering van God te bekleden. Hoe? Door zowel Satan en zijn weg af te wijzen en te overwinnen, alsook vrijwillig Gods weg te kiezen.

2. Gods regering vereist dat de troon nooit vakant is. De vroegere Lucifer moet aanblijven totdat een bekwame opvolger in zijn ambt is bevestigd.

En wij zouden een derde reden eraan kunnen toevoegen. God stelde vast dat 6000 jaar van een zondigende mensheid eens voor al zou bewijzen, dat Satans weg slechts kan uitlopen op onheil, lijden en frustraties, hopeloosheid en de dood. God staat Satan toe de mensheid gedurende 6000 jaar te verleiden en te beheersen om deze waarheid te bewijzen; niet alleen voor het menselijk geslacht, maar ook voor de andere twee derden van de engelen.

Afgezien van de wereld die eindigde met de zondvloed, en deze huidige slechte wereld die zal eindigen met de komst van Christus, waardoor tenslotte de wereld van morgen zal worden ingeleid, zijn er gedurende deze 6000 jaar nog drie tijdperken te onderscheiden.

Deze drie tijdperken zijn 1) de gehele periode vanaf de schepping van Adam tot het Oude Verbond dat op de berg Sinaï met Israël werd gesloten; 2) het tijdperk van de „oudtestamentische gemeente” (de vergadering van Israël); 3) de Kerk van God van het Nieuwe Testament. Deze zal in hoofdstuk 9 worden besproken.

Maar op dit punt aangekomen moet het duidelijk zijn wat de oorzaak is van de huidige wereldproblemen. De aanwezigheid van Satan en zijn onzichtbare, subtiele, maar toch buitengewoon sterke macht over de mensheid (zie hoofdstuk 11 over de menselijke natuur) is de fundamentele oorzaak. De levenswijze die Satan in de menselijke geest heeft geïnfilteerd — de weg van ijdelheid, begeerte en hebzucht, van jaloezie en afgunst, van wedijver en twist, van opstand en bedrog; eigenschappen die wij in het algemeen als „de menselijke natuur” betitelen — is de directe en specifieke oorzaak. En de gehele mensheid lijdt onder de gevolgen daarvan.

Vergeet echter niet dat God een uitzondering had gemaakt. Hij was van plan die enkelen te roepen die Hij zou uitkiezen om te doen wat Hij verlangde.

Er ging ongeveer 1900 jaar voorbij. Klaarblijkelijk werd Adams tweede zoon, Abel, geroepen, want Christus noemde hem „de rechtvaardige Abel” (Matth. 23:35). Henoch „wandelde met God”. Vervolgens riep God Noach. Hij was onberispelijk in zijn fysieke afkomst of geslacht, en ook hij wandelde met God. God riep hem ten einde enkele mensen in leven te houden gedurende de zondvloed.

God riep Abraham om zijn leven in Babylon op te geven — om, als het ware, Satans beschaving achter zich te laten — en zich tot Gods weg te keren. Abraham had God niet gezocht — toch was hij een zeldzame uitzondering die gehoorzaamde zonder vragen of excuses.

Vierhonderddertig jaar na Abraham riep God Mozes. Door zijn opvoeding als prins in het paleis van Farao, was Mozes voorbereid op zijn roeping. Maar Mozes protesteerde menselijkerwijze. Hij had nooit God gezocht noch de opdracht waartoe God hem riep. Hij protesteerde door in feite te zeggen; „Maar dat kan ik niet, Heer. Ik heb een spraakgebrek — ik stotter.” Daarom zei God tegen Mozes dat Hij zijn broer Aäron als zijn woordvoerder had aangesteld.

In feite zei God tegen Mozes: „Je zult doen wat Ik je beveel”. En toen deed hij het.

God had Mozes geroepen om de afstammelingen van Abraham, op dat moment ongeveer twee tot drie miljoen, uit de Egyptische slavernij te leiden. Aan deze „kinderen Israëls” deed God bij de berg Sinaï een voorstel: Indien zij zijn volk wilden worden, geregeerd door zijn wetten en instellingen, dan zou Hij hen tot de allerbelangrijkste natie op aarde maken, met geweldige nationale en tijdelijke zegeningen (alleen in dit leven); zij zouden dan de meest welvarende, machtigste, meest vreedzame natie op aarde worden. Het volk stemde ermee in.

Daarop ging God, door bemiddeling van Mozes, een verbond met hen aan, dat later het „Oude Verbond” werd genoemd. Het

was een huwelijksovereenkomst, waarbij Israël ermee instemde haar Echtgenoot (God) te gehoorzamen, en God stemde ermee in, op voorwaarde dat zij gehoorzaamden, hen tot de eerste natie op aarde te maken. Maar Satan was nog altijd op aarde, en hij was druk bezig. De Israëlieten begingen geestelijk overspel, erger dan een hoer.

God riep Jona voor een speciale opdracht om de stad Ninevé voor een dreigende vernietiging te waarschuwen. Jona trachtte op een schip van God weg te vluchten. Maar wanneer God iemand roept voor een speciale opdracht, ziet Hij erop toe dat deze ook inderdaad wordt uitgevoerd.

God riep de profeet Jesaja. Deze wierp tegen dat hij een man van onreine lippen was. Maar God reinigde zijn lippen. Toen antwoordde Jesaja: „Hier ben ik. Zend mij”.

God riep de profeet Jeremia. Hij was, net als later Jezus, reeds voor zijn geboorte geheiligd. Toch hief hij zijn handen op en protesteerde: „Maar ik ben te jong”. God zei streng: „. . . tot een ieder, tot wie Ik u zend, zult gij gaan . . .”. Jeremia ging.

De apostel Paulus, oorspronkelijk Saulus genaamd, brandde van energie en ijver om de Kerk van God te vervolgen. Maar God sloeg hem neer, bracht hem tot bezinning, waarna hij een van de grootste mannen van God werd sinds Adam.

Ikzelf heb zeker niet God gekozen. Ik koos een beroep in de reclamewereld en de journalistiek. Toen ik 25 was en sinds enkele dagen getrouwd, openbaarde een engel aan mijn vrouw in een intensieve droom, dat God mij riep voor zijn dienst. Ik werd er slechts door in verlegenheid gebracht. Een dienaar van Jezus Christus te worden was wel het laatste wat ik had gewild.

„Ik weet niet of die droom enige betekenis heeft”, zei ik. „Waarom vertel je hem niet aan de dominee van de kerk op de hoek; misschien kan hij je zeggen of hij iets te betekenen heeft.” Zoals Jona, Paulus en anderen werd toegestaan gedurende enige tijd hun eigen gang te gaan, zo was deze ongewone droom spoedig vergeten, maar niet voor goed. Een tiental jaren ging voorbij. Daarna zette God mij aan tot de meest intensieve studie van mijn leven, waaraan ik me bijna dag en nacht wijdde, en die voortkwam

uit een tweeledige uitdaging die mijn ijdelheid had gekwetst.

Deze intensieve bijbelstudie resulteerde in het zuiveren van mijn geest van vroegere religieuze vooronderstellingen, vervolgens in het openen van mijn geest voor begrip van Gods Woord, waardoor ik tot echte bekering werd gebracht — overwonnen door God en zijn Woord in onvoorwaardelijke overgave — en in levend geloof gaf ik mijn leven, waarvan ik voelde dat het waardeloos was, aan Hem over. Nederig gaf ik het aan Hem, als Hij het kon gebruiken. En zoals dat van anderen vóór mij, heeft Hij het de afgelopen 51 jaar gebruikt.

Terug nu naar de draad van ons verhaal. Op zijn tijd bracht God zijn eniggeboren Zoon voort, het vroegere „Woord” dat eeuwig bij God was geweest.

Hij was de „tweede Adam”.

Zoals de eerste Adam moest Hij niet alleen God geloven en gehoorzamen, maar ook Satan en zijn weg verwerpen en overwinnen.

Hij werd in alle dingen verzocht, evenals wij, zondigende stervelingen — alleen zondigde Hij nooit.

Satan was er nog steeds. Hij was hevig verontrust bij de verschijning van deze tweede Adam. Jezus was de Boodschapper van het Nieuwe Verbond. De boodschap was zijn evangelie. Satan was vastbesloten te voorkomen dat die boodschap verkondigd zou worden. Want het behelsde de verwijdering van Satan van de aarde.

Hij trachtte het Christuskind te doden toen het nog een zuigeling was. Maar God redde zijn Zoon Jezus. Gedurende ongeveer dertig jaar werd Jezus geconfronteerd met verzoeken van Satan, maar Hij overwon volkomen.

Vervolgens kwam de zwaarste beproeving waarvoor een mens ooit werd geplaatst. Jezus had veertig dagen en veertig nachten gevast zonder een brokje voedsel of een druppel water. Maar dit vasten bracht Hem zelfs nog dichter tot God zijn Vader. Ofschoon fysiek verzwakt, was Hij geestelijk sterk. Het verhaal van deze verzoeking is geopenbaard in de eerste elf verzen van Mattheus 4.

Het was de meest titanische strijd die ooit is uitgevochten. Jezus werd verzocht als geen mens ooit tevoren verzocht is. Toch weerstond en overwon Hij Satan, en bleef trouw aan Gods weg.

Satans opzet om Jezus ten val te brengen resulteerde in Jezus' kwalificatie om zijn plaats in te nemen en de regering van God te herstellen, het Koninkrijk Gods op te richten, de familie van God die Gods heerschappij zal uitoefenen.

Van Jezus werd geëist Satan te overwinnen, te weerstaan en te verslaan, ten einde zich te kwalificeren voor de troon van de gehele aarde.

Maar hoe staat het met degenen die God heeft geroepen, vanaf Abel tot heden?

Let op hetgeen alle kerken, theologische seminaries en bijbelgeleerden schijnt te zijn ontgaan.

Lees eens wat Christus zelf zei in Openbaring 3:21: *Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon.*

Wie overwint — wat moet er eigenlijk overwonnen worden? Overwint „gelijk ook Ik heb overwonnen”. Wat moest Jezus overwinnen om zich te kwalificeren voor zijn Vaders troon, waarop Hij nu zit, en voor zijn eigen troon — de troon van David, te Jeruzalem, waarop Hij in de toekomst zal plaatsnemen.

Denk hier eens goed over na. Indien Jezus werd geacht Satan te overwinnen — de vroegere Lucifer, die nog altijd op de troon zit waarop God hem oorspronkelijk heeft geplaatst — ten einde zich te kwalificeren om de gediskwalificeerde Lucifer op die troon op te volgen, zou er van ons mensen dan minder geëist worden om met Christus ook op die troon te mogen zitten?

Let goed op het volgende feit. Wat Jezus zei in het bovenstaande citaat is alleen van toepassing op hen die geroepen zijn vóór Christus' wederkomst in opperste macht en heerlijkheid — om *tegelijk* met Hem op die troon te zitten.

Ik heb al meerdere malen gezegd dat de gehele wereld, sinds Adam, gedurende 6000 jaar van ieder contact met God is afgesneden. Jezus zei duidelijk: *Niemand kan tot Mij komen, tenzij de*

Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke (Joh. 6:44). Tenzij geroepen — getrokken — door God de Vader is de gehele wereld totaal van God afgesneden.

Wat? Is er onrechtvaardigheid bij God? Zijn alle anderen verloren? — veroordeeld, zonder enige kans, tot de uiteindelijke tweede dood in „de poel des vuurs”?

Zeer zeker niet.

Ik zal u laten zien dat zij die niet zijn geroepen eenvoudig nog niet zijn geoordeeld. Zij zijn niet „verloren” — evenmin zijn zij „behouden”. Wat een tragedie dat zij die het christendom belijden, zelf van deze waarheid zijn afgesneden.

Maar let eerst op wat Jezus eveneens zei, vermeld in Openbaring 2:26-27: *En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf . . .*

Zij die geroepen en getrokken zijn door God moeten doorgaan Satan te overwinnen „tot het einde” van dit leven. Zij zullen dan echter niet alleen met Christus op zijn troon zitten, maar ook, onder Hem, over alle volkeren regeren. Dit zal de vervulling zijn van de profetie van Daniël 7:18.

Gods feestdagen symboliseren zijn grote plan dat hier op aarde wordt verwezenlijkt

Wij zijn nu toe aan een werkelijk onthullende openbaring.

God gaf in de dagen van Mozes zijn jaarlijkse feestdagen, met hun zeven jaarlijkse heilige dagen (sabbatten) aan zijn „Kerk” — die in die tijd de vergadering van Israël werd genoemd.

Zij waren bedoeld om voor het volk van God, ieder jaar opnieuw zijn grote heilsplan dat leidt naar het ongelooflijke potentieel van de mens, uit te beelden.

Deze feestdagen werden ingesteld met de bedoeling ze voor altijd te houden. Jezus, de apostelen en de vroege Kerk van God, zij allen hielden deze dagen. Maar voor zover de schrijver bekend is, is er slechts één Kerk die ze nog steeds elk jaar blijft houden: de Wereldwijde Kerk van God.

Deze dagen openbaren een verbazingwekkende waarheid, die anderszins voor de mensheid verborgen zou zijn.

Het menselijk geslacht begon met Adam. Maar geestelijk behoud en kwalificatie voor het transcendente potentieel van de mens begint met Christus. De fysieke schepping van de mens begon met Adam, maar de geestelijke schepping begint met de tweede Adam.

Het begint met de vergeving der zonden — volgend op werkelijke bekering, overwonnen zijn door God — en het levende geloof in hetgeen Christus zegt.

Daarom was de eerste van deze feestdagen het Pascha. Het beeldt jaarlijks aan Gods volk het vergoten bloed van Christus uit — het „Lam Gods” dat werd geofferd om de straf voor de zonden, die wij mensen over onszelf hebben gebracht, in onze plaats te ondergaan.

Daarna kwam het Feest der Ongezuurde Broden — zeven dagen waarop geen zuurdesem mocht worden gegeten of gevonden in de huizen van Gods volk. Zuurdesem blaast op — net als ijdelheid, de zonde bij uitstek. Dit feest duurt zeven dagen en volgt onmiddellijk op het Pascha — met de eerste en de laatste dag van de zeven als de jaarlijkse heilige dagen (heilige samenroepingen).

Deze eerste feestdagen vallen in de lente — van de veertiende tot en met de eenentwintigste dag van de eerste maand van Gods heilige jaar. Samen met het Feest der Eerstelingen (Pinksteren in het Nieuwe Testament) vallen zij in de lente, omdat zij, zoals in Jeruzalem, de eerste of vroege graanoogst voorstellen.

Het Feest der Eerstelingen (Pinksteren) herinnert Gods volk er ieder jaar aan dat zij, voorafgaande aan Christus' wederkomst, slechts de relatief zeer kleine eerste geestelijke oogst zijn — terwijl allen, uitgezonderd de weinigen die God roept, afgesneden zijn van God en zijn geestelijk behoud.

De resterende vier feesten komen in de oogsttijd van de herfst — zij beelden de grote geestelijke oogst uit. Zij hebben plaats in de tijd van de grote oogst van voedsel, in de herfst van het jaar.

Het vierde feest, een enkele heilige dag, is het Bazuinenfeest.

Het beeldt de komst van Christus uit in opperste macht en heerlijkheid om alle naties te regeren — en om geestelijk behoud voor allen die dan leven mogelijk te maken.

Het vijfde jaarlijkse feest is nog een enkele heilige dag — een vastendag. Deze wordt in de bijbel de Verzoendag genoemd en door het judaïsme gevierd als „Yom Kippur”. Deze zeer plechtige dag beeldt de verbanning uit van Satan door Christus, opdat de mensheid eindelijk met God verzoend kan worden. Daarom heet deze dag de Verzoendag. Een mensheid die van God is afgesneden, kan pas met Hem verzoend zijn als Satan is verwijderd en allen — als zij dat willen — door God tot geestelijk behoud in Christus geroepen en getrokken zullen worden.

Vijf dagen later volgt gedurende zeven dagen het Loofhuttenfeest. Dit feest beeldt de belangrijkste geestelijke oogst uit die gedurende de duizend jaar zal plaatsvinden, wanneer Christus en zij die zich hebben gekwalificeerd alle volkeren zullen regeren. Satan zal verbannen zijn — in de bijbels symbolische „afgrond”. Het overwinnen van Satan zal dan uiteraard niet langer een vereiste zijn. De eerste van deze zeven dagen is een jaarlijkse sabbat.

Dan volgt op de dag na het Loofhuttenfeest een apart feest van een dag — de zevende jaarlijkse sabbat.

Dit feest symboliseert een opstanding ten oordeel van allen die tevoren nooit door God zijn geroepen — allen die ooit hebben geleefd — miljarden die leefden onder Satans heerschappij en ongeroepen zijn gestorven, terwijl zij geestelijk noch „verloren” noch „behouden” waren. Deze miljarden zullen sterfelijk worden opgewekt — precies zoals zij waren — mensen van vlees en bloed. Dan zullen zij terugzien op de 6000 jaar van Satans heerschappij — van overtreding, zonde en onvermijdelijk lijden, angst en de dood. Dan zal God hen voor het eerst roepen. Satan zal voor altijd verbannen zijn. Maar zij zullen nog altijd hun eigen beslissingen moeten nemen.

Zij zullen het verleden voor ogen hebben van 6000 jaar wereldomvattend kwaad veroorzaakt door Satan, en dat van de 1000 jaar waarin de mensheid door Christus en de onsterfelijke

heiligen is onderwezen, en zij kunnen dan een vergelijking maken.

Wij mogen hopen dat nagenoeg iedereen, zo niet allen, aan Gods roep gehoor zullen geven, en geestelijk behoud en eeuwig leven zullen ontvangen.

Maar dat is nog niet alles.

Daarna (Openbaring 20:13) zal er een laatste opstanding volgen van hen die gedurende deze 7000 jaar tot geestelijke verlossing waren geroepen, maar die Gods liefhebbende barmhartigheid hadden verworpen en, ofschoon zij de waarheid kenden, rebelleerden. Dan zullen zij geacht worden zich volledig te realiseren wat zij verworpen hebben en waartegen zij in opstand zijn gekomen. Zij zijn allen eens gestorven en nu zullen zij de tweede en laatste, eeuwige dood sterven, in de poel des vuurs, beschreven in 2 Petrus 3:7,10.

Maar hun dagen van lijden zullen voorbij zijn zoals is geopenbaard in Maleachi 4:1-3. Hun zal wortel noch tak gelaten worden — zij zullen stof of as zijn onder de voetzolen van hen die leven. Zij zullen worden als hadden zij nooit bestaan (Obadja 16-17).

Maar voor de behouden onsterfelijken zal de dood *niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan* (Openb. 21:4).

IX

Waarom bestaat de Kerk?

MEN KAN HET werkelijke doel en de functie van de Kerk niet bevatten zonder begrip van het oudtestamentische Israël.

Het oude Israël was zowel kerk als staat. Het was een van 's werelds naties: het koninkrijk Israël. Maar het was tevens een kerk: de vergadering van Israël. Of, zoals in Handelingen 7:38, de *vergadering in de woestijn*.

Men kan noch het oudtestamentische Israël noch de nieuwtestamentische Kerk van God begrijpen tenzij men in gedachten houdt wat Gods doel is met de mensheid op deze aarde.

God reproduceert zichzelf. Zijn hoofddoel met de mens is de schepping van heilig, rechtvaardig, geestelijk karakter. Houd dat voortdurend in gedachten terwijl wij de oudtestamentische „vergadering in de woestijn” en de nieuwtestamentische Kerk van God vergelijken dan wel tegenover elkaar stellen. De schepping van dit rechtvaardige karakter is een voorbereiding op het uiteindelijke doel.

Wij hebben het natuurlijke verstand van de mens verklaard, en waarin dit verschilt van het dierlijke brein. Er is in de mens een geest. Deze geest is een geestelijk element, het is geen ziel of persoon. Het verleent de menselijke hersenen het vermogen tot intelligentie, tot denken, redeneren en het nemen van beslissingen. Dit alles is tot in details in hoofdstuk 7 uiteengezet.

Dit verstand nu, waarmee ieder menselijk wezen wordt geboren, is het natuurlijke, vleselijke, menselijke verstand. En *de gezindheid van het vlees is vijandschap tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet* (Rom. 8:7). Dit verstand is beperkt tot de verwerving van fysieke kennis.

Het is onmogelijk om de dingen van God te begrijpen — geestelijke kennis — zonder als Gods gave zijn heilige Geest te hebben ontvangen, een tweede geest die wordt toegevoegd aan de „menselijke” geest waarmee ieder individu wordt geboren.

Gods schepping van de mens was, als fysieke schepping, volmaakt, maar nog incompleet. Deze fysieke schepping begon met Adam, maar de geestelijke schepping moet beginnen met de tweede Adam — Jezus Christus.

Toen God het menselijke geslacht van Adam veroordeelde 6000 jaar afgesneden te zijn van contact met God, maakte Hij een uitzondering. Hij behield zich het recht voor diegenen in zijn dienst te roepen die Hij nodig had om zijn doel te bereiken.

God had Abraham geroepen. En 430 jaar later riep God Abrahams afstammelingen door Isaäk en Israël die „de kinderen Israëls” werden genoemd. Zij waren toen in Egyptische slavernij. Onder het leiderschap van Mozes leidde God hen uit Egypte om het Beloofde Land te beërven.

Bij de berg Sinaï stelde God hen een verbond voor, dat later „het Oude Verbond” werd genoemd. Op voorwaarde van gehoorzaamheid aan Gods regering beloofde God hen de meest welvarende, machtigste natie op aarde te maken. Maar God beloofde hun slechts tijdelijke, materiële en nationale beloningen — niet zijn heilige Geest van eeuwig leven.

Deze vijandige gezindheid die zich niet aan God kan onder-

werpen, is, zoals wij in hoofdstuk 10 zullen zien, door Satan op een subtiële en onzichtbare manier via de menselijke geest in het menselijke verstand geïnfiltréerd. Een baby wordt er niet mee geboren. *De overste van de macht der lucht* (Ef. 2:2) begint deze gezindheid in het menselijke verstand te zaaïen zodra dit begint te functioneren en kennis begint te absorberen.

Moderne intellectuelen zeggen: „Indien er voldoende kennis is, kan het verstand van de mens alle problemen oplossen”.

Een van Gods doelstellingen met Israël van het Oude Verbond was te bewijzen, door vele generaties Israëlieten, dat het vleselijke verstand, zelfs wanneer het beschikt over kennis van Gods regering en manier van leven, zijn problemen niet zal — en daarom niet kan — oplossen, en dat de mens niet kan leven in vrede, geluk, vreugde en eeuwig behoud.

De mens zal niet gehoorzamen aan Gods weg naar vrede, geluk en eeuwige vreugde zonder toevoeging van een tweede Geest aan de „menselijke” geest.

De ervaring met vele generaties Israëlieten bewijst dat het natuurlijke verstand van de mens vijandig tegenover God staat — niet is onderworpen aan de wet van God, die de weg is naar vrede, geluk en overvloed.

Adam en Eva waren door God geïnstrueerd in zijn weg. Zij verwierpen die en keerden zich naar de weg van egocentrisme, van ijdelheid, begeerte en hebzucht, van jaloezie en afgunst, van wedijver, twist, geweld en vernietiging.

Ook aan Israël van het Oude Verbond openbaarde God, door Mozes en de profeten, de kennis van Gods weg.

Waarom aan Israël van het Oude Verbond?

Opdat zij geen verontschuldiging zouden hebben. Zij waren in Adam, een fysieke schepping — maar zonder de geestelijke schepping, die slechts mogelijk is door Christus, de „tweede Adam”, wensten zij eenvoudig niet te leven volgens de weg die vrede en universele welvaart oplevert.

Ik herhaal, zij waren niet te verontschuldigen. Het was de mens — de eerste Adam — die dacht dat hij een gelukkiger leven kon leiden zonder Gods Geest die hij versmaadde.

God zond zijn profeten naar de Israëlieten van het Oude Verbond, die hen keer op keer vermaanden. Zij stenigden echter vele van hun profeten.

Door de profeet Jeremia pleitte God: *Keer weder, Afkerigheid, Israël, luidt het woord des Heren, Ik zal u niet donker aanzien, want Ik ben genadig, luidt het woord des Heren . . . Alleen, erken uw ongerechtigheid, dat gij van de Here, uw God, zijt afgevallen en uw gangen gericht hebt naar de vreemden* (heidense volkeren) *onder elke groene boom, en naar mijn stem niet hebt gehoord, luidt het woord des Heren.*

Keert weder, vervolgde God, afkerige kinderen, luidt het woord des Heren, want Ik ben heer over u . . . (Jer. 3:12-14).

Israël van het Oude Verbond was vleeselijk gezind, met een verstand dat vijandig tegen God was, en niet onderworpen aan de wetten en wegen van God.

De nieuwtestamentische Kerk van God

Denk eraan dat Israël van het Oude Verbond in de dagen van de eerste Adam leefde. Satan, „de overste van de macht der lucht” regeerde oppermachtig in de wereld door op subtiële wijze de „menselijke” geest met zijn vijandige houding te infiltreren. En met uitzondering van degenen in Gods Kerk doet hij dat tot op heden nog.

Vergeet ook niet dat alle volkeren, behalve het volk Israël, volkomen afgesneden waren van God en kennis van God. Zij bleven hun eigen ideeën over regeringssystemen ontwikkelen, beheerst door Satan, hoewel zij zich daarvan niet bewust waren. Zij bedachten hun eigen religies, schiepen naar eigen inzicht hun eigen goden. Zij brachten hun eigen menselijke materialistische kennis voort, hoewel meer dan de helft van alle mensen tot op vandaag analfabeet bleef en leeft in bittere armoede, vuil en ellende. Zij lijdten onder de kwade gevolgen van Satans weg.

Het was, en is nu nog steeds, met uitzondering voor de Kerk van God en de boodschap van hoop die zij verspreidt, een hopeloze wereld.

Maar Jezus Christus, de tweede Adam, zou komen op de

door God bepaalde tijd, om hoop te brengen die reëel is en die wonderbaarlijk uitstijgt boven het bevattingsvermogen van de mens.

Let op twee profetieën, die onder Gods inspiratie in het Oude Testament zijn opgetekend:

Want een Kind is ons [het Israëlitische volk] geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid. De ijver van de Here der heerscharen zal dit doen (Jes. 9:5-6).

Deze profetie voorspelt de verschijning van Christus als Koning — als Heerser — om de regering van God op aarde te herstellen.

Ook werd zijn komst als Redder der mensheid voorzegd: *Daarom zal de Here zelf u een teken geven: Zie, de jonkvrouw zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël geven (Jes. 7:14).*

De vervulling van deze profetie is te vinden in het Nieuwe Testament: een engel verscheen aan Jozef, de verloofde van Maria, de moeder van Jezus: *Jozef, zei hij, zoon van David, schroom niet Maria, uw [ondertrouwde] vrouw, tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is ontvangen uit de heilige Geest. Zij zal een zoon baren en gij zult Hem de naam Jezus geven. Want Hij is het, die zijn volk zal redden van hun zonden. Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen de Here door de profeet gesproken heeft, toen Hij zeide: Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon baren, en men zal Hem de naam Immanuël geven, hetgeen betekent: God met ons (Matth. 1:20-23).*

Deze profetie openbaart Christus als de Verlosser.

En zo werd Jezus, de tweede Adam, geboren — als geen ander vóór zijn menselijke geboorte, verwekt door God. Hij was zowel God als mens — God met ons — mens geworden God, zodat Hij, als mens, voor de mensen kon sterven (Hebr. 2:9). Ja, God in

de gelijkenis van het menselijk vlees, die Satan, de vroegere koning Lucifer, kon overwinnen, en zich aldus kwalificeerde om de regering van God op de aarde te herstellen.

Satan trachtte Jezus spoedig na zijn geboorte te vernietigen, voordat Hij zou kunnen opgroeien om zich te kwalificeren en het Koninkrijk van God aan te kondigen. Maar God beschermde het Christuskind door Jozef en Maria met Hem naar Egypte te laten vluchten, totdat Herodes, de provinciale Romeinse koning over Judea, gestorven was.

Het kind groeide op en werd krachtig, en het werd vervuld met wijsheid . . . (Lukas 2:40). Jezus was vanaf zijn geboorte begiftigd met de heilige Geest van God.

Ik zei al dat Satan, als de „overste van de macht der lucht”, op een subtiele en onzichtbare manier via de „menselijke” geest zijn houding van vijandelijke rebellie in het menselijk verstand infiltreert. Satan begint deze vleeselijke gezindheid in het kind te planten zodra het kennis begint op te nemen en te denken. Maar het opgroeiende kind Jezus dat vervuld was met Gods Geest, weerstond vanaf zijn vroegste jeugd deze magnetische „aantrekkingskracht”, de zuigkracht van de menselijke natuur.

Jezus heeft nooit een vleeselijke gezindheid gehad die vijandig tegenover God stond. Zijn denken was, vanaf zijn vroegste jeugd, onderworpen aan de wet van God. Zo overwon Hij Satan steeds en steeds weer op een manier die geen ander mens ooit had ervaren.

Laten wij vervolgens het verslag van Markus lezen: *En het geschiedde in die dagen, dat Jezus Nazareth in Galilea verliet en zich door Johannes in de Jordaan liet dopen. En terstond, toen Hij uit het water opsteeg, zag Hij de hemelen scheuren en de Geest als een duif op zich nederdalen. En een stem (kwam) uit de hemelen: Gij zijt mijn Zoon de geliefde; in U heb Ik mijn welbehagen.*

En terstond dreef de Geest Hem uit naar de woestijn. En Hij werd in de woestijn veertig dagen verzocht door de satan . . . (Markus 1:9-13).

Na veertig dagen en veertig nachten zonder enig voedsel of een druppel water was Jezus fysiek zeer zwak, maar geestelijk sterk. Toen volgde de meest titanische strijd die ooit is gestreden

en waarbij in het universum de hoogste inzet aller tijden op het spel stond.

Het gedetailleerde verslag van deze allergrootste worsteling is vastgelegd in Mattheus 4 vanaf vers 1.

Menige medicus zal niet geloven dat een mens veertig dagen zonder eten of drinken in leven kan blijven. Zij zijn jammerlijk onwetend wat vasten betreft. Jezus was de hongerdood weliswaar zeer nabij. Woorden zijn niet in staat de verschrikkelijke honger die Hem in haar greep had te beschrijven.

Satan sloeg meteen toe op het moment van Jezus' zwakste toestand. Hij richtte in deze strijd om de hoogste inzet waarom ooit is gestreden, zijn eerste aanval op datgene waarvan hij goed wist dat het het zwakste punt van de mensheid in zowel geestelijk als fysiek opzicht is — ijdelheid en honger:

Indien, moet Satan beledigend hebben gespot, indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden.

Een geestelijk zwakker mens zou opgevlogen zijn en kwaad terug hebben gezegd: „Indien ik Gods Zoon ben — wat bedoel je, indien? Ik zal je eens laten zien of ik de Zoon van God ben! Ik zal je eens laten zien dat ik wonderen kan verrichten!” En, om zijn verschrikkelijke honger te stillen, zou hij in Satans subtiele val zijn getrapt.

Maar Jezus hield vast aan zijn gehoorzaamheid aan God. Hij antwoordde: *Er staat geschreven*, waarmee Hij onmiddellijk naar Gods Woord, de Heilige Schrift ging: *Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat.*

Satan moest het onderspit delven met zijn meesterlijke poging tot verleiding. Satan geeft het echter niet zo gemakkelijk op. Hoe goed weet ik dat zelf uit ervaring. Hij sloeg opnieuw toe.

Indien Gij Gods Zoon zijt, — Satan herhaalde zijn aanval op 's mensen zwakste punt — ijdelheid — maar nu onder andere omstandigheden. Hij had Jezus meegenomen naar het dak van de tempel.

Werp Uzelf dan naar beneden; er staat immers geschreven — nu citeert Satan ook de Schrift, alleen paste hij de bedoelde betekenis verkeerd toe — er staat immers geschreven: Aan zijn

engelen zal Hij opdracht geven aangaande u, en op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot — of opdat inertie geen effect op u heeft wanneer de zwaartekracht u snel naar de aarde trekt. Hij testte Jezus' geloof in God en herhaalde tevens zijn uitdaging aan de menselijke ijdelheid. Satans dienaren kunnen de bijbel citeren, maar zij verdraaien en misvormen hem en halen hem uit zijn verband.

Jezus diende Satan meteen van repleik.

Er staat ook geschreven, zei Hij: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken.

De tekst over engelen die iemand zullen dragen als hij valt, is alleen van toepassing, wanneer hij per ongeluk valt. Door vrijwillig omlaag te springen zou hij God verzoeken, met andere woorden, twijfelen aan de betekenis van het Woord van God en God op de proef stellen, hetgeen twijfel inhoudt of Hij wel zijn woord zou houden.

Satan had nog een pijl op zijn boog. Hij verleidde Jezus nu tot begeerte en hebzucht, tot nemen, tot de greep naar de macht.

Satan nam Jezus mee naar de top van een hoge berg en toonde Hem alle koninkrijken van deze wereld. Toen zei hij: *Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt.*

Met andere woorden, zowel Satan als Jezus wist dat indien Jezus zich kwalificeerde, Hem macht over de regeringen van alle naties op aarde zou worden gegeven. Beiden wisten echter ook van Gods 6000-jarige oordeel over de mensheid en dat Jezus nog bijna 2000 jaar zou moeten wachten op de macht en de heerlijkheid van wereldheerschappij.

Jezus ontkende niet dat deze macht om te regeren, door Satans subtiele misleidingen, in Satans handen was. Maar Hij wist ook dat Satan een leugenaar was — dat hij zijn woord niet zou houden — en dat indien hij het wel deed, Jezus altijd nog slechts wereldmacht onder Satan zou hebben. Hij wist dat het aan God was om het te geven, en Hij was beslist bereid om op Gods tijd te wachten — na het oordeel van 6000 jaar over de mensheid, wanneer God Hem zou kronen en Hem weer naar de aarde zou zenden in opperste majesteit, macht en heerlijkheid.

Deze keer besloot Jezus een einde te maken aan deze kolossale worsteling om wereldmacht. *Ga weg, Satan!* Jezus sprak het bevel met gezag uit. En Satan, die verslagen was in zijn poging om zijn beheersing van de wereld te behouden, sloop weg (Matth. 4:10-11).

Maar denk niet dat Satan het opgaf. Nog niet. Hij trachtte Gods apostelen ten val te brengen, en zijn Kerk. Hij intrigeerde om de menselijke machten te manipuleren tot vervolging van Gods Kerk, en om Christus' evangelieboodschap van hoop voor de wereld te onderdrukken. Nog steeds voert hij op een woedende en valse manier oorlog tegen Gods Kerk en apostel, zelfs in de laatste generatie van deze boze wereld.

Maar Jezus Christus leeft. God is op zijn troon met Jezus aan zijn rechterhand. En Satan kan slechts doen wat God hem toestaat.

Nu terug naar Markus 1:14: *En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galilea om het evangelie Gods te prediken, (en Hij zeide): De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen. Bekeert u en geloof het evangelie.* Dat wil zeggen, geloof de boodschap die Jezus verkondigde en die het komende wereldregerende Koninkrijk van God aankondigt.

De tijd was vervuld. Jezus had zich gekwalificeerd op het punt waar de eerste Adam faalde en had de wereldheerschappij aan Satan ontruikt ten einde Gods regering op aarde te herstellen; ten einde de uit Geest geboren familie van God, die in het Koninkrijk van God zal heersen, in het ambt te bevestigen.

Jezus verliet Nazareth en vestigde zich in Kapernaüm aan de noordelijke oever van het Meer van Galilea. Jezus was geen vagebond. Hij bewoonde een vast huis, in tegenstelling tot de vele valse veronderstellingen van tegenwoordig.

En onmiddellijk riep Jezus zijn discipelen tot zich — om hen te onderwijzen en op te leiden tot zijn apostelen, die met zijn boodschap van het Koninkrijk Gods uitgezonden zouden worden nadat Jezus zijn persoonlijke opdracht op aarde zou hebben beëindigd.

Jezus wandelde langs de oever van het Meer van Galilea. Hij nodigde twee broers, Petrus en Andreas, uit Hem te volgen. Deze

broers hadden Jezus niet gekozen. Zij hadden er niet naar gestreefd zijn apostelen te worden — zij waren vissers geworden. Maar op Jezus' woord verlieten zij nu alles en volgden Hem.

Vervolgens riep Jezus twee andere broers zijn discipelen te worden — Jakobus en Johannes. Ook zij hadden het beroep van visser gekozen, niet dat van apostel (Matth. 4:18-22).

Mattheus had verkozen belastingontvanger te worden. Maar tot zijn twaalf discipelen zei Jezus later: *Gij hebt Mij niet gekozen, maar Ik heb u gekozen.*

En evenals in Markus 1:14-15 lezen wij in Mattheus: *En Hij (Jezus) trok rond in geheel Galilea en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk . . .* (vers 23).

Totdat Jezus zich, door Satan te overwinnen, had gekwalificeerd om Gods regering te herstellen, was er geen zekerheid, behalve in de gedachten en het voornemen van God, over het herstel van deze regering die door Satan was verworpen.

Gedurende ongeveer drieëneenhalf jaar trok Jezus rond in het land van Israël, terwijl Hij in hun synagogen het goede nieuws van 's werelds toekomstige hoop predikte, en zijn discipelen onderwees en opleidde tot apostelen.

Tenslotte werd Jezus, na te zijn gegeseld — opdat zijn Kerk fysieke genezing zou hebben — gekruisigd, opdat door zijn vergoten bloed onze zonden vergeven zouden worden, omdat Hij in onze plaats de straf, de doodstraf had ondergaan.

De Kerk wordt geboren

Nadat Hij drie dagen en drie nachten in het graf was geweest, werd Jezus opgewekt. Door deze opstanding werd Hij de eerstgeboren Zoon van God (Rom. 1:4). Hij was nu weer God — de eerste op een dergelijke manier geborene van vele broeders die door een latere opstanding zullen volgen.

Na zijn opstanding was Jezus veertig dagen bij zijn apostelen *tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft* (Hand. 1:3).

Vervolgens is Hij opgevaren naar de hemel, naar de rechterhand van God op de hemelse troon (Hebr. 12:2; Openb. 3:21).

Tien dagen later (in het jaar 31 n.Chr.) was de heilige dag „het Feest der Eerstelingen”, in het Nieuwe Testament de „Pinksterdag” genoemd.

Van de vele duizenden die Jezus het Koninkrijk van God hadden horen verkondigen, waren er na 3½ jaar slechts 120 die geloofden (Hand. 1:15).

Op die feestelijke heilige dag waren er, buiten die 120 discipelen, vrome joden uit alle delen van de wereld bijeengekomen.

Toen vond er een uniek en verbazingwekkend schouwspel plaats. Het was de welkome uitstorting van Gods heilige Geest die zijn Kerk vervulde. Dit heeft zich sindsdien nooit meer herhaald.

Het gebeurde plotseling. *En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, waar zij [de 120 discipelen] gezeten waren* (Hand. 2:2). Wind kan een aanzienlijk lawaai maken. Gods heilige Geest wordt ook elders met wind vergeleken (Joh. 3:8). Let wel dat een dergelijke wind niet wordt gehoord in de „pinkster”-bijeenkomsten van tegenwoordig.

Maar de discipelen hoorden niet slechts, zij zagen dit bovennatuurlijke vertoon. *En er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen — ieder van de 120* (Hand. 2:3). En zij, de 120, *werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken* (vers 4).

Het gerucht van dit bovennatuurlijke vertoon verspreidde zich snel. De vele joden uit de verschillende landen kwamen toestromen en ze verbaasden zich, *want een ieder hoorde hen* (de 120) *in zijn eigen taal spreken*. Let erop dat ieder individu van een bepaalde moedertaal hen — de 120 — in zijn eigen vreemde taal hoorde spreken. En zij begrepen in hun eigen verschillende talen precies wat de 120 zeiden. Het wonder lag meer in het horen dan in het spreken.

Vervolgens gaf Petrus, leider onder de apostelen en voor het eerst door Gods heilige Geest geïnspireerd, een hartroerende preek die aantoonde dat Jezus zowel Heer (Koning en Heerser) als Christus (Heiland) was.

Diezelfde dag werden (door God) ongeveer drieduizend zielen toegevoegd, die op dezelfde dag nog werden gedoopt (Hand. 2:41).

En aldus werd de Kerk van God geboren — dezelfde Kerk die vandaag bekend is als de Wereldwijde Kerk van God. De lijn van opvolging, waardoor de Wereldwijde Kerk van God pertinent geïdentificeerd kan worden als het vervolg van dezelfde Kerk, zal later worden aangetoond.

Waarom dan de Kerk en wat is haar doel?

Wanneer Jezus Christus naar de aarde terugkeert in bovenna-tuurlijke pracht, macht en heerlijkheid, komt Hij naar zijn tempel. Maar waar is die tempel en wanneer zal deze worden gebouwd?

Vele bijbelgeleerden hebben zich dit afgevraagd en erover gespeculeerd. Zullen de Israëli's uiteindelijk de „Rotskoepel” verwoesten — de moslemtempel die staat op dezelfde plaats waar zowel Salomo's tempel stond als de tempel waarnaar Jezus kwam bij zijn eerste komst?

Maleachi's profetie zegt: *Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal; plotseling zal tot zijn tempel komen de Here, die gij zoekt [Christus], namelijk de Engel des verbonds . . .* (Mal. 3:1).

Johannes de Doper was degene die de weg bereidde — maar dat was voor Jezus' eerste komst. Wanneer wij verder de verzen 2-6 lezen, wordt het volkomen duidelijk dat het in deze profetie van Maleachi gaat over Christus' wederkomst in macht en heerlijkheid om te regeren.

Wie moest dan als menselijke boodschapper de weg voor zijn wederkomst voorbereiden? En hoe zit het met de tempel waarnaar Hij moet komen?

Laten wij eens kijken naar de profetie van Haggai. Het gaat hier over de kolonie joden die, 70 jaar na de verwoesting van Salomo's tempel, naar Jeruzalem terugkeerde om op dezelfde plaats de tweede tempel te bouwen.

De profetie betreft Zerubbabel, leider van de kolonie en

bouwer van deze tweede tempel. Dit was dezelfde tempel waarnaar Jezus inderdaad kwam — behalve dat de Romeinse koning Herodes hem wat had vergroot, gerestaureerd en verfraaid.

Maar Zerubbabel was slechts een type. Deze profetie heeft, zoals wij duidelijk zien, te beginnen met vers 7 van hoofdstuk 2, betrekking op het duizendjarig rijk.

Want zo zegt de Here der heerscharen: Een ogenblik nog, een korte wijle, dan zal Ik de hemel en de aarde, de zee en het droge doen beven. Ja, Ik zal alle volken doen beven en de kostbaarheden van alle volken zullen komen en Ik zal dit huis met heerlijkheid vervullen, zegt de Here der heerscharen . . . De toekomstige heerlijkheid van dit huis zal groter zijn dan de vorige . . . (vers 7-8, 10).

Hier wordt gesproken over de eindtijd, over de tijd van de wederkomst van Christus.

Maar wat betekent „de toekomstige heerlijkheid van dit huis zal groter zijn dan de vorige”? Of zoals de Statenvertaling weergeeft: „de heerlijkheid van dit laatste huis zal groter worden dan van het eerste . . .” — dat wil zeggen, groter dan de heerlijkheid van Salomo's tempel die van de meest schitterende pracht was dan welk bouwwerk op aarde ook. De tweede tempel, gebouwd door Zerubbabel, kon, hoewel groter, beslist niet opwegen in pracht tegen de tempel van Salomo.

Maar God sprak over de tempel waarnaar Christus zal komen bij zijn glorieuze wederkomst als Koning der koningen en Heer der heren.

Jezus Christus kwam de eerste keer nog in de tijd van Israël van het Oude Verbond, een vleselijk gezind en opstandig volk. Het was een fysieke tempel, zoals Hij ook kwam naar een fysiek, vleselijk volk.

Maar de tweede keer zal Hij in opperste macht en heerlijkheid komen. Hij zal deze keer naar een glorieuze tempel komen — een geestelijke, geen fysieke tempel.

Van Gods Kerk zegt Hij in het tweede hoofdstuk van Efeze: *Zo zijt gij dan . . . huisgenoten [familie] Gods [de Kerk], gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus*

zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here (Ef. 2:19-22).

De verheerlijkte Christus komt naar de verheerlijkte tempel die een veel grotere heerlijkheid zal hebben dan de tempel van Salomo.

Let erop dat Christus niet naar een fysiek gebouw zal komen, maar naar zijn Kerk, die dan met Hem verheerlijkt zal worden.

Let verder op vers 16 van Efeze hoofdstuk 4: . . . *het gehele lichaam* [lichaam van Christus — de Kerk!] *als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen . . .*

Laten wij het dus goed begrijpen.

Het oudtestamentische Israël, dat zowel kerk als staat was, leefde in de dagen van de eerste Adam. Zij hadden alleen de „menselijke” geest — zij waren vleeselijk gezind, stonden vijandig tegenover God, zij waren niet aan de wet van God onderworpen. God had hun echter zijn wetten gegeven (zowel geestelijke als offer-, ceremoniële en statutaire wetten). Het bleek dat zonder de tweede Geest, de heilige Geest van God, de mensen zich niet tot de juiste levensweg zouden keren, hoewel God aan hen de kennis openbaarde, niet alleen van zichzelf, maar ook van zijn regering.

De nieuwtestamentische Kerk van God begon echter met Gods heilige Geest, die vanaf het allereerste begin aan de „menselijke” geest werd toegevoegd.

De oudtestamentische offerwetten en ceremoniële rituelen waren slechts een tijdelijke vervanging voor Christus en de heilige Geest. Toen de werkelijkheid kwam, werd de vervanging beëindigd, maar de fundamentele geestelijke wet — de wet van liefde, vastgelegd in de tien geboden — bleef bestaan. De Kerk werd echter, omdat zij de heilige Geest heeft, geacht niet alleen naar de stiptheid van de letter te gehoorzamen, maar ook naar de geest, het principe of de duidelijke bedoeling van de wet (2 Kor. 3:6).

Nu komen wij toe aan het doel en de functie van de Kerk van God.

Onmiddellijk na de oprichting van de Kerk, volbrachten de apostelen Petrus en Johannes een sensationele genezing van een

bekende verlamde, waarna Petrus predikte tot de menigte die hierdoor werd aangetrokken (Hand. 3:1-26). Maar meteen wierpen de priesters, tempelwachters en Sadduceeën de apostelen gedurende de nacht in de gevangenis. (Hand. 4:1-3). De volgende morgen werden de apostelen voor de hogepriester, voor zijn familie en andere hoogwaardigheidsbekleders gebracht. Zij werden ernstig bedreigd en bevolen het prediken in de naam van Christus te staken.

Deze apostelen waren mensen. Deze ervaring had hen van streek gebracht. Zij gingen rechtstreeks naar een groep kerkleden voor bemoediging, gebed en morele versterking (Hand. 4:23).

Deze loyale kerkleden *verhieven hun stem tot God* (Hand. 4:24) in verenigd gebed en zij smeekten God om inspiratie en goddelijke kracht, opdat de apostelen konden doorgaan vrijmoedig de boodschap te verkondigen.

Dit is een belangrijke functie van de Kerk. De gewone leden werden niet uitgezonden met de boodschap; zij stonden eensgezind achter de apostelen, die met de grote opdracht waren belast. *En terwijl zij baden, werd de plaats, waar zij vergaderd waren, bewogen* (Hand. 4:31).

Deze gemeenteleden konden solidair en loyaal achter de apostelen staan omdat zij *één van hart en ziel* (geest) waren (vers 32).

Later, toen de vervolging was begonnen, werd de apostel Jakobus op wrede wijze om het leven gebracht. Koning Herodes liet ook Petrus in de gevangenis werpen, waarschijnlijk met de bedoeling hem eveneens te doden (Hand. 12:1-4).

Maar (vers 5) door de gemeente werd voortdurend tot God voor hem gebeden.

Het resultaat? God zond een engel om de ketenen waarmee Petrus was gebonden, los te maken, en hem heimelijk uit de gevangenis te leiden. Petrus vluchtte naar Caesarea.

Een algemene misvatting

Op dit punt is het goed om een zeer wijd verspreid en algemeen aanvaard, foutief geloof nader onder de loep te nemen. Het is de veronderstelling dat God wanhopig bezig is een strijd tegen Satan

te voeren om te proberen ieder mens op aarde nu te „behouden”. Zij die dit geloven zullen moeten toegeven dat Satan deze strijd overweldigend aan het winnen is. Er is echter helemaal niet zo'n strijd aan de gang. Satan heeft macht om slechts datgene te doen wat God toestaat.

Het gevolg van deze veronderstelling is een zelfs nog tragischer geloof dat algemeen ingang heeft gevonden. Dit is de drogredenering dat iedereen die nu niet „behouden” wordt, „verloren” is, veroordeeld tot een eeuwig hellevuur, dat, op zijn beurt, eveneens een mythe is. De overgrote meerderheid is noch „behouden” noch „verloren”, zij wordt nog niet geoordeeld.

Het was onze eerste menselijke voorvader die de keuze deed. God aanvaardde zijn beslissing en sprak over Adams wereld — behalve over hen die God zou roepen voor een speciale opdracht — een vonnis voor 6000 jaar uit. Deze 6000-jarige veroordeling is bijna ten einde en een gelukkige, vreugdevolle wereld van vrede, met eeuwig leven voor iedereen staat nu vlak voor de deur.

Jezus Christus heeft nadrukkelijk dit vonnis dat God over de wereld uitsprak, bevestigd. Hij zei duidelijk: *Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke* (Joh. 6:44). En niemand kan tot God komen behalve door Hem.

Laten wij dus eens voor al duidelijk maken dat het doel van de Kerk zeer beslist niet is de hele wereld nu — vóór Christus' wederkomst — tot geestelijk behoud over te halen.

Sommigen hebben de grote opdracht uitgelegd als zou de Kerk in haar geheel die moeten vervullen door te evangeliseren en de wereld, nu, te „behouden”. Een uitgebreid stelsel van missionarissen en zendelingen van het traditionele christendom is eruit voortgevloeid.

Onderzoek nu eens de drie plaatsen waar de grote opdracht wordt uiteengezet.

Eerst het verslag van de grote opdracht zoals vastgelegd in Mattheus 28:

En de elf discipelen [Judas had hen reeds verlaten] vertrokken naar Galilea, naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had. En toen zij Hem zagen, aanbaden zij, maar sommigen twijfelden.

En Jezus trad naderbij en sprak tot hen . . . Tot wie? Niet tot de Kerk in haar geheel. Alleen tot de discipelen die de oorspronkelijke apostelen zouden worden. . . . Mij is gegeven alle macht in de hemel en op aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen [leerlingen] en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld (Matth. 28:16-20).

Let er goed op dat deze grote opdracht, uitgezonden te worden met Christus' evangelieboodschap, slechts werd gegeven aan hen die apostel zouden worden — en het woord „apostel” betekent „gezondene”.

De Statenvertaling van het bovenstaande is door sommigen ten onrechte uitgelegd als zou het inhouden dat alle mensen van ieder volk nu bekeerd moeten worden.

De Statenvertaling heeft: *Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende . . .* De betekenis is: onderwijst onder alle volken, niet: onderwijst ieder individu. De Nieuwe Vertaling die boven werd aangehaald heeft dezelfde betekenis: „maakt dat in alle landen discipelen — leerlingen — de boodschap horen”. En „doopt hen” kan slechts verwijzen naar hen die God speciaal heeft geroepen, aangezien Christus duidelijk heeft gezegd: „Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke”.

Zie nu Markus' verslag van de grote opdracht (hoofdstuk 16). Veel vertalingen uit de oorspronkelijke Griekse tekst laten de verzen 9-20 weg, omdat zij menen dat deze verzen niet werden geïnspireerd en op een later tijdstip door ongeïnspireerde redacteuren werden toegevoegd. De Nieuwe Vertaling geeft ze wel weer, maar plaatst ze tussen teksthaakjes. Te beginnen met vers 15: *En Hij zeide tot hen — de elf apostelen — Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.* Dat wil zeggen, kondig het goede nieuws van het komende Koninkrijk van God aan. Verder: *Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden . . .* Maar Jezus heeft duidelijk gezegd dat niemand tot Hem kan komen — kan geloven — behalve wanneer hij speciaal door de Vader wordt geroepen.

Zie nu ook de Statenvertaling: *Daarna is Hij [Jezus] geopenbaard aan de elven, daar zij aanzaten . . . en Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle kreaturen. Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden . . .* (Markus 16:14-16).

Natuurlijk kan geen mens geloven en gedoopt worden behalve wanneer God de Vader hem roept. Er is dus nergens enige tegenspraak. De grote opdracht werd aan de apostelen gegeven — aan de „gezondenen” — niet aan de gewone leden van de Kerk.

Wat? Hadden de gewone leden geen enkel deel aan het verkondigen van het evangelie? Zeker wel, zoals wij hebben gezien. Hun deel was de apostelen bij te staan — achter hen te staan met hun gebeden, bemoediging, tienden en offers. Zij maken deel uit van een goed georganiseerd team, zoals wij meer in details zullen aantonen.

Er is geen aanwijzing in het verslag van Mattheus noch in dat van Markus dat er mensen gedoopt moesten worden, behalve degenen die God de Vader voor een speciale taak had geroepen.

Maar niets spreekt het feit tegen, dat God zijn heilige Geest aan allen had onttrokken, behalve aan degenen die speciaal geroepen waren. Let nu op het verslag in Mattheus 24. Hier staat het in de vorm van een profetie voor onze huidige generatie:

In de Statenvertaling staat: *En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde [van dit tijdperk] komen* (Matth. 24:14).

De Nieuwe Vertaling heeft min of meer dezelfde woorden: *En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.*

De Kerk, een georganiseerd lichaam

Is de Kerk van God slechts een verstrooid en geïsoleerd aantal belijdende christenen, die elk hun eigen weg gaan met het verkondigen van het evangelie — of zijn ze, zoals velen, alleen uit op persoonlijk behoud en eeuwig leven.

Jezus Christus riep zijn discipelen en leidde hen op tot zijn apostelen voor een speciaal doel. Aan hen — de apostelen — de „gezondenen” met zijn evangelieboodschap — gaf Hij de grote opdracht — niet aan de gewone leden van de Kerk in haar geheel.

Maar hoe staat het met Gods Kerk? Hoe is zij georganiseerd? Zij is een geestelijk organisme, maar ook is zij fysiek georganiseerd zoals wij zullen zien.

De Kerk bestaat uit de verwekte familie of huisgenoten van God (Ef. 2:19), *gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is (Ef. 2:20).*

Zij is, vervolgt vers 21, als een *bouwwerk, goed ineensluitend [dat opwast] tot een tempel, heilig in de Here.*

Het is de tempel waarnaar Christus zal komen bij zijn wederkomst in heerlijkheid. Het is dat lichaam van Christus dat de toekomstige bruid van Christus is, die met Hem zal trouwen (zoals het Oude Verbond een huwelijk was) als Hij terugkeert.

In de brief aan de Efeziërs staat, dat *Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft . . . en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend . . . (Ef. 5:25-27), in de opstanding!*

Van datzelfde huwelijk zegt Openbaring: *Hallelujah! Want de Here, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard. Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven en Hem de eer geven, want de bruiloft des Lams [Christus] is gekomen en zijn vrouw [de opgestane, verheerlijkte Kerk] heeft zich gereed gemaakt (Openb. 19:6-7).*

De Kerk is niet alleen een geestelijk organisme, zij is ook een goed georganiseerde fysieke organisatie. Zie 1 Korinthe 12: . . . *broeders, ik wil u niet onkundig laten (1 Kor. 12:1). Maar nu zijn er wel vele leden, doch slechts één lichaam (vers 20).*

En het is een goed georganiseerd lichaam (vers 4-6, 11-12): *Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Here; en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt . . . Doch dit alles werkt één en*

dezelfde Geest, die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil. Want gelijk het lichaam één is — verenigd, georganiseerd tot een samenwerkend team, niet verspreide personen die elk beweren God te dienen op hun eigen manier.

Verder: Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus; want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt . . . opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen [dat wil zeggen onbaatzuchtige bezorgdheid en liefde] (vers 12-13, 25).

Vervolgens: En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, bekwaamheid om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen (vers 28).

Nu terug naar Efeze. Hoe staat het met het lid dat de Kerk verlaat, om zijn eigen relatie met Christus aan te gaan, om zijn eigen behoud te verkrijgen? Hij staat buiten het lichaam van Christus.

Let er nog eens op dat „de huisgenoten Gods”, de Kerk, gebouwd is op een fundament. Zou iemand een gebouw willen bouwen op een fundament van glijdend zand? Gods Kerk is *gebouwd op het fundament van de apostelen* [het Nieuwe Testament] *en profeten* [het Oude Testament, profetieën die voor ons, in deze tijd bestemd zijn — 1 Kor. 10:11], *terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is* (Ef. 2:19-20).

Hoe goed georganiseerd?

In Hem wast elk bouwwerk [de Kerk], goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here (vers 21).

Vervolgens: En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde (Ef. 4:16).

Inderdaad, Christus organiseerde zijn Kerk.

En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel

evangelisten als herders en leraars (Ef. 4:11), verder in de Statenvertaling: Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; totdat wij allen zullen komen tot de eenheid des geloofs en der kennis van de Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus (Ef. 4:12-13).

Hoe staat het met het enkele lid dat op zichzelf gaat staan, of een mens volgt in plaats van de Kerk van God die in direct doorlopende lijn het vervolg is van de apostolische Kerk, die door Christus in 31 n.Chr. werd gesticht? Hij staat er als lid, of als stukje hout of steen, volkomen buiten en is daarom geen deel van het lichaam van Christus dat Hem zal huwen.

Wij hebben gezien dat Christus de gewone leden van de Kerk de speciale opdracht had gegeven achter de apostelen te staan in hun uitgaan naar de wereld met het evangelie, en wel met gebed, bemoediging, tienden en offers.

Dit meewerken door gebed, bemoediging en financiële steun was daarom Gods opdracht, opdat het zou dienen als middel waardoor zij Gods heilige en rechtvaardige karakter konden ontwikkelen — zodat zij zich, samen met de apostelen en evangelisten, zouden bekwamen met en onder Christus in Gods Koninkrijk te regeren. Dit middel tot karakterontwikkeling in de gewone leden is de weg van geven, niet Satans weg van nemen.

Gods weg — de weg van zijn wet — is de weg van onbaatzuchtige liefde. Het is de weg van geven. Degene die probeert een individuele, op zichzelf staande christen te zijn, ten einde zijn eigen behoud te verkrijgen, begeeft zich op de weg van nemen, op Satans weg. En ik zou niet willen proberen via Satans weg in het Koninkrijk van God te komen.

Let er nog eens op waarom God apostelen, evangelisten, herders en andere dienaren in zijn Kerk aanstelde; dat was niet alleen ter wille van de prediking door degenen die werden uitgezonden in de gehele wereld om Christus' boodschap van hoop aan te kondigen. Lees het nog eens (Ef. 4:12-13, Statenvert.): Het was *tot de volmaking der heiligen . . . tot de opbouwning [voorlichting en onderwijzing] van het lichaam van Christus; totdat wij allen*

zullen komen tot de eenheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man . . .

Maar kan de enkeling zichzelf dan niet opbouwen buiten de Kerk? Waarschijnlijk niet, en bovendien is het niet Gods weg.

Hoe brengt God zijn waarheid in de Kerk? Niet door iedere persoon apart, maar wel door de apostelen en andere dienaren onder hen.

Ten tijde van de eerste apostelen — in de eerste eeuw — was de bijbel nog niet geheel geschreven. God gebruikte een beperkt aantal profeten door wie Hij sprak. De profeten gaven de boodschap door aan een apostel. Tegenwoordig is de bijbel compleet. God heeft in onze tijd in de Kerk geen profeten gebruikt.

De gewone leden van de Kerk van de eerste eeuw ontvingen hun onderwijs en instructies van de apostelen. De oorspronkelijke twaalf waren door Christus in eigen persoon onderwezen — datzelfde geldt voor Paulus. Jezus Christus was het persoonlijke Woord van God. De bijbel is het geschreven Woord van God. Het is allemaal precies dezelfde waarheid en leer, of het nu komt van Jezus in eigen persoon toen Hij op aarde was, of uit het geschreven Woord van God. Gods apostel voor onze tijd werd onderwezen door het geschreven Woord van God — dezelfde, identieke leer.

Hoe staat het nu met de op zichzelf staande, individuele gelovige die tracht zijn behoud op eigen houtje te verkrijgen — of door het volgen van de een of andere mens, of een van de honderden christelijke denominaties van tegenwoordig? Hij is afgesneden van de ware leer die Christus openbaart aan en via zijn apostel.

Hoe zit het indien iemand in de Kerk het niet eens is met enig onderdeel van de leer? Dan is hij niet in harmonie met Gods Kerk. En God heeft slechts één Kerk.

En allen in de Kerk zijn geboden hetzelfde te spreken. Het moet datgene zijn wat Christus, ofwel in eigen persoon, ofwel door zijn geschreven Woord, aan zijn apostel heeft geleerd.

Aan de Kerk te Korinthe schreef de apostel Paulus: *Maar ik bid u, broeders, door de Naam van onze Here Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt . . .* (1 Kor. 1:10, Statenvert.). Sommi-

gen van hen wilden Petrus volgen, sommigen wilden Apollos volgen, sommigen Paulus. Maar Paulus was hun apostel en Christus had hen door Paulus onderwezen.

De afgezonderde individuele gelovige zal zijn eigen idee van Gods waarheid volgen. Dat is niet Gods weg.

God heeft in zijn almachtige wijsheid de Kerk opgericht als zijn middel om allen dezelfde waarheid te onderwijzen, zodat allen hetzelfde spreken. Niet ieder individu zijn eigen leer.

God heeft de Kerk opgericht niet alleen opdat haar apostelen en evangelisten de wereld ingaan om het goede nieuws van het komende Koninkrijk van God aan te kondigen, maar ook als het juiste middel voor het gehele lichaam van gewone leden om Gods eigen heilige, rechtvaardige karakter te ontwikkelen door middel van geven — het geven van voortdurende gebeden voor de apostel, het geven van bemoediging, tienden en offers.

En degene die iemand buiten de Kerk navolgt, of die tracht zijn eigen behoud te verkrijgen door enkel te nemen en niet te geven wat leden aan het Werk van de Kerk behoren te geven? Ga Jezus' gelijkenis van de ponden in Lukas 19 eens na. Het pond is de Britse geldeenheid. Jezus lichtte toe dat Hij ieder lid, bij zijn bekering, „één pond” gaf, hetgeen de heilige Geest voorstelt die bij de bekering wordt geschonken. Maar de christen moet groeien in de genade en kennis van Christus. Terwijl hij dat doet, door in de Kerk te geven, ontvangt hij een toenemende hoeveelheid van Gods Geest. Het geïsoleerde, afgezonderde lid zal waarschijnlijk afvallen (zie Lukas 19:20-24).

Samengevat: Waarom bestaat de Kerk?

Tenslotte: waarom bestaat de Kerk? Waarom „redde” Christus niet gewoon de enkeling? Wat is het werkelijke doel van de Kerk?

Zoals bijna alles in de bijbel is ook het doel en de functie van de Kerk op grote schaal aan misverstand onderhevig. De gehele wereld is door Satan misleid (Openb. 12:9).

Jezus is niet gekomen voor een „kruistocht om zieltjes te winnen”. De meest verspreide misvatting is wel dat Christus strijd

voert tegen Satan om „iedereen nu te behouden”. En daarbij hoort de veronderstelling dat allen die nu niet behouden zijn „verloren”, veroordeeld zijn. Zij zijn noch het een noch het ander. Zij zijn nog niet geoordeeld.

Maar in Adam is de gehele mensheid, door zijn beslissing, veroordeeld 6000 jaar geheel van God afgesneden te zijn. Dat wil zeggen, allen met uitzondering van de betrekkelijk zeer kleine groep die specifiek voor een speciale opdracht is geroepen.

Jezus Christus, ik herhaal het, heeft nadrukkelijk deze 6000-jarige veroordeling bevestigd (Joh. 6:44). Geen enkel schriftgedeelte kan deze duidelijke uitspraak van Jezus tegenspreken en doet dat ook niet.

Jezus riep, koos en onderwees 3½ jaar lang zijn apostelen, die, samen met Hem en de profeten, het fundament zouden worden waarop de Kerk werd gebouwd. Ook gaf Hij zijn apostelen gedurende die 3½ jaar het voorbeeld in de verkondiging van het komende Koninkrijk van God. Daarna stierf Christus voor de zonden van de mensheid, werd opgewekt en voer op naar Gods troon in de hemel.

Op de Pinksterdag van het jaar 31 n.Chr. zond Hij in een grootse manifestatie die zowel zichtbaar als hoorbaar was, de heilige Geest ten einde zijn Kerk te stichten.

Op die Pinksterdag was het Petrus, de hoofdapostel die de evangelieboodschap verkondigde, en die dag voegde God 3000 mensen aan de gemeente toe, die diezelfde dag nog werden gedoopt.

Een dag of wat later — zeer waarschijnlijk de volgende dag — genazen Petrus en Johannes de verlamde en predikte Petrus het evangelie. God voegde opnieuw 2000 mensen aan de Kerk toe.

Het is veelbetekenend, en in het algemeen niet erg bekend, dat noch Jezus noch de apostelen zich inlieten met een of andere „kruistocht om zieltjes te winnen”, wat een moderne protestantse gewoonte is. De apostelen verkondigden, evenals Jezus dat gedaan had, het evangelie — het goede nieuws van een komende, betere wereld. Het was geen emotioneel pleidooi van: „Wilt u alstublieft uw hart aan de Heer geven?”

Weliswaar legden de apostelen, vanwege ongelovige joden die Jezus niet als de hun beloofde Messias wilden aanvaarden, in het begin bijzondere nadruk op het feit dat zij ooggetuigen waren van Jezus' Messiasschap en van zijn opstanding. Zij waren tusschen slotte 3½ jaar met Hem samen geweest voordat Hij werd gekruisigd, en veertig dagen nadat Hij uit de doden was opgestaan.

Zij verkondigden echter dezelfde boodschap die Jezus hen had onderwezen, die van het komende Koninkrijk van God. Het was geen bedelen om „zieltjes”. *En de Here voegde dagelijks toe aan de kring, die behouden werden* (Hand. 2:47).

Toen de apostelen te maken kregen met hevige vervolging, gevangenschap en bedreiging, bemoedigden de gewone leden van de Kerk hen, baden voor hen, en ondersteunden hen financieel.

Laat dus de waarheid eens voor al duidelijk zijn: het doel van de Kerk was niet „de wereld nu te behouden”.

Gods doel met de oprichting van zijn Kerk in een wereld die anderszins van God is afgesneden, is tweevoudig:

1) Te voorzien in een verenigd lichaam van door de Geest geleide gelovigen om achter de apostelen (en evangelisten) te staan, die een speciale opleiding hadden ontvangen om met Christus' evangelieboodschap de gehele wereld in te trekken. Dit alles als hun deel in de grote opdracht — een werk van geven — het geven van hun gebeden, hun bemoediging en financiële ondersteuning van het georganiseerde evangeliewerk. En dit als Gods middel en proefsterrein voor

2) het overwinnen van Satan en de voortdurende ontwikkeling van dat heilige, rechtvaardige karakter waardoor zij zich kunnen kwalificeren om met Christus op de troon van de wereldregering te zitten.

Gods weg om zijn heilig karakter te ontwikkelen was de weg van geven. Gods levenswijze is de weg van het geven van onbaatzuchtige liefde. Satans weg is het zoeken van eigen voordeel — vijandschap tegen Gods weg en tegen zijn Kerk.

Zij die zich een houding van vijandschap en opstandigheid veroorloven jegens Gods Kerk — en jegens Gods regering binnen zijn Kerk — waardoor zij uit de Kerk gaan om „het op eigen

houtje te doen”, of om een of andere mens te volgen, zijn bezig slechts behoud voor zichzelf te verkrijgen. Dat is niet Gods weg.

De heerlijkheid in de toekomst

Gelukkig zal de 6000-jarige veroordeling van Adams wereld — het afgesneden zijn van God — in onze huidige generatie eindigen. Deze wereld — met uitzondering van Gods Kerk nog altijd Satans wereld — is met grote snelheid bezig zich in de allergrootste wereldcrisis te storten. Maar er wordt gezegd dat het altijd het donkerst is vlak voordat de dag aanbreekt.

Vervolgens zal plotseling, op het moment dat het het minst door de afgesneden wereld wordt verwacht, Jezus Christus komen in opperste bovennatuurlijke macht en heerlijkheid. Ja, *op een uur, dat gij het niet verwacht*, zei Jezus (Matth. 24:44).

Zijn Kerk zal zich gereed gemaakt hebben.

Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen (1 Thess. 4:15-17). Hij komt om heel de aarde te regeren.

Dan zal Openbaring 19:6-7 vervuld worden: De machtige stem vanuit de hemel die roept: *Halleluja! Want de Here, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard. Laten wij blijde zijn en vreugde bedrijven . . .* De Kerk, die opgestaan is in heerlijkheid, zal duizend jaar met Christus regeren.

Satan zal verbannen worden. God zal alle mensen die dan leven tot zijn behoud roepen. Na het duizendjarig rijk zal het oordeel van de grote witte troon volgen (Openb. 20:11-12), wanneer allen die gedurende 6000 jaar van God waren afgesneden, tot sterfelijke mensen zullen zijn opgewekt en tot Gods behoud en eeuwig leven zullen worden geroepen.

Daarna komt de heerlijke eeuwigheid — alle heiligen zullen dan onsterfelijk zijn en het transcendente potentieel van de mens hebben geërfd: de vernieuwing van het aangezicht van alle vervallen planeten, de voltooiing van de schitterend mooie schepping in heel het eindeloze heelal — in blijdschap, vreugde en heerlijkheid.

X

Wat bedoelt u met . . . bekering?

HOE VAAK heeft u mensen die geen christenen zijn niet met afkeer horen spreken over iemand die Christus wel belijdt: „Nou, als dat christendom is, wil ik er niets mee te maken hebben”?

Hoeveel mensen zijn er niet die God beoordelen naar de levenswijze van degenen die beweren christenen te zijn? Hoevelen zijn er niet die veronderstellen dat men eerst een volmaakt leven moet leiden voordat men een christen kan worden?

Hoevelen verklaren niet: „Als ik met roken zou kunnen stoppen, zou ik een christen worden”?

Hoevelen zijn er niet van mening dat een christen verondersteld wordt volmaakt te zijn en nooit iets verkeerd te doen? Veronderstel dat u ziet of ervan hoort dat een christen iets verkeerd doet. Betekent dit dat hij een huichelaar en eigenlijk geen echte christen is?

Is het mogelijk dat iemand als christen daadwerkelijk zondigt en toch nog steeds een werkelijk bekeerd christen blijft?

De verbazingwekkende waarheid is dat slechts enkelen weten wat eigenlijk een christen is. Slechts enkelen weten op welke wijze men tot bekering komt — of dit plotseling gebeurt, in één keer, of dat het tijd vergt. Vindt bekering inderdaad onmiddellijk plaats of is er sprake van een proces? Het wordt hoog tijd dat wij gaan begrijpen wat werkelijke bekering inhoudt.

Zondigt een christen weleens? En als hij dat doet, is hij dan „verloren”?

Laat ik eerst de vraag stellen, en beantwoorden: Wat is ware christelijke bekering? Wat is een echte christen in Gods ogen? Wordt men een christen door zich bij een kerk aan te sluiten? Wordt men een christen door te zeggen: „Ik neem de Heer Jezus Christus als mijn Heiland aan”?

Laten wij de bijbelse definitie eens opslaan. In Romeinen 8:6-9 kunt u lezen: *Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede. Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet: zij, die in het vlees [natuurlijk gezind] zijn, kunnen Gode niet behagen. Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe.*

Een christen is dus iemand die de heilige Geest van God heeft ontvangen en in wie deze Geest woont. Anders is hij niet van Christus, en dus geen christen.

Onechte bekering

Miljoenen mensen kunnen zich wel uitgeven voor christenen, maar als Gods heilige Geest, die als zijn genadegift geschonken wordt, niet op dat moment in hen woont, dan zijn zij geen christenen.

Miljoenen mensen kunnen hun naam wel op de ledenlijst van een kerk hebben staan, maar „Hem toch niet toebehoren” — in feite zijn zij helemaal geen christenen. Zo zijn miljoenen mensen misleid (Openb. 12:9).

Begrijp het goed. Iemand is pas een christen — in Gods ogen — wanneer Gods heilige Geest in hem woont. Anders niet.

Iemand die werkelijk bekeerd is, heeft dus Gods heilige Geest ontvangen, en deze woont dan in hem. Er is echter nog heel wat meer nodig om te kunnen begrijpen wat ware bekering inhoudt.

Ware bekering

In zekere zin vindt ware bekering inderdaad op een bepaald tijdstip plaats — plotseling. Maar anderzijds is het ook zo dat bekering geleidelijk tot stand komt; het is een proces van ontwikkeling en groei.

Wanneer wordt men werkelijk een christen? Op het moment dat men Gods heilige Geest ontvangt. In Romeinen 8:9 staat dat tenzij de heilige Geest in ons woont, wij Christus niet toebehoren, geen christenen zijn.

Er is een bepaald tijdstip waarop Gods Geest in iemand komt. Op het ogenblik zelf dat iemand de heilige Geest ontvangt, is hij in deze eerste zin bekeerd. Ja, plotseling. Indien hij Christus' Geest heeft, is hij van Christus — is hij een christen. Het leven van God is in hem gekomen. Hij is verwekt als een kind van God.

Maar betekent dit dat zijn behoud nu volledig is? Is hij nu in alle opzichten „behouden”? Is er verder niets meer nodig? Is hij nu plotseling volmaakt? Is het nu voor hem onmogelijk iets verkeerd te doen?

Nee, helemaal niet. Maar wat is dan de oplossing? Waarom is er zoveel wanbegrip?

Waarom begrijpt bijna niemand het werkelijke doel van het christelijke leven?

Het doel van het christelijke leven

Waarom begrijpt men het werkelijke evangelie dat Jezus Christus onderwees niet? Hij leerde het Koninkrijk Gods. De apostelen, inclusief Paulus, deden dit ook. Jezus sprak meestal in gelijkenissen. Laten wij er eens een of twee bekijken en zien wat Jezus openbaarde. Let op het ontzagwekkende en geweldige potentieel dat wij hebben.

Laten we de gelijkenis eens nemen van de man van hoge geboorte die naar een ver land trekt om later terug te keren. Dit staat in Lukas 19:11-27. Jezus is de man van hoge geboorte. Hij ging naar een ver land — naar de hemel waar Gods troon is, de zetel van de regering van het gehele universum. Jezus gaf deze gelijkenis, omdat zijn discipelen dachten dat Gods Koninkrijk ieder ogenblik kon aanbreken. Ruim 1900 jaar zijn voorbijgegaan en het Koninkrijk Gods is er nog steeds niet.

In de gelijkenis riep Jezus zijn tien dienstknechten en gaf hun tien ponden — ieder een pond. Dit is symbolisch voor een eenheid van geestelijke waarde waarmee ieder kon beginnen. Met andere woorden: het pond vertegenwoordigt het gedeelte van Gods heilige Geest dat aan een ieder wordt gegeven die tot bekering komt.

Maar zijn burgers haatten Hem. Zij verwierpen Hem als hun leider en zeiden: *Wij willen niet, dat deze koning over ons wordt.* Het Koninkrijk Gods is een gezaghebbende regering. Deze burgers ontvingen destijds geen bekering — geen „ponden”. (Zij zullen nog tot bekering komen, zoals zeer vele schriftgedeelten bevestigen.)

De reden waarom Hij naar de hemel ging, was *om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en (daarna) terug te keren.* Met andere woorden: Hij ging naar de troon van de regering over het gehele universum, waar de almachtige God, de Vader, zit om daar de wereldheerschappij in ontvangst te nemen. De kroningsplechtigheid zal dan ook plaatsvinden in de hemel, voor de troon van het heelal. Wanneer Hij terugkeert, zal Hij gekroond zijn met vele kronen (Openb. 19:12). Hij komt om alle naties te regeren met almachtig goddelijk gezag (vers 15).

Terug nu naar Lukas 19. Bij zijn terugkomst laat Hij zijn slaven aan wie Hij geld gegeven had — d.w.z. de aanvangseenheid van Gods Geest bij de bekering — bij zich roepen *om te weten wat ieder met zijn handel bereikt had* gedurende zijn afwezigheid. Dit betekent dat van elke christen wordt verwacht dat hij geestelijk groeit — in geestelijke kennis en genade (2 Petr. 3:18). Het leven van een christen is een leven van geestelijke scholing — van

oefening — voor een positie in Gods Koninkrijk, wanneer en nadat wij veranderd zullen zijn van sterfelijk tot onsterfelijk leven, wanneer wij niet langer uit vlees en bloed zullen bestaan, maar uit geest, met inherent eeuwig leven.

In de gelijkenis kwam de eerste en meldde dat hij hetgeen hem gegeven was vertienvoudigd had. U ziet dat het ontvangen van Gods Geest een gift van God is — d.w.z. het is God die dit doet — het is een gift uit genade. Wij kunnen het niet verdienen. Maar door het gehele Nieuwe Testament heen wordt duidelijk aangegeven dat wij zullen worden beloond naar onze werken. Wij worden niet behouden door de werken die wij hebben verricht. Deze man had door eigen inzet zijn geestelijke gave vertienvoudigd — zijn ene pond was nu uitgegroeid tot tien ponden. Hij ontving een grotere beloning dan degene die vijf ponden verworven had.

De man van hoge geboorte (Christus) zei tegen hem: *Voor-
treffelijk, goede slaaf; omdat gij in het minste getrouw geweest
zijt, heb gezag over tien steden.*

Hij had zich gekwalificeerd om te regeren. Hij was gehoorzaam geweest aan Gods geboden, aan Gods regering. Wij moeten geregeerd worden alvorens wij kunnen leren te regeren.

De tweede slaaf had zijn voorraad geestelijke goederen ver-
vijfvoudigd. Hij had zich tijdens dit leven in half zoveel als de
eerste slaaf bekwaamd. Hem werd een half zo grote beloning
gegeven.

Het Koninkrijk Gods

De gelijkenis van de ponden laat dus zien dat wanneer het Koninkrijk Gods is opgericht, christenen zullen regeren onder leiding van Christus. Jezus sprak over heerschappij — wereldheerschappij. Deze gelijkenis werd gegeven om aan te tonen dat Gods Koninkrijk nog niet in die tijd zou verschijnen. Het Koninkrijk is niet iets etherisch of sentimenteels „in onze harten”. Het is niet de Kerk.

Daniëls profetie toont aan dat de heiligen onder Christus de Messias zullen regeren wanneer Hij een letterlijke wereldregering opricht. Lees Daniël 2 eens en let dan op vers 44. Dit Koninkrijk zal elke andere regeringsvorm, alle regeringen van mensen, ver-

brijzelen en zelf eeuwig bestaan. Let ook op Daniël 7, vooral vers 18 en 22. Het zal een Koninkrijk op aarde zijn — niet in de hemel, maar *onder de ganse hemel*, vers 27.

Jezus zei: *En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf . . .* (Openb. 2:26-27).

En ook: *Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon* (Openb. 3:21). Toen Jezus dit door Johannes zei in 90 n.Chr. was Hij in de hemel bij zijn Vader op de troon van waaruit het gehele universum wordt geregeerd.

Wanneer Jezus op zijn eigen troon hier op aarde zit, zal dat de troon van David zijn in Jerusalem. Zie wat er van Jezus gezegd wordt: *Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen* (Lukas 1:32-33).

Hij zou echter niet in die tijd de wereldheerschappij van Gods Koninkrijk instellen. De bijbel spreekt in chronologische volgorde over drie werelden of tijdperken. Ten eerste de wereld van toen, verwoest door water — de wereld van voor de zondvloed; ten tweede de huidige slechte wereld; en ten derde de wereld die nog komen moet. Tijdens zijn berechting voor Pilatus verklaarde Jezus dat Hij geboren was om koning te worden (Joh. 18:37), maar dat zijn Koninkrijk *niet van deze wereld* was (vers 36). Hij zal de wereld van morgen besturen.

De heiligen (door de Geest geleide christenen) zullen duizend jaar lang (Openb. 20:4, 6) onder Christus op aarde (Openb. 5:10) regeren.

Waarom wordt de gehele wereld met een vals evangelie misleid (Openb. 12:9)? Waarom is zij verleid te geloven in een vervalst Koninkrijk van God?

Bestudeer nog eens de vele gelijkenissen van Jezus. Zij leren het Koninkrijk Gods. Zij maken duidelijk dat het Koninkrijk Gods de wereldregering is die nu spoedig zal komen en opgericht zal

worden door Christus, die in alle macht en heerlijkheid komt om ons wereldvrede, overvloed, geluk en vreugde te brengen.

Het doel van het christelijke leven is toekomstige koningen te oefenen in het regeren met en onder Christus. Hoe wordt men dan een christen? Wanneer? En waarom is behoud zowel een proces als een beginfase vanaf het ogenblik dat men een christen wordt?

Hier volgt de echte waarheid die u moet weten.

Echt berouw |

Ik herhaal: een christen — iemand die waarlijk bekeerd is — is iemand die de heilige Geest van God heeft ontvangen en in wie deze Geest woont.

Maar hoe kan iemand de Geest van God ontvangen?

De dag waarop de Kerk van God werd opgericht, zei de apostel Petrus: *Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen* (Hand. 2:38).

Bekeren waarvan? Van zonde. Maar wat is zonde? *Zonde is de wetsovertreding* (1 Joh. 3:4, Leidse vert.). Overtreding van welke wet? De wet waaraan de natuurlijk gezinde mens, die vijandig tegenover God staat, niet onderworpen is — de wet van God (Rom. 8:7). We lezen verder: . . . *de heilige Geest, die God hun gegeven heeft, die Hem gehoorzaam zijn* (Hand. 5:32).

Dit zijn de twee voorwaarden voor het ontvangen van Gods gave van de heilige Geest: berouw en geloof. De doop is het uiterlijke teken van het innerlijke geloof in Christus. Bekering is niet slechts spijt hebben van iets dat men heeft gedaan of zelfs van veel van dergelijke zonden. Het is een echt berouw over wat men is en geweest is — een afkeer van zijn hele vorige gezindheid en levenswijze zonder God. Het is een totale verandering van denkwijze en levensrichting. Het is een zich wenden tot een nieuwe levenswijze. Het is een zich afkeren van de egocentrische weg van ijdelheid, zelfzucht, hebzucht, opstand tegen gezag, afgunst, nijd en het zich niets aantrekken van het wel en wee van anderen, en een zich keren tot de God-centrische levenswijze van gehoorzaam-

heid, onderworpenheid aan gezag, liefde tot God boven liefde voor zichzelf en liefde en bezorgdheid voor de medemens die gelijk staat aan liefde voor zichzelf.

Liefde is de vervulling van Gods wet (Rom. 13:10). Gods wet is echter een geestelijke wet (Rom. 7:14) en kan alleen vervuld worden wanneer . . . *de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de heilige Geest, die ons gegeven is* (Rom. 5:5).

De heilige Geest opent iemands verstand voor begrip van Gods onderricht inzake zijn levenswijze, maar zal niemand dwingen op Gods wijze te leven. Er komt geen dwang aan te pas. Elke christen moet op eigen initiatief handelen, weliswaar geholpen door Gods Geest die geloof en kracht geeft. En . . . *allen die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods* (Rom. 8:14).

Ware christelijke bekering

Aan de twee bovengenoemde voorwaarden om een christen te worden — berouw en geloof — moeten wijzelf voldoen.

Deze maken ons echter geen christenen; ze bekeren ons niet. Het is wat God doet dat ons bekeert, nl. zijn heilige Geest als genadegift schenken.

Wij ontvangen niet Gods Geest als beloning voor ons berouw en geloof. God geeft ons niet zijn Geest omdat we berouw hebben en geloven. Hij geeft zijn Geest omdat Hij die wil geven. Hij zou willen dat wij zijn Geest zouden ontvangen nog voordat wij berouw hadden. Hij stelt slechts berouw en geloof als voorwaarden.

Toch kan niemand uit zichzelf zeggen: „O, nu begrijp ik het, ik moet berouw hebben. Welnu, hiermee verklaar ik dat ik berouw heb.” Men beslist niet terloops, als een routinekwestie, dat men berouw heeft. Waarom niet?

Jezus Christus heeft gezegd dat niemand tot Hem kan komen, tenzij de Geest van de Vader hem trekt (Joh. 6:44, 65). Het is God die berouw schenkt (Rom. 2:4). God roept iemand en overtuigt diens verstand en geweten door van buitenaf met zijn Geest op het verstand in te werken. Gewoonlijk speelt zich dan in iemand een ware strijd af. Zo iemand is ontzet wanneer hij beseft

dat hij slecht heeft gehandeld, dat hij slecht is, dat hij heeft gezondigd en een zondaar is. Hij wordt tot echt berouw gebracht, niet alleen over wat hij heeft gedaan, maar ook over wie hij nu inziet dat hij is. Het is niet gemakkelijk. Het eigen ik wenst nooit te sterven. Berouw hebben is zich onvoorwaardelijk aan God overgeven — zijn wet gehoorzamen.

Niettemin moet hij zelf de beslissing nemen. Als hij berouw heeft en zich aan God overgeeft en in geloof Jezus Christus als zijn persoonlijke Verlosser aanneemt, dan belooft God hem, na het voldoen aan deze twee voorwaarden, de gave van de heilige Geest te schenken. Dit is het leven van God zelf — geestelijk leven. Die Geest verleent hem de goddelijke natuur.

Wat is er in dit stadium dan eigenlijk gebeurd?

Deze nieuwe bekeerling is alleen maar door God verwekt en nog niet geboren. Velen die geloven dat zij zijn „wedergeboren” toen zij de heilige Geest ontvingen, begrijpen wellicht wat er gebeurt, maar geven er een verkeerde naam aan.

Deze nieuwe bekeerling heeft niet de volle maat van Gods Geest ontvangen die Christus bezat; hij is geestelijk gesproken nog maar een klein kind in Christus. Hij moet nu geestelijk groeien, zoals een pas verwekt embryo in de baarmoeder fysiek moet groeien totdat het als mens kan worden geboren.

Deze nieuwe bekeerling heeft nu diep berouw. Hij meent het! In alle oprechtheid is hij met hart en ziel omgekeerd en wil een ander leven leiden. Hij is nu een christen, hij heeft Gods heilige Geest ontvangen. Hij heeft zich bekeerd, hij is een christen. Hij wil werkelijk doen wat juist is — God gehoorzamen — en leven volgens Gods weg.

En als een christen zondigt?

Een bekeerde christen is dus iemand die Gods Geest ontvangen heeft. Die Geest woont in hem en leidt hem, en hij volgt nu Gods levenswijze. Een bekeerde christen heeft zijn vroegere gewoonten en wijze van leven — zijn zelfzuchtige leven waarin hij met God geen rekening hield — vaarwel gezegd. Nu leeft hij volgens de weg die Gods Woord aangeeft — in het licht van het Woord van God.

Maar veronderstel nu eens dat hij, evenals een baby van een maand of tien die probeert te gaan lopen, bij het „bewandelen” van deze nieuwe weg struikelt, als het ware „valt” en zondigt. Is hij dan verdoemd — verloren — en geen christen meer?

Op dit punt aangekomen zou ik u willen wijzen op wat de apostel Johannes onder inspiratie voor ons heeft opgeschreven. U vindt het in de eerste brief van Johannes.

Sprekend over Christus in zijn openingswoorden, zegt hij: *Hetgeen was van den beginne . . . dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is — hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben. En onze gemeenschap is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus* (1 Joh. 1:1-3).

De echte christen is door Christus met God verzoend. Door Gods Geest geniet hij gemeenschap met de Vader en diens Zoon Jezus Christus. En zelfs zijn gemeenschap met medechristenen is door God en Christus. Hij is met hen verbonden evenals de verschillende ranken met een wijnstok verbonden en met elkaar verenigd zijn door de wijnstok. Vergelijk de analogie die Jezus gebruikt in Johannes 15:1-7. Een christen gaat dus in feite dezelfde weg als Christus — en twee kunnen niet samengaan als ze het niet met elkaar eens zijn (Amos 3:3).

Lees nu verder in 1 Johannes 1: *En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben en u verkondigen: God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis. Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben en in de duisternis wandelen, dan liegen wij en doen de waarheid niet* (vers 5-6). Met andere woorden: Hij, de levende Christus, wandelt in het licht als op een helder verlicht pad. Als wij echter in het donker gaan, lopen we op een heel ander pad waar duisternis heerst. Daaruit volgt dus dat we helemaal niet met Hem wandelen, en als we zeggen dat we dat wel doen, dan liegen we.

Veronderstel nu dat een van ons die met Hem in het licht wandelt, struikelt en valt. Dit is niet een kwestie van zich afkeren van Hem en het pad dat Hij gaat naar een ander, donker pad. Als we zeggen: „Het spijt me”, zou Hij ons dan niet zijn hand toeste-

ken en ons overeind helpen om het verlichte pad met Hem te vervolgen? Of zou Hij boos worden en zeggen: „Ga van mijn pad af, ga maar verder op een donker pad”?

Nog anders gezegd: de ware christen heeft zijn vroegere leven van zondigen uit gewoonte en zijn vroegere houding van egoïsme en het zoeken van eigen plezier waarbij hij niet in het minst van plan was Gods levenswijze te volgen, de rug toegekeerd. Dat leven heeft hij vaarwel gezegd. Over het algemeen is in zijn leven nu de christelijke levenswijze gewoonte geworden.

Hij is echter niet ineens volmaakt vanaf het ogenblik dat hij zich bekeert en Gods Geest ontvangt. Hij moet geestelijk groeien, opgroeien in de genade en kennis van Christus, zoals Petrus schrijft (2 Petr. 3:18). Hij is een gewoontedier en alle oude gewoonten raakt hij niet eenvoudig automatisch kwijt, zonder enige moeite van zijn kant om ze te overwinnen. Hij moet leren zonde te overwinnen. Het is onvermijdelijk dat hij een keer niet op zijn hoede is en een fout maakt. Lees nu verder in 1 Johannes 1:

Maar indien wij in het licht wandelen . . . — zelfs wanneer we nú struikelen is het slechts incidenteel. Het is niet Gods levenswijze de rug toekeren, een terugkeren tot de oude gewoonte van voortdurend zondigen.

Begint u het verschil te zien? De echte christen is helemaal van plan Gods levenswijze te volgen. Hij wil op Gods manier leven. Hij streeft ernaar op Gods wijze te leven. En over het algemeen is dat nu in feite zijn normale nieuwe wijze van leven. De incidentele misstap of zonde betekent niet dat hij in zijn verstand en denken God en zijn weg verworpen heeft. Nu weer verder:

. . . Gelijk Hij in het licht is — als die levenswijze nu ons doel en streven is — dan hebben wij gemeenschap met elkander; en het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons [ons die nu christenen zijn] van alle zonde. Indien wij [christenen] zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet (vers 7-8).

Indien wij die nu christenen zijn, zeggen dat wij reeds volmaakt zijn, dat we nooit uitglijden en een fout maken of een zonde begaan, misleiden wij onszelf. Ik heb een vrouw gekend die zichzelf op deze manier misleidde. Zij beweerde boven de zonde te

staan en zei dat zij nooit zondigde. En hoewel de meesten haar een goede vrouw zouden noemen, beging zij in feite de grootste aller zonden: geestelijke trots en ijdelheid. Zij ging prat op haar „zondeloze” staat. Zij miste de christelijke nederigheid.

Als iemand echter bij het gaan op dit verlichte pad met God struikelt en valt, wil God dan niets meer met hem te maken hebben?

Vers 9: *Indien wij* [wij die christenen zijn; het gaat hier niet over onbekeerde mensen] *onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.*

Let dus goed op dat „indien”. „Indien wij onze zonden belijden”. Wanneer we struikelen, moeten we dat erkennen — we moeten er berouw van hebben en om vergeving vragen. Als we het loochenen of iemand anders de schuld geven, wordt het ons niet vergeven. We moeten het belijden — aan God!

Indien wij zeggen, dat wij [christenen] *niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar en zijn Woord is in ons niet.* Dit gedeelte gaat door in het tweede hoofdstuk: *Mijn kinderen, dit schrijf ik u, opdat gij niet tot zonde komt.* Met andere woorden, opdat wij niet zouden zondigen — wij moeten ernaar streven om elke zonde te vermijden. God geeft ons geen vergunning om te zondigen. Maar, . . . *als iemand gezondigd heeft, wij* [wij christenen] *hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de rechtvaardige; en Hij is een verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld* (1 Joh. 2:1-2). Het spreekt echter vanzelf dat Hij de verzoening voor de zonden van de onbekeerden in de wereld alleen dan is wanneer zij tot werkelijk berouw en tot geloof in Christus komen.

Ware bekering — een proces

Omdat veel mensen het gehele, hierboven beschreven proces niet goed begrijpen, raken ze ontmoedigd. Sommigen geven de poging zelfs op om een christelijk leven te leiden. Hoe komt dat? Door het foutieve idee dat een christen iemand is die plotseling, in één slag,

volmaakt wordt, of dat iemand geen christen kan worden totdat hij met alle verkeerde gewoonten heeft gebroken en zichzelf rechtvaardig heeft gemaakt.

Het is van vitaal belang te begrijpen wat echt christen-zijn werkelijk betekent.

De pas bekeerde christen moet geestelijk opgroeien. Wat zou u denken van een pas geboren kind dat plotseling zonder groeien 1.80 m lang werd? Het groeiproces vereist tijd. Er is een ogenblik waarop iemand de heilige Geest van God ontvangt die hem tot christen verwekt. Maar hij is in geestelijke zin slechts een kind. Hij moet geestelijk opgroeien.

De pas bekeerde persoon heeft in hart en geest oprecht een ommekeer gemaakt. Hij heeft in feite contact met God gekregen en Gods heilige Geest ontvangen. Gods eigen goddelijke natuur is nu in hem geplaatst. Dat is evenwel alles; deze goddelijke natuur is slechts verwekt, nog niet tot ontwikkeling gekomen. Hij is nog steeds menselijk, sterfelijk, vlees en bloed. Hij is nog steeds fysiek, geen geest.

Begrijp dit goed.

Gedurende bijna 6000 jaar is de mens de weg gegaan van trots en ijdelheid, zelfzucht en begeerte, gebrek aan bezorgdheid voor het welzijn van anderen — in de geest van wedijver, verzet, twist, het najagen van aards bezit en het verheffen van het ego. De mens is steeds vervuld geweest met zelfvoldoening, jaloersheid, nijd, wrok jegens anderen, een geest van opstand tegen gezag en vijandschap jegens God en de wet van God.

De christen moet deze neigingen overwinnen.

De christen moet het rechtvaardige karakter ontwikkelen om de juiste weg te kiezen en de verkeerde te weerstaan — het ik te disciplineren in de richting waarin het hoort te gaan, in plaats van de weg van zelfzucht en ijdelheid te bewandelen.

Volmaakt karakter

Het doel dat God voor ogen had toen Hij de mensheid schiep — door u geboren te laten worden — is zichzelf te vermenigvuldigen.

God heeft boven alles een volmaakt, rechtvaardig karakter. God kan in ons karakter scheppen, maar dit moet geschieden als gevolg van onze onafhankelijke vrije wil. Wij, als individuele persoonlijkheden hebben in dit proces ons eigen aandeel.

Wat is volmaakt karakter? Het is voor ieder mens met een vrije wil het vermogen te komen tot de kennis van het goede en het kwade — van het ware en het valse — het goede te kiezen en de wil te hebben zich zelfdiscipline op te leggen om het goede te doen en het kwade te weerstaan.

Evenals spieren, wordt ook karakter door oefening ontwikkeld en versterkt. Mijn naam is Armstrong. Ik zou mijn arm iets sterker kunnen maken en de spieren ontwikkelen door mijn arm voortdurend te buigen en te strekken. Maar als ik aan iets zwaars moet trekken of ertegen duwen, zullen de spieren veel sneller ontwikkelen. In ons huist die natuur die een zeer 'ongunstige invloed uitoefent op dat volmaakt rechtvaardige karakter. Die natuur geeft ons iets waartegen we moeten strijden ten einde juist dat goede karakter te ontwikkelen en te versterken.

Gods karakter beweegt zich in de richting van zijn wet — de wet van liefde. Het is een onbaatzuchtige bezorgdheid voor anderen. God bezit dat karakter. Hij heeft een onbaatzuchtige bezorgdheid voor u en voor mij. Hij gaf zijn eniggeboren Zoon om ons met Hem te verzoenen en om de vreugden van zijn karakter en eeuwig leven voor ons mogelijk te maken (Joh. 3:16). Hij overstelpt ons met alle mogelijke goede en waardevolle gaven. Hij plaatst zelfs zijn goddelijke natuur in ons (2 Petr. 1:4), wanneer we berouw hebben en ons van de verkeerde wegen van deze wereld afwenden; wanneer we ze beginnen te weerstaan en ons door het geloof in Jezus Christus als onze persoonlijke Verlosser tot Hem wenden.

Gods goddelijke natuur is de aard van liefde — van geven, dienen en helpen — van onbaatzuchtige bezorgdheid. Het is ook de aard van nederigheid.

Wanneer iemand bekeerd is — berouw heeft en zich afwendt van de verkeerde levenswijzen van deze wereld — en hij heeft Gods heilige Geest ontvangen, dan gaat zijn menselijkheid, zijn

menselijke natuur, niet zomaar weg. Deze werd ons (waarschijnlijk onbewust) door Satan, de overste van de macht der lucht, ingegeven. Hij oefent nog steeds invloed op ons uit. We leven nog steeds in deze tegenwoordige boze wereld en die blijft ook haar aantrekkingskracht uitoefenen. God staat nog altijd toe dat Satan aanwezig is en hij is ook inderdaad aanwezig.

Er zijn dus drie krachten te weerstaan en te overwinnen. Deze zijn: Satan, deze wereld en wijzelf. Wij moeten tegen deze drie de strijd aanbinden ten einde rechtvaardig karakter in onszelf te ontwikkelen en te versterken. God zegt duidelijk dat het de overwinnaars zijn die behouden zullen worden en met Christus zullen regeren. (Openb. 2:26-27; 3:21; 21:7).

Gods hulp

Geen mens is sterk genoeg om dit uit eigen kracht te doen. Hij moet in geloof de hulp en kracht van God zoeken en ontvangen. Zelfs met Gods kracht zal hij die machten niet gemakkelijk of ineens overwinnen. Het is niet gemakkelijk. Christus zei duidelijk dat de weg naar uiteindelijk behoud moeilijk en zwaar is (Matth. 7:13-14). Het is een voortdurende strijd — een strijd tegen het ik, de wereld en de duivel. De vorming van karakter komt door ervaring tot stand. Daar is tijd voor nodig.

Deze ontwikkeling is een proces. Het is een kwestie van groei, van ontwikkeling. Er is een volledige en juiste kennis van Gods Woord voor nodig om volmaakt te worden, want Jezus onderwees dat wij moeten leven bij elk woord van God (Matth. 4:4; Lukas 4:4).

De natuurlijke, onbekeerde geest van de mens kan Gods Woord niet volledig en op de juiste manier begrijpen, maar de heilige Geest opent het verstand voor dit geestelijk begrip. Het verwerven van deze kennis is op zichzelf al een proces waarvoor tijd nodig is. Het zijn de daders van het Woord en niet alleen de hoorders die behouden zullen worden (Rom. 2:13).

Kan iemand echter meteen en ineens deze nieuwe levenswijze waarover hij nu hoort, volgen? Kan iemand zomaar ineens breken met alle gewoonten waarvan hij nu ziet dat ze verkeerd zijn? Nee,

hij stelt vast dat hij een strijd moet leveren tegen gewoonten die hij in het verleden heeft aangeleerd.

Hij moet nog steeds de zuigkracht van de onzichtbare maar machtige Satan overwinnen. Die kracht is op subtiele wijze in zijn geest doorgedrongen als een wet die in hem werkt — voortgebracht door de uitzending van Satan de duivel, de overste van de macht der lucht (Ef. 2:2). Deze hele wereld is afgestemd op de geest van de duivel (Openb. 12:9).

De apostel Paulus noemt deze zuigkracht van de menselijke natuur: de wet van zonde en dood.

Paulus was bekeerd. Paulus was een echte christen. Hij had berouw gehad, Christus aangenomen en de heilige Geest ontvangen. Met zijn verstand wilde hij van ganser harte en met echte intense oprechtheid Gods weg volgen. Maar was Paulus hierin volmaakt?

We laten hemzelf aan het woord.

' *De ervaring van Paulus*

Wij weten immers, dat de wet geestelijk is, schreef hij, ik echter ben vlees, verkocht onder de zonde. Want wat ik uitwerk, weet ik niet; want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik . . . Doch dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont. Hij spreekt hier over de menselijke natuur in hem. Hij vervolgt: Immers, het wensen is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken, kan ik niet. Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik . . . want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods, maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is (Rom. 7:14-23).

De wet van zijn verstand is de wet van God — de tien geboden. De wet „in zijn leden” is de menselijke natuur door Satan in hem geplant. Dan roept Paulus uit: *Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?* En dan dankt hij God dat God dit zal doen door Jezus Christus en door de kracht van zijn heilige Geest. Maar dat kost tijd.

De waarlijk bekeerde christen zal ontdekken dat hij vaak struikelt, door verleiding, en valt — net zoals een kind dat leert lopen vaak valt. Maar een kind van een jaar wordt niet ontmoedigd en geeft het niet op. Het staat op en begint opnieuw.

Een werkelijk bekeerd christen is nog niet volmaakt.

God kijkt naar het hart — naar de innerlijke beweegreden — naar wat men werkelijk bedoelt. Als hij zijn best doet en telkens wanneer hij valt, weer opstaat, als hij God berouwvol om vergeving vraagt, als hij zich voorneemt zijn uiterste best te doen nooit meer deze fout te maken en met vernieuwde kracht volhardt om te overwinnen, dan zal God deze persoon in zijn strijd om te overwinnen in grote mate genadig zijn.

Ik denk dat het langzamerhand wel duidelijk zal zijn dat de pas bekeerde christen niet op slag volmaakt is. Hij begaat niet opzettelijk, willens en wetens een zonde, in een geest en houding van opstandigheid. Daar heeft hij zich van bekeerd. Hij wenst zonde volledig de baas te worden. Maar om een volmaakt leven te leiden, zou hij alle geestelijke kennis moeten bezitten. Hij zou bij elk woord van de bijbel moeten leven. De heilige Geest verleent geestelijk inzicht, zodat hij de bijbel kan begrijpen. Maar om de gehele bijbel te begrijpen is tijd nodig. Wij moeten groeien in de kennis hoe volmaakt zonder zonde te leven.

Door de macht der gewoonte of door zwakheid en verleiding kan een christen zondigen. Maar als hij een christen is, heeft hij onmiddellijk berouw en op grond van dit berouw reinigt het offer van Christus hem van zijn zonde (1 Joh. 1:7-9).

Bekeerde mensen staan vaak aan grotere verleiding bloot dan vóór hun bekering. Satan oefent een grotere zuigkracht op hen uit dan voorheen. Zij streven ernaar de zonde te overwinnen, maar ze zijn nog niet volmaakt. Soms zijn zij niet op hun hoede. Zij kunnen in feite zondigen. En dan ontwaken zij als het ware, en beseffen wat zij gedaan hebben. Zij hebben berouw en zijn vervuld van wroeging — hebben werkelijk spijt — en hebben een afkeer van zichzelf. Dan gaan zij tot God en roepen om hulp, om meer kracht en sterkte van God om te overwinnen (Hebr. 4:16).

Zo gaat het met christenen.

Het is een voortdurende strijd — een gevecht tegen de zonde — een tot God gaan in ernstig gebed om hulp en geestelijke kracht om te overwinnen. En als zij ijverig zijn, maken zij voortdurend vorderingen. Zij groeien voortdurend in Gods kennis, uit de bijbel. Zij roeien voortdurend verkeerde gewoonten uit en zetten zichzelf aan tot goede gewoonten. Zij groeien voortdurend dichter naar God toe door bijbelstudie en gebed. Zij groeien voortdurend in karakter, op weg naar volmaaktheid, hoewel nog niet volmaakt.

Wat gebeurt er indien iemand sterft?

Maar, zal iemand vragen, wat gebeurt er indien iemands leven wordt afgesneden en hij sterft voordat hij deze volmaaktheid heeft bereikt? Is hij dan behouden of verloren? Het antwoord is dat wij in dit leven nooit absolute volmaaktheid zullen bereiken.

Ik zei reeds eerder dat iemand die bekeerd is op een bepaald ogenblik — ineens — de heilige Geest ontvangt. Niet de volle maat die Christus had — hij is niet ineens geestelijk volgroeid — hij is nog maar een geestelijk kind in Christus. Niettemin is hij op dat ogenblik een bekeerd mens, die een verandering ondergaan heeft in zijn geestgesteldheid, zijn mentaliteit en in de richting die hij zich nu voorgenomen heeft te gaan. Zelfs al heeft hij op dat ogenblik nog geen volmaaktheid bereikt, zelfs al kan hij onder de druk van verleiding nog struikelen en een geestelijke smak maken, zolang hij er met hart en ziel oprecht naar streeft Gods weg te bewandelen, te overwinnen en geestelijk te groeien, zolang Gods Geest in hem is en hij door Gods Geest wordt geleid, is hij een verwekte zoon van God.

Mocht zo'n leven voortijdig tot een einde komen dan zal zo iemand behouden en onsterfelijk in Gods Koninkrijk uit de dood worden opgewekt.

Geef nooit op

Alleen degene is verloren die zich onttrekt aan Gods levenswijze en het opgeeft (Hebr. 10:38), die God, Gods weg en Christus als zijn Verlosser verwerpt, die in zijn geest en innerlijk (volgens zijn diepste bedoeling) de richting van Gods weg verwaarloost of zich

ervan afkeert, die willens en wetens of door voortdurende veronachtzaming zich van Christus afwendt.

Als iemand die eenmaal bekeerd is en Gods heilige Geest heeft ontvangen en de vreugden van Gods weg heeft ervaren, opzettelijk die weg verwerpt en besluit, niet onder de druk van verleiding, maar weloverwogen en onherroepelijk, niet Gods weg te volgen, dan, zegt God, is het onmogelijk dat zo iemand opnieuw tot bekering kan worden gebracht. Hij zou over dit besluit berouw moeten hebben. Maar als hij dit besluit met opzet genomen heeft, niet omdat hij zich ertoe liet verleiden, maar kalm, na rijp beraad, opzettelijk, dan zal hij hierover nooit berouw hebben.

Maar iemand die bang is dat hij misschien de onvergeeflijke zonde heeft begaan, die zich er misschien zorgen over maakt en hoopt dat hij die niet heeft begaan, en die nog altijd graag Gods behoud wil verkrijgen, zo iemand heeft deze zonde niet begaan, zo iemand kan berouw hebben en zonder meer behouden worden als hij dit wenst.

Wat staat ons te doen?

Als u een christen iets verkeerd ziet doen, oordeel noch veroordeel hem — het is aan God te oordelen, niet aan u. Laten wij begrip hebben en vergevingsgezind zijn. Wij kennen de beweegredenen van anderen niet — alleen God kent ze.

En als u zelf gestruikeld bent en gevallen, wees dan niet ontmoedigd. Sta op en ga doelbewust verder.

God kijkt naar het hart — de houding — de instelling.

Zolang iemand met heel zijn hart samen met God zijn weg wil gaan, diep berouw heeft als hij een incidentele zonde begaat, ernaar streeft de zonde te overwinnen en Gods levenswijze de zijne te maken, dan zal hij vast weleens struikelen, maar als hij het belijdt en er berouw over heeft, zal hem vergeving worden geschonken. Als hij evenwel toegewijd is in zijn christelijke leven, wordt het vallen en opstaan steeds minder; hij zal vooruitgang boeken, overwinnen, geestelijk groeien en een rechtvaardig goddelijk karakter opbouwen.

Hoe is uw houding? Wanneer u heeft gezondigd, is dit u dan

volkomen onverschillig? Dan loopt u groot gevaar. Rechtvaardigt u zich en vindt u dat anderen de schuld treft? Zo zullen uw zonden nooit gerechtvaardigd worden. Wenst u nog steeds Gods weg te gaan? Dan is het nog niet te laat. Keer u af van uw zonden, belijd uw zonden — aan God. Bekeer u. Richt uzelf op met Christus' helpende hand en ga door met overwinnen en geestelijk groeien.

Onthoud echter dat u, wanneer u eenmaal weet dat u oprecht berouw heeft gehad en vergeving heeft ontvangen, de zonde(n) niet herhaalt en er niet meer aan denkt. De apostel Paulus schrijft: *... een ding (doe ik): vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus (Filipp. 3:14).*

XI

De menselijke natuur en hoe de hele wereld is misleid aangaande haar herkomst

IK HEB IEMAND EENS HOREN ZEGGEN: „Kijk eens wat een enig lief baby'tje, en dan te bedenken dat het nu al die slechte, verdorven natuur heeft”.

Maar was dat wel zo?

Wat een paradox zou hierin liggen. Hoe is die te verklaren? De menselijke geest presteert wonderbaarlijke dingen. Wij hebben meerdere malen mensen op de maan laten wandelen en telkens hebben wij ze weer veilig door de dampkring naar de aarde laten terugkeren. En toch kan deze wonderbaarlijke menselijke geest onze problemen hier op aarde niet oplossen en de wereld geen vrede brengen.

Waarom eigenlijk niet? Alle geweld, oorlogen, misdaad, corruptie, oneerlijkheid en zedeloosheid wordt op rekening geschreven van de menselijke natuur.

Waar komt die menselijke natuur vandaan? Heeft de Schepper ons die bij de schepping meegegeven? Worden wij ermee

geboren? Begrijp me goed, ik spreek over de menselijke natuur in haar verdorven geestelijke staat waarin ijdelheid, begeerte, hebzucht, afgunst, jaloezie, wedijver, twist, verzet tegen alle gezag, wrok en haat heersen.

Het antwoord vergt inzicht in de samenstelling en geaardheid van de menselijke geest, en dit inzicht is slechts te verkrijgen door openbaring. De samenstelling van het menselijke verstand in vergelijking met het dierlijk brein is reeds uiteengezet. Hoe komt het echter dat een zo wonderbaarlijk denkvermogen zoveel onheil teweegbrengt.

Heeft de almachtige God van liefde en genade het door Hemzelf geschapen menselijke ras met opzet een ingeboren aard van ijdelheid, begeerte en hebzucht meegegeven — een vijandig hart jegens God, een hart vol bedrog, afgunst, jaloesheid en haat?

Hoe was Adam bij zijn schepping?

Laten we om te beginnen eens kijken wat er over de eerste mens, Adam, en zijn aard ten tijde van zijn schepping is geopenbaard.

De bijbel onthult alleen heel beknopt de hoogtepunten van de geschiedenis der mensheid in de eerste tweeduizend-plus jaar, een derde van de totale tijd vanaf de schepping van de mens tot nu toe. Slechts elf hoofdstukken zijn er gewijd aan de geschiedenis van die hele lange periode. Het verslag van het eerste mensenpaar is slechts heel beknopt daarin samengevat.

De eerste twee mensen vormden de laatste scheppingsdaad op de zesde dag van de „scheppingsweek”, beschreven in het eerste hoofdstuk van Genesis.

Op de derde dag van die week had God het plantenrijk, de flora, geschapen, en op de vijfde en zesde dag het dierenrijk, de fauna, waarin elk leven zich reproduceert *naar zijn aard*. Het vee plantte zich voort naar de aard van het vee (vers 25), leeuwen naar leeuward, paarden naar die van paarden, enz.

Toen zei God: *Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis*. Met andere woorden: „Laat ons mensen maken naar Gods soort”. God plantte in feite zichzelf voort.

Let erop dat de naam voor God, de oorspronkelijke Hebreeuwse naam zoals die in het gehele boek Genesis voorkomt, *Elohim* is. Dit is een verzamelnaam, zoals familie, groep of kerk. Het wil zeggen dat God één familie is, bestaande uit meer dan één persoon. Het is als met een team of een kerk die beide bestaan uit meerdere personen. De God tot wie Christus bad, is de Vader van de familie die God is. God is een familie — één familie, één God.

En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen. Waarom? Omdat de menselijke voortplanting een afspiegeling is van God die zichzelf voortplant, en voor de fysieke voortplanting zijn een man en een vrouw nodig.

Lees echter verder: *En God zegende hen . . . Zegende Hij hen door in hen een slechte, zondige natuur te scheppen die te enen male niet in staat was zich aan Gods gerechte levenswijze te onderwerpen? Maar lees nog eens verder: . . . en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde . . .* (Gen. 1:28).

En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed (vers 31). Als de eerste mensen zoals God hen had geschapen, zeer goed waren, kon er dan sprake zijn van een vijandige en slechte natuur?

Dit moet u, lezer, toch te denken geven.

Wat onthult dit verhaal van de schepping van de eerste mensen omtrent Adams natuur ten tijde van zijn schepping? Ik wijs er nog eens op dat hier alleen heel summier de hoofdzaken zijn aangeduid. Maar het weinige dat ons wordt geopenbaard, geeft ons eigenlijk alles wat we moeten weten.

Er staat: *En de Here God formeerde uit de aardbodem al het gedierte des velds en al het gevogelte des hemels. Ook bracht Hij het tot de mens, om te zien hoe deze het noemen zou* (Gen. 2:19).

Hier, in dit zeer beknopte bestek, kunnen wij zeer goed zien of Adam blijk geeft van een opstandige en ongehoorzame natuur of van een geest van volgzzaamheid en gehoorzaamheid.

Er blijkt hier absoluut niets van opstandigheid. Wij zien intengendeel dat Adam al het vee, de vogels in de lucht en elk dier in het veld zijn naam gaf.

Dit voorval laat zien hoe Adams gezindheid en natuur waren vlak na zijn schepping, voordat hij door Satan in verzoeking werd gebracht (hetgeen in Genesis 3 wordt beschreven). Let er goed op dat er in dit gebeuren van de tijd vóór de verzoeking in het geheel niets staat waaruit blijkt dat Adam een slechte vijandige en opstandige natuur bezat. Er blijkt niet uit dat zijn hart arglistig boven alles, ja verderfelijk was zoals de menselijke natuur wordt beschreven in Jeremia 17:9, noch *dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet* (Rom. 8:7).

Aan de andere kant is hier evenmin sprake van een natuur die vervuld is van Gods Geest. Adam was nog niet ongehoorzaam geworden, noch had hij genomen van de „boom des levens” om zo de inwonende liefde en kracht van Gods heilige Geest te ontvangen, waardoor hij deel zou hebben aan de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4).

Voor de verzoeking door Satan hebben we dus alleen de openbaring dat Adam, zoals God hem had geschapen, van nature niet slecht, vijandig of duivels was. Waarschijnlijk bezat hij wel de fysieke en mentale neiging tot zelfbehoud en dergelijke, maar niet de slechte natuur van egocentrisme.

Wij moeten bedenken dat God Adam en het mensengeslacht schiep met een bedoeling. Wij dienen in dit verband goed in gedachten te houden wat die bedoeling is.

Voordat de mens werd geschapen, bewoonden engelen de aarde (2 Petr. 2:4-6). Deze engelen vervielen tot zonde. God had als koning over hen aangesteld Lucifer, een superaartsengel die Gods bestuur over hen moest uitoefenen (Jes. 14:12-15; Ezech. 28:11-17). Dit alles is in vorige hoofdstukken uitvoerig behandeld.

Deze machtige koning Lucifer was het meest verheven en volmaakt geschapen wezen van alle schepselen (Ezech. 28:12, 15). Bedenk echter dat een heilig en rechtvaardig karakter niet iets is

dat zo maar bij wilsbesluit in iemand kan worden geschapen. Het moet ontwikkeld worden in een onafhankelijk wezen door een proces waarin dat wezen het onderscheid leert zien tussen de juiste en de verkeerde weg, het goede leert kiezen en het slechte verwerpen, ook tegen eigen begeerte in.

De machtige Lucifer en de engelen onder zijn bewind (blijkbaar een derde van alle engelen) waren als onsterfelijke, uit geest bestaande wezens geschapen. Maar om als individuele wezens een eigen persoonlijkheid te kunnen bezitten, moesten zij worden begiftigd met het vermogen om kennis te hebben, te denken, te overwegen en hun eigen beslissingen en keuzen te maken.

Deze engelen volgden hun koning Lucifer toen deze besloot in opstand te komen tegen Gods bestuur en zich af te keren van Gods levenswijze — de levenswijze van liefde, van onbaatzuchtige bezorgdheid voor het welzijn van anderen, de levenswijze van nederigheid, gehoorzaamheid aan en liefde voor de Schepper, de levenswijze van geven, dienen, samenwerken en samen delen. Zij kozen de weg van ijdelheid, begeerte en hebzucht, van rebellie, jaloezie en afgunst, van wedijver, twist en geweld, van wrok, verbittering en vernietiging. De overige twee derden van de engelen zijn blijkbaar heilig, trouw en gehoorzaam aan Gods bestuur gebleven.

Maar nu, ten einde zijn bedoeling met de bewoners van deze aarde uit te voeren en zijn grootse en ontzagwekkende plan met het gehele universum dat Hij Lucifer en zijn engelen had toegedacht, te voltooien, is God bezig zichzelf door de mens voort te planten.

De verheven aartsengel Lucifer was als geschapen wezen het toppunt van Gods scheppingsmacht. Toen hij in opstand kwam, was alleen God zelf nog over als degene op wie volkomen vertrouwd kon worden dat Hij nooit van zijn weg — Gods regering — zou afwijken. Het is voor God onmogelijk om te zondigen omdat Hij het niet wil. God vatte toen het plan op zichzelf te vermenigvuldigen door middel van mensen.

Dit maakte het noodzakelijk dat in de mensen Gods eigen heilige, rechtschapen karakter zou worden ontwikkeld, en daar-

voor moest die mens uit fysieke materie worden gemaakt, opdat hij zou kunnen verkiezen onder Gods bestuur te leven, opdat hij Lucifers (nu Satans) zelfzuchtige, opstandige weg zou kunnen afwijzen en zich inspinnen die te overwinnen. Gods plan met de mens op aarde kan alleen slagen, wanneer die mens Gods leiding aanvaardt en Gods weg verkiest, als hij de weg van Satan definitief afzweert en volkomen overwint.

God schiep de mens dus van fysieke materie en gaf hem een verstand als dat van Hemzelf, al stond het vanzelfsprekend op een lager niveau omdat het fysieke hersenen waren die in elke mens met intellect waren uitgerust door een geestelijk bestanddeel.

Ofschoon het heilige en rechtschapen karakter dat in de mens tot ontwikkeling moet komen in feite van God afkomstig is, moet ieder mens toch zijn eigen beslissing nemen. Hij moet zelf uitmaken of hij Satans weg wil verwerpen, zich ertegen verzetten en Gods leiding in gehoorzaamheid aanvaarden.

Adam werd daarom gedwongen te kiezen. God gaf Satan met opzet gelegenheid Adam met zijn weg van opstandigheid te confronteren. Maar Hij liet niet toe dat Adam het eerst door Satan werd benaderd. God zelf onderrichtte Adam wat zijn weg was — de levenswijze van Gods bestuur gebaseerd op de wet van God — precies zoals Hij ook Lucifer en zijn engelen deze weg van zijn bestuur had onderwezen.

Toen liet God toe dat Satan Adam benaderde, echter via zijn vrouw. Op sluwe wijze verleidde Satan Eva niet te geloven wat God hen had onderwezen. Adam volgde haar en verkoos tegen God op te staan en Gods bestuur over hen af te wijzen. Zij eigenden zich de kennis toe van wat goed en wat kwaad is — ze wilden zelf uitmaken wat goed en wat slecht was.

En toen gebeurde er iets in het denken van Adam en Eva — hun beider ogen werden geopend (Gen. 3:7). De geest en gezindheid van opstandigheid was in hun hart gekomen. Hun hart was nu verdorven, vol bedrog en door en door slecht.

En dat kwade in hen kwam van Satan, niet van God. Zij waren niet met deze verdorven natuur geschapen.

Maar hoe komt de mensheid, nu, aan deze verdorven geaard-

heid die wij de „menselijke natuur” noemen? Hebben de kinderen van Adam en Eva die van hen overgeërfd? Werd die natuur overgedragen door erfelijkheid?

Laat ik u een voorbeeld van erfelijkheid geven. God liet Adam inslapen, verwijderde een van zijn ribben en vormde daaruit Eva. Ontbreekt er nu bij alle mensen een rib door erfelijkheid? Natuurlijk niet. Verworven eigenschappen worden niet overgeërfd.

Adam en Eva kozen en kregen de zondige „natuur” of gezindheid van Satan. Die natuur hadden zij niet langs de weg van erfelijkheid gekregen. Jezus Christus noemde hun tweede zoon „rechtvaardige Abel”.

Hoe komt het dan dat wij mensen allemaal deze verdorven natuur hebben die wij nu de menselijke natuur noemen?

Dit wordt ten dele verklaard in de tweede brief van Paulus aan de Gemeente van Korinthe. Hij zegt daar dat hij die Gemeente *als een reine maagd voor Christus [wil] stellen. Maar ik vrees, dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudige toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden* (2 Kor. 11:2-3).

Satan was nog op aarde toen Paulus dit schreef. (Het waarom wordt elders uiteengezet.) De Korinthiërs hadden deze slechte inborst niet overgeërfd. De apostel was veeleer bang dat zij (in de dagen van het Nieuwe Testament) precies eender tot slechtheid zouden worden verleid als de stammoeder Eva — en wel rechtstreeks door Satan.

Eva had geen slechte natuur voordat Satan op het toneel verscheen en haar met zijn voorstel confronteerde. Satan misleidde Eva echter door listigheid. Eva's kinderen kwamen niet met deze slechte natuur op de wereld. En ook de mensen van de Kerk te Korinthe werden er niet mee geboren. Maar Paulus vreesde dat Satan, die na zo'n 4000 jaar nog steeds aanwezig was, de geest van de Korinthiërs, net als die van Eva, zou bederven.

Satan was nog steeds op aarde toen Christus werd geboren. Hij probeerde het Christuskind uit de weg te ruimen door het te laten doden. Satan was er nog steeds toen Jezus op zijn dertigste

jaar werd gedoopt. Nu probeerde hij Jezus geestelijk te vernietigen door hem in verzoeking te brengen. Zoals Satan Adam (geestelijk) had vernietigd, zo probeerde hij ook de „tweede Adam” te vernietigen. Ook nu is Satan er nog.

Sluw als hij is, heeft Satan kans gezien om vele, zo niet de meeste van de beste geesten zó te begoochelen dat zij helemaal niet in zijn bestaan geloven, maar denken dat hij slechts een mythe is. Niets vermoedend zijn de beste geesten misleid (Openb. 12:9).

Dit is een waarheid die u als lezer absoluut moet weten.

Tot de Gemeente van Efeze zei God bij monde van de apostel Paulus . . . *Gij [die] vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid* (Ef. 2:2).

Laat dit goed tot u doordringen. Satan wordt hier *de overste van de macht der lucht* genoemd. Zestig jaar geleden kon ik dit nog niet begrijpen. Ik besefte toen nog niet hoe geluid en beeld onmiddellijk door de lucht kunnen worden uitgezonden.

In vorige hoofdstukken heb ik erop gewezen dat Satan, eens de verheven aartsengel, de cherub Lucifer, het volmaaktste en machtigste wezen was dat God als individueel wezen kon scheppen. Oorspronkelijk was hij als volmaakt wezen geschapen. Maar hij is een geestelijk wezen en dus onzichtbaar voor het menselijk oog.

Dit grote en machtige, maar verdorven wezen is bij machte letterlijk de lucht om de aarde met zijn geest te vervullen. Hij zendt uit.

Waar u ook bent nu u dit leest, tien tegen een dat er een stem of misschien muziek in de lucht om u heen is. Een radio of televisietoestel, ingesteld op de juiste zender, zou ze hoorbaar en zichtbaar voor u maken.

Elke mens is in zijn geest automatisch afgestemd op de golflengte van Satan. U hoort hem niet, want hij zendt geen woorden of geluiden, zij het muziek of iets anders, uit. Hij zendt gevoelens uit. Gevoelens van egocentrisme, begeerte, hebzucht,

ijdelheid, jaloezie, afgunst, wrok, wedijver, twist, verbittering en haat.

Kortom, de zelfzucht, vijandschap, arglistigheid, verdorvenheid, opstandigheid, enz. die wij de „menselijke natuur” noemen, is in feite Satans aard. Het is Satans gezindheid. En door deze uit te zenden en de lucht ermee te vervullen, bewerkt Satan nu de nietsvermoedende mensen in de gehele hedendaagse wereld. Op deze manier misleidt Satan tegenwoordig de hele wereld (Openb. 12:9 en 20:3), maar omdat hij onzichtbaar is, merken de mensen het niet.

Deze overste van de macht der lucht, de god van deze wereld, is in werkelijkheid de oorsprong van wat wij nu de „menselijke natuur” noemen.

Hij is de eigenlijke oorzaak van al het kwaad in de wereld.

Maar niemand schijnt dit te begrijpen en daarom doet de wereld er ook niets aan — men schikt zich erin, wijt het aan de menselijke natuur en neemt aan dat God ons met een verdorven natuur heeft geschapen, terwijl het in werkelijkheid Satans natuur is.

Laat ik u een voorbeeld geven van hoe wij door Satans uitzending in de lucht worden gemanipuleerd, beïnvloed en gedreven. Toen God de joden uit het oude Babylonië wilde laten terugkeren naar Jeruzalem om daar de tweede tempel te bouwen, bracht Hij daartoe Cyrus, de koning van Perzië, op het idee. Het Perzische rijk had het rijksbestuur van Babylonië overgenomen. Hier volgt de beschrijving van hoe God Cyrus ertoe bracht datgene te doen wat God wilde dat hij deed:

In het eerste jaar van Kores [Cyrus], de koning van Perzië, wekte de Here . . . de geest van Kores, de koning van Perzië, op, om door zijn gehele koninkrijk . . . deze oproep te doen uitgaan (Ezra 1:1) dat een aantal joden naar Jeruzalem zou terugkeren.

God sprak niet door middel van woorden of rechtstreekse communicatie tot Cyrus, zoals Hij met Mozes en de profeten had gesproken. Hij bereikte Cyrus door de geest van Cyrus. God bewoog zijn geest, zodat hij dit wilde doen. Hij liet Cyrus weten dat hij door deze proclamatie de wil van God deed.

Gebruik makend van ditzelfde principe beïnvloedt Satan, de overste van de macht der lucht, de menselijke geest en brengt er een bepaalde gezindheid in, gevoelens en impulsen van zelfzucht, ijdelheid, begeerte en hebzucht, verzet tegen gezag, afgunst en jaloezie, wedijver en twist, wrok en verbittering, agressie, moord en oorlog. De mensen herkennen de bron van deze gezindheid, gevoelens, motieven en impulsen niet. Zoals ik al zei, kunnen ze de onzichtbare Satan niet zien en ook horen ze geen stemgeluid. Ze weten niet dat deze gezindheid van Satan komt. Zulke gevoelens, impulsen en verlangens komen zomaar over hen. Zo misleidt Satan de gehele wereld (Openb. 12:9).

De mensen voelen zich neerslachtig en kennen er de oorzaak niet van. Zonder dat zij het zelf beseffen, wordt deze mentaliteit van zelfzucht al vanaf hun kinderjaren in hun argeloze geest uitgezonden en zo wordt het tenslotte hun normale instelling. Het wordt gewoonte. Natuurlijk heeft het niet in iedere mens dezelfde uitwerking — de een wordt slechter dan de ander, maar een ieder heeft de neiging ertoe. Het wordt voor de mens iets heel natuurlijk, een eigen natuur, en dat noemen wij dan de „menselijke natuur”.

Dit alles is een buitengewoon goed beeld van hoe subtiel Satan eigenlijk is. De beste en briljantste geesten zijn hierdoor bedrogen. Op deze manier heeft Satan de gehele wereld geleid naar wat ik gemakshalve de levenswijze van „nemen” noem, de levenswijze die normaal en natuurlijk is geworden en die we de „menselijke natuur” noemen.

Slechts weinig mensen beseffen hoeveel bijbelgedeelten, vooral in het Nieuwe Testament, ons waarschuwen voor Satan en zijn subtiliteit. Maar voordat ik u op nog meer van deze dingen wijs, laten we eerst doorgaan met het tweede hoofdstuk van Efeze.

In hoofdstuk 1 van deze brief aan de Gemeente van Efeze dankt en prijst de apostel Paulus God die „ons” heeft gezegend (d.w.z. de bekeerlingen te Efeze en Paulus zelf — alle christenen) met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten. God had ons voor onze geboorte — voor de grondlegging der wereld — uitverkoren om geroepen te worden tot geestelijk behoud. God heeft ons

rijkelijk zijn genade geschonken. Hij laat zien dat wij die nu in deze nieuwtestamentische periode van de Kerk geroepen worden, de eerste geroepen zijn tot die heerlijke genade (en Paulus legt er de nadruk op dat het nu niet de tijd is waarin God de gehele wereld wil verlossen, maar alleen degenen die voorbestemd zijn nú te worden geroepen). Paulus had van hun geloof gehoord en bad dat hun ogen verlicht mochten worden voor de ongelooflijke toekomstmogelijkheden van de mens — voor de grootsheid van hun goddelijke erfenis.

U moet dit eerste hoofdstuk eens met grote aandacht lezen. Het is een van de mooiste, verheffendste en inspirerendste stukken literatuur die ik ken.

Nu de hoofdpunten van hoofdstuk 2: Jullie christenen van Efeze waren geestelijk dood, maar Christus heeft u bevrucht met het eeuwige leven. Nu bent u geestelijk tot leven verwekt. Vroeger heeft u geleefd volgens de norm van deze wereld (de weg van zelfzucht), overeenkomstig de overste van de macht der lucht. In 2 Korinthe 4:4 wordt Satan de god dezer eeuw genoemd die de geest verblindt van hen die niet in Christus en zijn waarheid geloven. Het was niet zo dat zij deze geestelijke blindheid hadden overgeërfd, maar Satan had degenen die in die generatie leefden, met blindheid geslagen.

Hier in Efeze 2 wordt Satan echter aangeduid als de overste van de macht der lucht. Let op het woord macht — de macht der lucht. Daarna wordt hij de geest genoemd die toen — de tijd waarin zij leefden — werkte in mensen in de wereld die niet gehoorzaam waren, d.w.z. de wereld in het algemeen. De Groot Nieuws-uitgave van het Nieuwe Testament geeft het als volgt weer: *U richtte u naar deze slechte wereld en liet u leiden door het hoofd van de onzichtbare boze machten* [die nog steeds werkt in degenen die niet ingaan op de waarheid van God].

Hieruit blijkt duidelijk dat Satan de onzichtbare is die, zonder dat de mensen het beseffen, in feite hun geest beheerst en hen leidt op de weg van „nemen”.

De Groot Nieuws-bijbel vervolgt (vers 3): *Zo verging het ons vroeger allemaal: ook wij volgden onze slechte neigingen en*

deden wat er maar aan slechte ideeën in ons hart en hoofd opkwam; net zo goed als de anderen... Deze „natuur” is afkomstig van Satan. Wij hebben haar niet overgeërfd van onze ouders en ze is ook niet door God in ons geschapen. Wat een gewoonte en daarom vanzelfsprekend is geworden, wordt natuur in ons.

Deze natuur is niet erfelijk, maar een verworven eigenschap. Uit het bovenstaande blijkt dat de schepper van deze „natuur” niet God is, maar Satan. Dan volgt er in de Groot Nieuws-bijbel: *... waren wij uit onszelf het voorwerp van Gods toorn.* Het zou absurd zijn, als Gods toorn over ons zou komen vanwege iets dat God zelf in ons had gelegd. Adam werd niet met deze „slechte natuur” geschapen, maar kreeg die door Satan. Lucifer (nu Satan) werd volmaakt geschapen. Hij werd slecht door verkeerd denken. De Efeziërs hadden die natuur in hun tijd van Satan gekregen. Maar nu had Christus door zijn genade leven geschonken aan hen die vanwege deze verworven slechte natuur geestelijk dood waren.

Hoe staat het echter met de bekeerde christen? Zijn geest is, zoals die van elke andere mens, afgestemd op de golfengte van Satan. Dezelfde mentaliteit is in hem aanwezig precies alsof deze slechte natuur al vanaf zijn geboorte in hem woonde. Satan heeft die natuur al vanaf de kinderjaren ingegoten. De echte christen heeft zich echter bekeerd van die weg. Hij heeft hem verworpen en zich ervan afgekeerd. Hij heeft Gods weg aanvaard en zich daarop begeven — de weg van gehoorzaamheid aan Gods gezag.

Het gedeelte in Efeze 2 maakt dit duidelijk. Over het algemeen zijn de mensen in de wereld geestelijk dood. Zij zijn met de rest van de wereld meegegaan op de weg der zelfzucht. Zij hebben zich gericht *naar deze slechte wereld*. Zij gehoorzamen *het hoofd van de onzichtbare boze machten* [die nog steeds werkt in degenen die niet ingaan op de waarheid van God].

Ik heb niet uit de Groot Nieuws-bijbel geciteerd omdat die een accurater en betrouwbaarder vertaling zou zijn, maar omdat hij de betekenis wat duidelijker naar voren brengt in dit bepaalde schriftgedeelte.

Bekering schakelt Satans golfengte niet uit. De neiging boos te worden over echte of vermeende fouten of onrechtvaardigheden van anderen, de neiging om voordeel uit anderen te slaan, kan toch te machtig worden. Deze dingen te overwinnen is waarnaar een bekeerd christen moet streven.

Toen Jezus over overwinnen sprak, bedoelde Hij deze wegen van Satan die tegengesteld zijn aan Gods weg. De christen moet, zoals Petrus onder inspiratie schreef, groeien in de genade en de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus.

In Jakobus 4:7 lezen we: *Onderwerpt u dus aan God, maar biedt weerstand aan de duivel, en hij zal van u vlieden.* Jakobus doelt hier op het weerstaan van die zelfzuchtige gedachten, gevoelens en neigingen die Satan ons van kindsbeen af heeft ingegeven en die hij voortdurend uitzendt en projecteert in het argeloze denken door de menselijke geest.

Niemand wordt echter gedreven aan deze impulsen die door Satan worden uitgezonden, gehoor te geven en ze op te volgen. Satan heeft niet de macht iemand tot slecht denken en handelen te dwingen. Maar de argeloze doet het automatisch, zonder geheel te beseffen wat er in zijn denken plaatsvindt. Hij „drijft met de stroom mee”.

De tekst van 2 Korinthe 4:4 belicht de hele stelling, dat deze slechte geestelijke natuur in de mens door iedere individuele mens wordt verkregen van Satan, nog verder.

Voordat ik met de werking van de radio bekend was, had ik niet kunnen begrijpen hoe Satan deze slechte gezindheid de mens ingeeft. Hij is een oppermachtige geest die op de troon werd gezet als de koning der aarde. Als gevolg van zijn eigen redeneringsproces verkreeg hij deze verdorven natuur. God had deze niet in hem geschapen (Ezech. 28:15). Hoewel hij sindsdien ongeschikt is bevonden Gods bestuur op aarde uit te oefenen, moet hij hier toch blijven, totdat zijn opvolger daartoe bevoegd is en in functie treedt. Er is een reden waarom Christus nog niet gekomen is om die functie over te nemen, Satan af te zetten en Gods bestuur weer in te stellen.

Voordat Jezus Christus in staat was het bestuur van God te

herstellen en over alle naties te heersen, moest Hij eerst Satans zwaarste verzoeking doorstaan. U kunt over die uiterste worsteling lezen in het vierde hoofdstuk van Mattheus. Jezus moest — als vleeselijk mens — Satans weg verwerpen, het bestuur van God onderwijzen en onderworpenheid daaraan betonen, zodat Hij het op aarde kan herstellen.

Onmiddellijk erna — nadat Christus zich had gekwalificeerd het bestuur van God op aarde te herstellen — kwam Jezus naar Galilea en predikte het evangelie van het Koninkrijk Gods, en Hij zei: *De tijd is vervuld* (Markus 1:1, 14-15). Tot aan die titanische strijd, waarin Jezus Satan weerstond, hem versloeg en zich meester over hem toonde, was die tijd nooit vervuld geweest.

Let nu op iets wat u waarschijnlijk nog nooit eerder heeft beseft.

Ik heb herhaaldelijk gezegd, dat het nu de tijd niet is waarin God de gehele wereld wil bekeren. Hij roept op het ogenblik nog maar betrekkelijk weinig mensen.

Waarom roept God iedereen op aarde niet nu?

Nemen degenen onder ons die nu worden geroepen een uitzonderingspositie in?

• U moet wel bedenken: wij die nu geroepen zijn, moeten Satan weerstaan. Hij zal alles in het werk stellen om de geroepenen aan te vallen en te vernietigen.

Alle andere mensen gaan toch al Satans weg. Zeker, hij stuurt zijn uitzendingen de lucht in om iedereen te beïnvloeden tot zijn zelfzuchtige levenswijze, die lijnrecht ingaat tegen Gods weg. De gehele mensheid laat zich nu al door hem leiden, maar degenen onder ons die zijn weg hebben afgewezen, die strijden om hem te weerstaan en die zich naar Gods weg keren — de weg van gehoorzaamheid aan God — dat zijn de mensen die Satan haat. Hen wil hij vooral verderven. Zonder Gods bescherming en macht om Satan te weerstaan, zouden wij er nooit komen.

Weinig mensen, zelfs onder belijdende en bekeerde christenen, beseffen hoe uiterst noodzakelijk het is zich bewust te zijn van en voortdurend waakzaam te zijn voor Satans pogingen om ons, die zich reeds van Satans weg naar de levenswijze onder Gods

bestuur hebben gekeerd, te pakken te krijgen. Juist door niet waakzaam te zijn, heeft Satan de kans gekregen velen ten val te brengen die zijn weggevallen (2 Thess. 2:3).

Er zijn maar weinig mensen die werkelijk ter harte nemen wat God later bij monde van Paulus tot de Efeziërs zei: *Voorts, weest krachtig in de Here en in de sterkte zijner macht. Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels; want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten* (Ef. 6:10-12).

Er is een reden waarom God toelaat dat degenen die voorbestemd zijn nu geroepen te worden, weerstand moeten bieden tegen Satan en zijn opstandigheid tegen het bestuur van God.

Ten einde in staat te zijn heersers (onder Christus) te worden in het Koninkrijk Gods, is het noodzakelijk dat wij niet alleen Satans valse wegen afwijzen, maar dat wij er ook tegen strijden, totdat we ze overwinnen in Gods kracht.

Evenals wij van kindsbeen af Satans aard verkregen, zo raken wij die door bekering en de strijd om te overwinnen weer kwijt. In plaats daarvan verkrijgen wij de goddelijke natuur. Petrus schreef dat wij deel zouden hebben aan de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4). Ook daarmee werden wij zeer zeker niet geboren.

Lucifer verkreeg dus zijn satanische natuur als gevolg van zijn eigen overleggingen en keuze. Wij mensen hebben Satans aard van kindsbeen af ingegoten gekregen en noemen het onze „menselijke natuur”. Bekeerde christenen die Satans weg afwijzen en overwinnen om zich tot Gods weg te keren, krijgen deel aan, d.w.z. verkrijgen, de goddelijke natuur. Voor Gods plan was het evenwel noodzakelijk dat wij eerst Satans weg zouden leren kennen en volkomen afwijzen, en dat wij Gods bestuur zouden aanvaardden.

Wanneer God elke mens op aarde tot geestelijk behoud gaat roepen, zal Satan duizend jaar gebonden worden en niet in staat zijn om zijn impulsen en gezindheid uit te zenden. Dan zal overal

op aarde vrede heersen. Zij die dan geroepen worden, zullen niet hoeven strijden zoals wij nu.

Waarom niet? Daar moet een reden voor zijn.

Tot ons die nu geroepen zijn, zei Jezus: *En wie [Satan en zichzelf] overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf . . .* (Openb. 2:26-27).

Wanneer Christus komt om te heersen als de Koning der koningen en de Heer der heren, zullen wij die nu geroepen zijn, met Hem en onder Hem heersen en het bestuur van God op aarde herstellen.

—^x En nog eens: *Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon* (Openb. 3:21). Zij die met Christus zullen regeren, wanneer Hij Gods bestuur komt herstellen, moeten zichzelf overwinnen (d.w.z. in zichzelf Satan overwinnen), zoals Jezus dat heeft gedaan.

Is dit nu evenzeer van toepassing op hen die na de wederkomst van Christus gedurende het duizendjarig rijk zullen worden bekeerd?

Het antwoord is nee. De beide bovenstaande teksten staan in Jezus' boodschap aan de zeven Gemeenten die dit tijdperk van de Kerk overspannen. Zij slaan niet op hen die later worden geroepen. Zijn zij dan alleen van toepassing op de tijd van Thyatira en Laodicea? Nee, zij zijn van toepassing op heel het nieuwtestamentische tijdperk. Deze zeven boodschappen hebben betrekking op zeven opeenvolgende kerkperioden, maar ze zijn ook van toepassing op de gehele Kerk in alle tijdperken. Met andere woorden, de kenmerken van Efeze heersten in het eerste tijdperk, die van Laodicea zullen in het laatste overheersen, maar sommige van deze kenmerken zijn in elk tijdperk te vinden. De boodschappen zijn van toepassing op de gehele Kerk (dit heb ik al 49 jaar lang gezegd en geschreven), maar bepaalde kenmerken overheersen in elk van de verschillende tijdperken.

Dit essentiële punt moet u goed begrijpen. Jezus moest zich bekwamen voor de heerschappij op aarde. Gods hele plan is erop

gericht zijn heerschappij op aarde te herstellen en er zijn Koninkrijk te vestigen. Jezus moest Satans zeer speciale verzoeken weerstaan en overwinnen. Zouden wij dan kunnen heersen zonder te hebben bewezen waartoe wij bekwaam zijn? Natuurlijk niet. Zij die met en onder Christus zullen heersen wanneer Hij Gods bestuur op aarde herstelt, moeten daartoe bekwaam zijn, moeten zich van Satans weg naar Gods weg keren, d.w.z. naar het bestuur van God. Wij moeten Satans mentaliteit en levenswijze in onszelf met wortel en tak uitroeien, zó volledig dat we nooit meer naar Satans wegen kunnen terugkeren — niet meer kunnen zondigen (1 Joh. 3:9).

Zij die na de wederkomst van Christus geroepen zijn tot geestelijk behoud, zullen niet meer met Satan behoeven te worstelen.

Zie Mattheus 25 en Openbaring 20.

Eerst Mattheus 25 te beginnen met vers 31: *Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid.* Christus komt met alle macht en heerlijkheid van God de Schepper. Hij komt om Gods heerschappij op heel de aarde over alle volkeren te herstellen. Het zal één superwereldregering zijn. Hij zal de troon van David in Jeruzalem herstellen. Sinds 1968 is de Ambassador International Cultural Foundation, onder de auspiciën van de Worldwide Church of God, samen met de Hebreeuwse universiteit en het Israëliësche Archeologische Genootschap, betrokken geweest bij opgravingen in Jeruzalem en het wegruimen van zo'n vijftien tot twintig meter puin die de aloude troon van David van ca. 2500 jaar geleden bedekte.

Lees nu verder: *En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden* (vers 32). Hij komt om over de gehele wereld te heersen, om Gods bestuur weer in te stellen.

Elke regering is gebaseerd op een grondwet. De wet van God is anders dan enige door mensen gemaakte wet van welke menselijke regering ook. Zij is een geestelijke wet (Rom. 7:14). En zij is een heilige wet (Rom. 7:12). Zij is een levenswijze — Gods weg. Wanneer de mensen in die levenswijze geleid worden, zal er vrede, geluk, vreugde en overvloed zijn.

Die grondwet van Gods regering is echter ook de wet van de

christelijke levenswijze. Zonde is de overtreding van die wet (1 Joh. 3:4). Christus komt ook om alle mensen tot geestelijk behoud en eeuwig leven te roepen. Dat zal gebeuren wanneer God de gehele wereld tot geestelijk behoud zal brengen — niet eerder.

Lees weer verder: . . . en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand. Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af (Matth. 25:32-34).

De volkeren voor de koning op zijn troon zijn de naties van deze wereld. Zij die gedurende het nieuwtestamentische tijdperk en daarvoor (profeten, enz.) tot behoud geroepen waren en zich hadden bekwaamd, zullen zijn opgewekt om Christus in de lucht tegemoet te gaan, terwijl Hij bij zijn wederkomst naar de aarde nederdaalt (1 Thess. 4:16-17). Zij zullen met Christus regeren, reeds onsterfelijk zijn en uit geest bestaan (Openb. 2:26-27; 3:21). Zij zullen met Christus het Koninkrijk Gods vormen.

Hier moet ik eerst duidelijk maken wat het onderscheid is tussen Gods bestuur en het Koninkrijk Gods. Gods bestuur werd in prehistorische tijden op aarde ingesteld over de engelen.

Het Koninkrijk Gods is echter zowel Gods regering als Gods familie. Zij die nu geestelijk verlost worden, zullen bij de wederopstanding het Koninkrijk Gods beërven. Zij zullen uit God geboren zijn, geboren in de heilige familie van God. Zij zullen met Christus gehuwd zijn. Uit dit goddelijke en geestelijke huwelijk zullen gedurende de duizend jaar die beginnen met Christus' wederkomst op aarde als Koning, kinderen van God verwekt en geestelijk geboren worden.

Laten wij nu eens in hoofdstuk 20 van Openbaring kijken.

De apostel Johannes vertelt hier wat hij in een visioen zag: *En ik zag een engel nederdalen uit de hemel met de sleutel des afgronds en een grote keten in zijn hand; en hij greep de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan, en hij bond hem duizend jaren* (Openb. 20:1-2).

Wanneer Christus met alle macht en heerlijkheid op aarde wederkomt, zal Hij reeds gekroond zijn met vele kronen. De kroningsplechtigheid zal vóór zijn wederkomst in de hemel (voor de troon van God de Vader) hebben plaatsgevonden. Christus zal dan bekwaam zijn bevonden en in zijn ambt zijn bevestigd. Satan moet, zoals ik al heb gezegd, op aarde blijven en zal de naties naar zijn hand zetten, totdat Christus, zijn opvolger, bekwaam zal zijn en in zijn functie zal zijn bevestigd.

Onmiddellijk na Christus' wederkomst zal Satan worden gebonden.

Lees weer verder: . . . *en hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem, opdat hij de volkeren niet meer zou verleiden, voordat de duizend jaren voleindigd waren; daarna moet hij voor een korte tijd worden losgelaten* (vers 3).

Zij die dan zijn opgestaan, zullen met Christus over alle volkeren regeren en er zal duizend jaar van vrede op aarde heersen.

Stelt u zich eens voor hoe dat zal zijn, wanneer Christus en de herrezen heiligen het Koninkrijk Gods vormen en het bestuur van God over alle mensen die dan nog leven, zullen uitoefenen. Satan kan dan niet meer uitzenden en Christus regeert door middel van Gods levenswijze.

Maar let nu op vers 7: *En wanneer de duizend jaren voleindigd zijn, zal de satan uit zijn gevangenis worden losgelaten, en hij zal uitgaan om de volkeren aan de vier hoeken der aarde te verleiden . . . om hen tot de oorlog te verzamelen, en hun getal is als het zand der zee* (vers 7-8).

Laat dit goed tot u doordringen. De mensen hebben vrede; zij zijn niet behept met de satanische natuur die wij nu de „menselijke natuur” plegen te noemen. Zij hebben in volmaakte vrede en geluk geleefd. Nu zendt Satan opnieuw uit. Vergeet niet dat deze volkeren mensen van vlees en bloed zijn. Voor hen is Satan onzichtbaar. Zie nu de verandering die over hen komt zodra Satan is losgelaten en opnieuw in staat is de mensheid te manipuleren.

Vers 9: *En zij [de menselijke naties] kwamen op over de breedte der aarde en omsingelden de legerplaats der heiligen en*

de geliefde stad . . . Onmiddellijk is de „menselijke natuur” in hen gekomen en zijn ze vervuld van afgunst en jaloezie jegens Gods heiligen, vervuld van toorn en gewelddadigheid. Maar God zal niet gedogen dat zij de heiligen vernietigen. Zij waren gewaarschuwd voor Satan. . . en vuur daalde neder uit de hemel en verslond hen, en de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel . . . en [hij zal] dag en nacht gepijnigd worden in alle eeuwigheden (vers 9-10).

Hierna zal het oordeel voor de grote witte troon plaatsvinden — de opstanding van alle mensen die sinds Adam tot de wederkomst van Christus hebben geleefd en die niet bij de eerste opstanding of door God geroepen waren. In dit oordeel zal „het boek des levens” een rol spelen, nl. dat velen, misschien de meesten, dan geestelijk behoud en eeuwig leven zullen vinden. Ten tijde van dit oordeel zal Satan verdwenen zijn.

Tot nu toe heeft God nog maar zeer weinig mensen tot geestelijk behoud geroepen, in tegenstelling tot de traditionele opvatting in de „christelijke” wereld.

Van Adam tot Noach weten wij alleen van Abel, Henoeh en Noach — in meer dan 1900 jaar. Van Noach tot Christus waren er Abraham, Lot, Isaäk, Jakob en Jozef, voordat de kinderen Israëls uit Egypte werden geleid. God heeft nooit geestelijk behoud (eeuwig leven) beloofd aan het volk Israël in het Oude Testament, alleen aan de profeten en aan hen die Hij voor speciale taken riep.

Van Adam tot Christus werd er niemand tot geestelijk behoud geroepen, behalve degenen die geroepen werden om een speciale opdracht uit te voeren.

Van Christus tot heden is slechts een uiterst kleine groep mensen geroepen en wel voor de speciale opdracht: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie” (van het Koninkrijk Gods).

Wij die in dit nieuwtestamentische tijdperk zijn geroepen, zijn geroepen ons te bekwamen om heersers te zijn met en onder Christus in het Koninkrijk Gods om Gods bestuur te herstellen. Met andere woorden: wij moeten het heilige, rechtvaardige karak-

ter van God ontwikkelen. Ons aandeel in de grote opdracht is de taak die God heeft gegeven als het middel waardoor wij ons kunnen voorbereiden op het leiderschap met en onder Christus wanneer Hij komt — en dat zal nu spoedig zo ver zijn.

Dit hoofdstuk begon met de vraag of deze verdorven „menselijke natuur” al in een kleine baby aanwezig is. Laat ik tot slot drie schriftgedeelten aanhalen.

Zij brachten ook hun kleine kinderen tot Hem, opdat Hij ze zou aanraken . . . Maar Jezus riep ze tot Zich en zeide: Laat de kinderen tot Mij komen en verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods (Lukas 18:15-16). De verdorven natuur waarvan sommigen ten onrechte aannemen dat ze al bij de geboorte aanwezig is, is de natuur van Satans rijk, maar „voor zodanigen” — deze kinderen — is het Koninkrijk Gods.

Op dat ogenblik kwamen de discipelen bij Jezus en vroegen: Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen? En Hij riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden, en zeide: Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan (Matth. 18:1-3).

Maar Jezus zeide: Laat de kinderen geworden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen (Matth. 19:14).

Wij mensen zijn bij onze geboorte goed. Wij beginnen ons menselijk leven noch met de „menselijke natuur” van Satan, noch met de goddelijke natuur die alleen geschonken kan worden door de heilige Geest. Maar al spoedig beginnen we de zelfzuchtige en egocentrische gezindheid die door Satan wordt uitgestraald, in ons op te nemen. Satans rijk van engelen — nu demonen — verwierp Gods bestuur en daarom verdween het van de aarde.

Gods bedoeling met de schepping van de mens op aarde is in die mens zijn eigen heilige en rechtschapen karakter tot ontwikkeling te brengen. God wil mensen die Satans levenswijze verwerpen en overwinnen, en die zich tot Gods bestuur en Gods levenswijze keren.

Dit bestuur van God bestaat op het ogenblik op aarde alleen bij degenen die in de Kerk van God door Gods Geest worden geleid. Satan is woedend. Hij haat die Kerk en hij probeert op sluwe wijze in de gedachtengang van de mensen die zich aan dat bestuur van liefde onderwerpen, een vijandige gezindheid te brengen, die dit bestuur voorstelt als een harde en wrede knoet van Satan.

Maar zoals gezegd: Lucifer was door God geschapen als „volmaakt in al zijn wegen, totdat er ongerechtigheid in hem gevonden werd”. Als gevolg van verkeerde overleggingen kreeg hij een opstandige en slechte natuur. Adam kreeg die natuur weer van Satan. De Efeziërs (Ef. 2:1) kregen haar ook van Satan, evenals de gehele mensheid, uitgezonderd Jezus Christus. Maar nu kunnen wij in Christus, door zijn genade, de goddelijke natuur deelachtig worden (2 Petr. 1:4).

Gods grote plan is zijn regering op aarde te herstellen, in en door het Koninkrijk Gods.

Door de genade van Christus kunnen wij onze „menselijke natuur” veranderen en volkomen in onszelf uitroeien door het te vervangen met de goddelijke natuur.

XII

Is er leven na de dood?

WAAROM ZO'N MYSTERIEUS GEDOE over het leven na de dood? Waarom zo vele opvattingen bij zo vele verschillende religies? Hoe kunnen we erachter komen? Kunnen we God geloven? Adam en Eva deden het niet. Weinig mensen geloofden Christus, d.w.z. weinig mensen geloofden wat Hij zei. Zouden we God kunnen geloven — als Hij iets tegen ons zou zeggen?

Vijftig jaar geleden zei ik tegen mijn vrouw: „Ik weet dat er in de bijbel staat: 'Gij zult de zondag houden'”. „Hoe weet je dat?” vroeg zij. „Heb je het gelezen?”

„Nee, maar ik weet dat het erin staat, want al die christelijke kerken halen hun godsdienst toch uit de bijbel en allemaal houden ze de zondag.”

„Nu, waarom kijk je het dan niet eens na en laat het me zien?” daagde ze mij uit.

Ik kon het echter niet vinden.

Bij toeval las ik in Romeinen 6:23: *Het loon, dat de zonde geeft, is de dood . . .* „Wacht eens even!” riep ik verwonderd uit.

„Op de zondagsschool hebben ze me altijd geleerd dat het loon voor de zonde onsterfelijk leven is en niet de dood — eeuwig leven in de hel.” Daarna las ik de rest van het vers: . . . *maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven . . .*

„Is dat even wat!” riep ik nog verbaasder uit. „Ik dacht dat ik al eeuwig leven had. Ik ben toch een onsterfelijke ziel.”

Ik had de kerk en de zondagsschool wel verlaten toen ik achttien was, maar ik was opgevoed in een gevestigde en respectabele christelijke kerk. Ik werd nieuwsgierig. Eens had ik de predikant horen zeggen: „De bijbel zegt dat wanneer we allen naar de hemel gaan . . .” Ik had toevallig gelezen dat Jezus zei: „Niemand is opgevaren in de hemel”. Na het lezen van nog een paar duidelijke bijbelse uitspraken, begon ik te geloven dat zelfs de kerken van tegenwoordig niet geloven wat Jezus heeft gezegd.

Ja, eenenvijftig jaar geleden werd mijn brein inderdaad schoongeveegd. Alle vroegere leer, veronderstellingen en ideeën met betrekking tot God gingen eruit. Ik bewees toen dat de bijbel onweerlegbaar geïnspireerd is in zijn oorspronkelijke geschriften.

Ik had gelijk te geloven wat God in zijn Woord zegt.

Wat zegt de bijbel dan wel over het leven na de dood? Is er ooit iemand gestorven die in feite een leven na de dood ervaren heeft en die ons zou kunnen bewijzen en uitleggen wat dat voor een leven was?

Het antwoord is ja. Jezus Christus zelf is gestorven en was dood, maar Hij is opgestaan uit de doden en werd door velen gezien — o.a. ook door zijn discipelen die drie en een half jaar lang voor zijn dood en 40 dagen na zijn opstanding met Hem samen waren geweest. Zij verkondigden ook luid en duidelijk dat zij ooggetuigen waren van zijn leven na de dood.

In 1 Korinthe 15:22-23 kunt u lezen: *Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden [na de dood]. Maar ieder in zijn eigen rangorde . . .*

Het vijftiende hoofdstuk van 1 Korinthe is het „opstandingshoofdstuk” van de bijbel. Het behandelt de opstanding ten leven, na de dood. Er is echter in Gods grote plan een bepaalde volgorde van opstandingen.

Lees nu verder: *Christus als eersteling* — dit is meer dan 1900 jaar geleden gebeurd — *vervolgens die van Christus zijn bij zijn komst; daarna het einde . . .* (vers 23-24).

Verderop in dit hoofdstuk wordt er heel wat gezegd over de opstanding van degenen „die van Christus zijn” — door de Geest verwekte christenen. Maar hoe staat het met de anderen?

Dezelfde allen die in Adam sterven, *zullen ook in Christus . . . levend gemaakt worden* — door een opstanding uit de doden. In vers 23 staat: . . . *die van Christus zijn bij zijn [tweede] komst* — nu zeer aanstaande — in onze huidige generatie. *Daarna het einde* (vers 24), maar de bijzonderheden over de opstanding van anderen, de overgrote meerderheid van allen die ooit geleefd hebben, staan elders opgetekend.

In Openbaring 20 treffen we nog twee opstandingen aan.

Eerst, in vers 4, de opstanding van de heiligen die van Christus zijn en die duizend jaar met Christus op aarde zullen leven en regeren. Satan zal verwijderd zijn (vers 1-2), maar de overige doden zullen pas na die duizend jaar leven (vers 5). Vervolgens, te beginnen met vers 11:

En ik zag een grote witte troon en Hem, die daarop gezeten was, voor wiens aangezicht de aarde en de hemel vluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden. En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon [de tweede opstanding], en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het boek des levens; en de doden werden geoordeeld . . . naar hun werken.

Dit zal wat aantal betreft verreweg de grootste opstanding zijn. Het zal om miljarden mensen gaan die afgesneden van God geleefd hebben en die nooit geoordeeld werden.

De bijbel is in wezen het boek over het volk Israël. De opstanding van al degenen uit dit volk die niet eerder tot geestelijk behoud waren geroepen, staat opgetekend in Ezechiël 37.

De profeet Ezechiël wordt in een visioen meegevoerd en neergezet in een dal dat vol beënderen was. In vers 11 staat dat God hem vertelde dat deze beënderen het gehele huis Israëls

waren. Zij — deze dode skeletten — zeiden in het visioen: *Onze beenderen zijn verdord en onze hoop is vervlogen.*

Maar de profeet kreeg opdracht tot deze verdroogde skeletten te zeggen: *Zo zegt de Here Here: zie, Ik open uw graven en zal u uit uw graven doen opkomen, o mijn volk, en u brengen naar het land Israëls.*

Voordat God in het visioen de profeet had ingelicht over de identiteit van het grote dal vol skeletten, moest de profeet tot de verdroogde beenderen zeggen: *Zo spreekt de Here Here . . . Zie, Ik breng geest in u, en gij zult herleven. Ik zal spieren op u leggen, vlees op u doen komen, u met een huid overtrekken en geest in u brengen, zodat gij herleeft* (vers 5-6). En nu weer naar vers 13: *En gij zult weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik uw graven open en u uit uw graven doe opkomen, o mijn volk. Ik zal mijn Geest in u geven, zodat gij herleeft en Ik zal u doen wonen in uw land; en gij zult weten, dat Ik, de Here, het gesproken en gedaan heb, luidt het woord des Heren.*

Deze profetie gaat over een opstanding tot sterfelijk leven van vlees en bloed, niet over een opstanding zoals die van de heiligen bij de wederkomst van Christus tot onsterfelijk, uit geest bestaand leven dat zichzelf in stand houdt.

God had Israël van het Oude Testament nooit zijn Geest of geestelijk behoud aangeboden. Alleen materiële en nationale beloften — en deze zelfs op voorwaarde van gehoorzaamheid, die zij weigerden te geven.

Maar nu zouden deze Israëlieten (met inbegrip van degenen die zelfs nadat Christus kwam niet geroepen werden) in deze opstanding van de grote witte troon, samen met alle andere volken die van God afgesneden waren, worden opgewekt tot een sterfelijk leven van vlees en bloed. Dan zullen zij hopelijk allen goed weten dat de Here God is en Hij zal, als zij zich bekeren, zijn heilige Geest in hen brengen. Ook zij zullen, samen met alle mensen uit iedere natie die voor het duizendjarig rijk niet speciaal geroepen waren, fysiek herleven in deze opstanding. En na een periode van groei en overwinnen zullen zij dan tot geestelijk behoud komen — zonder Satans aanwezigheid om hen te misleiden.

Nu weer terug naar Openbaring 20. Vers 13 tot 15 duiden op een derde en laatste opstanding van de onverbeterlijken die het eeuwige behoud dat hen was aangeboden, hebben verworpen. Zij zullen dan, samen met dergelijke mensen die aan het eind van het duizendjarig rijk nog in leven zijn, de tweede dood — volledige vernietiging — ondergaan in de poel des vuurs die Petrus beschreven heeft, nl. dat het aardoppervlak één vurige vloeibare massa zal worden.

Maleachi voegt daaraan toe: *Want zie, de dag komt, brandend als een oven! Dan zullen alle overmoedigen en allen die goddeloosheid bedrijven, zijn als stoppels, en de dag die komt, zal hen in brand steken — zegt de Here der heerscharen — welke hun wortel noch tak zal overlaten. Maar voor u, die mijn naam vreest, zal de zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder haar vleugelen; gij zult uitgaan . . . Gij zult de goddelozen vertreden, want tot stof zullen zij zijn onder uw voetzolen op de dag die Ik bereiden zal, zegt de Here der heerscharen (Mal. 4:1-3). . . en zij zullen worden, als hadden zij nooit bestaan (Obad. 16).*

Maar wat gebeurt er intussen — tussen het moment van iemands dood en de opstanding? In tegenstelling tot veel religieuze en kerkelijke leerstellingen, is de bijbelse leer — de leer van het Woord van God — dat de doden dood zijn en absoluut geen bewustzijn hebben.

Hiervan getuigt de geïnspireerde wijsheid van Salomo: *De levenden weten tenminste, dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets (Pred. 9:5).*

Onlangs vertelde een van de dienaren van de Worldwide Church of God mij zijn ervaringen met drie mensen die alledrie zelfmoord wilden plegen. Elke keer zei hij tegen hen: „Ga je gang — maar eerst moet je wel even weten wat er gebeurt op het moment dat je sterft. Voor wat je bewustzijn betreft zul je de volgende fractie van een seconde ontwaken in de opstanding en als je deze zelfmoord begaat, zal je nog steeds met al je problemen zitten, en bovendien met het schuldgevoel van deze zelfmoordmisdad. Waarom los je de problemen niet nu op, voordat je deze moord pleegt?” Geen van drieën kwam tot het plegen van zijn voorgenomen zelfmoord.

Er valt dus niets te winnen door er „een eind aan te maken” in de veronderstelling dat dat het gemakkelijkste is. De dood brengt slechts een onmiddellijk ontwaken in de opstanding. U weet absoluut niets meer vanaf de seconde dat u sterft tot aan de seconde dat u in de opstanding ontwaakt. Deze mensen, zo legde deze dienaar uit, dachten dat zelfmoord aan alles een eind zou maken, dat ze van hun moeilijkheden af zouden zijn, maar toen ze hoorden dat ze in dat oordeel nog steeds hun problemen zouden hebben, plus een beschuldiging van moord, leek zelfmoord niet langer de gemakkelijke uitweg.

Nee, de dood is geen vriend, maar een vijand. Christus kwam om de dood te vernietigen, om voor iedereen een gelukkig, vreedzaam en overvloedig leven mogelijk te maken — voor een ieder op zijn eigen tijd. Hij kwam opdat wij het leven zouden hebben, en overvloed.

Er is zeer zeker leven na de dood en Christus heeft een transcendente toekomst voor de mens mogelijk gemaakt die haast ongelooflijk schijnt. Hij kwam om in onze plaats te sterven, om de straf die wij verdiend hadden voor ons te dragen en ons leven te geven.

Christus zelf onderwees dat er leven na de dood is.

Hij vertelde het de Farizeeër Nicodemus, maar Nicodemus geloofde Hem niet. Jezus zei tegen hem: *Indien Ik ulieden van het aardse gesproken heb, zonder dat gij gelooft . . .* (Joh. 3:12).

Waarom begreep Nicodemus het niet toen Jezus tot hem zei: *. . . tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien?*

Waarom begrijpen de mensen nu deze woorden niet? Hoeveel mensen in deze tijd weten eigenlijk dat het evangelie van Jezus een sensationele, nog nooit eerder bekendgemaakte nieuwsaankondiging was?

Jezus was een nieuwsbrenger

De mensen in Judea wisten of hadden moeten weten van Maleachi's profetie hierover. Het was het evangelie van God en het woord „evangelie” betekent goed nieuws.

Jezus was een nieuwsbrenger. Zijn nieuws was iets geheel nieuws dat nog nooit eerder aan de mensheid was verkondigd. Het was het allerheerlijkste nieuws dat ooit gebracht werd; in feite bijna te heerlijk voor de mensen om te geloven. Het was nieuws over de fantastische transcendente mogelijkheden van de mens.

Het geweldige bericht dat Jezus bracht, was geen verslag van dingen die hadden plaatsgevonden. Het was vooruitlopend nieuws van een bijna ongelooflijke utopische wereld van morgen. Het was nieuws over het leven na de dood, nieuws dat wij opnieuw geboren kunnen worden. Toch is er bijna niemand die het begrijpt.

Waarom heeft de wereld het nooit onderkend als het overwelldigende nieuws dat het in wezen is? Omdat de vijanden van het evangelie in de eerste eeuw het onderdrukt hebben.

De Kerk van God, gegrondvest op de eerste apostelen en Christus, werd gesticht op de Pinksterdag van het jaar 31 n.Chr. Toen de apostel Paulus ongeveer twintig jaar later zijn brief aan de kerken van Galatië schreef, waren ze reeds onderhevig aan onderdrukking en valse leraars hadden de mensen misleid tot een ander evangelie. Paulus schreef: *Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien* (Gal. 1:6-7). Zie ook Romeinen 1:18: *Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden*. En in 2 Korinthe 11 spreekt Paulus over valse apostelen van Satan die „een ander evangelie” prediken (vers 4, 13, 15).

Toen was het de tijd dat deze boodschap werd aangekondigd en nu is het de tijd waarin de ware betekenis ervan zo duidelijk gemaakt moet worden dat de mensen het kunnen begrijpen (Matth. 24:14).

In dit hoofdstuk zal dat gebeuren. Het is voor u die het nu leest een uitdaging die een beslissing vordert. Wel dient u goed te begrijpen wat dat voor een nieuwsaankondiging was, anders

kunt u nooit bevatten wat Jezus bedoelde met „wedergeboren” worden.

Wat voor nieuws was het?

Hier is eerst beknopt de inhoud van die verbazingwekkende nieuwe boodschap. De vooraankondiging in de profetie van Maleachi luidt: *Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal; plotseling zal tot zijn tempel komen de Here [de Messias], die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds . . .* (Mal. 3:1).

Zie nu het begin van de verkondiging van de boodschap door de Boodschapper. Het staat in het Markus-evangelie, hoofdstuk 1: *Het begin van het Evangelie van Jezus Christus, de Zoon van God. Gelijk geschreven is in de profeten . . .* (Statenvert.). Dan volgt de aanhaling uit Maleachi hierboven. Dat wordt gevolgd door het verslag van Johannes de Doper die de weg bereidde voor de Boodschapper.

Nu vers 14-15: *En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galilea om het evangelie Gods te prediken, (en Hij zeide): De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen. Bekeert u en geloof het evangelie — d.w.z. geloof het goede nieuws.*

Wat is het Koninkrijk Gods?

Wat bedoelde Hij met het Koninkrijk Gods? Jezus' hele boodschap — zijn evangelie — ging over het Koninkrijk Gods. Toch weten maar weinig mensen er iets over.

Een koninkrijk is (a) een volk bestaande uit mensen en (b) de regering over dat volk. Een vollediger en onthullender verklaring hierover volgt in hoofdstuk 13.

In sommige gevallen zijn de mensen van een volk de afstammelingen — de kinderen — van één man. Het volk van Turkije stamt af van Ezau, de tweelingbroer van Jakob, wiens naam werd veranderd in Israël. Hij was de vader van het volk Israël. Voordat de tweeling geboren werd, zei God tot Rebekka, hun moeder: *Twee volken zijn in uw schoot . . .* (Gen. 25:23).

Jezus, de Messias, zou dus komen als *de Engel des verbonds*. Het Oude Verbond had van de menselijke kinderen Israëls een volk of koninkrijk van mensen gemaakt, nl. het koninkrijk Israël. Jezus kwam als bode of heraut om de boodschap aan te kondigen van het Nieuwe Verbond dat de uit geest bestaande kinderen van God tot het Koninkrijk Gods zal maken.

Evenals het oude koninkrijk Israël bestond uit de menselijke familie van de menselijke man Israël, zo zal het Koninkrijk Gods bestaan uit de goddelijke familie van de heilige God.

Wat heeft dit nu te maken met het leven na de dood? Het heeft er alles mee te maken.

Waarom joodse leiders de boodschap verwierpen

De joodse leiders van Jezus' dagen dachten dat Hij een regering aankondigde die toen meteen zou worden gevestigd ten einde het Romeinse rijk ten val te brengen dat toentertijd Judea als vazalstaat overheerste.

Een van die prominente joden was een man Nicodemus genaamd. Hij was een van de Farizeeën en deze mensen stonden vijandig tegenover Jezus vanwege deze nieuwe boodschap. Nicodemus wilde die verbazingwekkende boodschapper weleens ontmoeten en er met hem over praten. Om kritiek van zijn collega's te ontwijken, kwam hij 's nachts naar Jezus.

„Wij weten,” zei hij, „dat Gij van God gekomen zijt als leraar”.

Het „wij” duidt aan dat de goddelijke identiteit van de Boodschapper en de oorsprong van zijn boodschap de Farizeeën bekend was. Zij waren echter „nu”-mensen die zich meer hoofdbreken maakten over de bescherming van hun eigen status als leiders onder het Romeinse regime dan over het ontvangen van Gods openbaringen.

Jezus bemerkte het belang van Nicodemus' eerste woorden. Zijn boodschap was het goede nieuws van de komende wereldregering van God, het Koninkrijk Gods dat over alle volken zal heersen met Gods regeringssysteem.

Deze joodse leiders hadden angst voor die boodschap. Jezus

was van hun stam — een jood. Als zij zich niet tegen Hem verzetten, liepen ze gevaar van hun machtspositie ontheven te worden en misschien wel ter dood te worden gebracht als revolutionairen die een bedreiging vormden voor het Romeinse gezag. De Farizeeën dachten namelijk dat Jezus de onmiddellijke overname van dat gezag aankondigde.

Niet van deze wereld

Jezus verspilde er geen woorden aan. Hij voerde meteen het kardinale punt aan: het Koninkrijk Gods is niet van deze wereld, van deze tijd of van deze eeuw, maar van de wereld van morgen, een andere, volgende eeuw. Het bestaat niet uit mensen, maar uit onsterfelijken — de familie van God.

Jezus zei daarom: *Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien* (Joh. 3:3).

Let wel dat „wederom geboren worden” van groot belang is in verband met het Koninkrijk Gods, met het feit dat het niet van dit tijdperk of deze eeuw is.

Jezus' abrupte openingsuitspraak bracht Nicodemus echter van zijn stuk. De religieuze leiders en de honderden kerkgroeperingen en sekten die heden ten dage het christendom belijden zijn eveneens in verwarring en misleid! De hedendaagse godsdienstijveraars geven er een heel andere draai aan dan Nicodemus.

Nicodemus begreep tenminste goed wat geboren worden betekende. Hij wist dat het een verlossing was uit zijn moeders baarmoeder. Het betekende in de wereld te worden gebracht. Hedendaagse religieuze voormannen lezen er een andere betekenis in. Wat Nicodemus niet begrijpen kon, was hoe, op welke manier, iemand opnieuw geboren kon worden. Vanzelfsprekend kon hij als natuurlijk denkend mens zich alleen maar een tweede lichamelijke geboorte voorstellen. Hij wist evenwel wat geboren worden betekende.

Voor de tweede keer als mens geboren?

Verwonderd vroeg hij: *Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot*

ingaan en geboren worden? Hij had geen moeite met het begrip geboren worden. Wat Nicodemus niet kon begrijpen was een tweede geboorte. Hij dacht dat Jezus het over een tweede menselijke geboorte had.

Hij kon zich alleen maar een tweede fysieke geboorte voorstellen. Zijn denken kon geen geestelijke dingen bevatten.

Jezus had duidelijk te verstaan gegeven dat het Koninkrijk Gods iets is dat men kan zien, maar pas dan wanneer iemand „wedergeboren” is. Niet tijdens het fysieke leven dus. In vers 5 staat bovendien dat iemand het Koninkrijk Gods kan binnen- of ingaan, maar niet voordat hij wedergeboren is door een andere en volkomen verschillende geboorte.

Het punt waar alles om draait wordt duidelijk uit Jezus' woorden: *Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest* (vers 6).

De mens is nu van vlees — menselijk. Hij is stoffelijk. *Stof zijt gij*, zei God tot Adam, *en tot stof zult gij wederkeren*. En ook: *Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen* (Gen. 3:19; 2:7).

Wedergeborenen zullen geest zijn

Jezus heeft dus duidelijk gezegd dat wanneer iemand uit de Geest geboren is, hij geest zal zijn. Kijk er nog eens naar in uw bijbel.

Het Koninkrijk Gods zal zijn samengesteld uit geestelijke wezens en niet uit mensen.

Bij de geboorte als mens van vlees en bloed wordt iemand uit de baarmoeder van zijn moeder verlost en in deze wereld gebracht. Wanneer iemand uit de Geest wordt geboren, is het de Kerk van God (fysiek) — de moeder van verwekte christenen — die hem in het Koninkrijk Gods (een rijk van geestwezens) geboren doet worden.

Nu is de mens samengesteld uit vlees, uit stoffelijke bestanddelen, uit materie. Wanneer hij is wedergeboren, zal hij geest zijn, een geestelijk wezen en geen mens meer. Hij zal uit

geest bestaan, een geestelijke samenstelling hebben met inherent, onafhankelijk leven en niet meer leven door ademhaling en bloedcirculatie.

Van de volgende eeuw, wanneer het Koninkrijk Gods op aarde heerst — het leven na de dood, het volgende leven — zei Jezus: *Immers, in de opstanding huwen zij niet en worden zij niet ten huwelijk genomen, maar zij zijn als engelen in de hemel* (Matth. 22:30). Het huwelijk is een fysieke, vleeselijke verbintenis. In het tijdperk van Gods Koninkrijk, wanneer we zijn „wedergeboren”, zullen we geest zijn, geen vlees. Geboren uit God als geestelijk wezen, geen mens meer. Engelen zijn geesten en bestaan uit geest (Hebr. 1:7). Jezus heeft niet gezegd dat we engelen zullen zijn. Hij zei dat we als de engelen worden, zonder geslacht en samengesteld uit geest. Engelen zijn geschapen geestelijke wezens; ze zijn niet verwekt en geboren uit God als Gods kinderen. Wij zullen daarom boven de engelen staan.

Jezus legde dit verder uit aan Nicodemus: *De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt of waar hij heengaat; zó is een ieder, die uit de Geest geboren is* (Joh. 3:8).

De wind kunt u niet zien. Daarom wordt de wind vergeleken met geest. Ze zijn beide onzichtbaar. Dat is de reden waarom sterfelijk vlees, zoals we nu zijn, het Koninkrijk Gods niet kan zien. Zij die het beërven, zullen geest zijn en geest is gewoonlijk onzichtbaar voor het menselijk oog.

Niet met lichaam van vlees en bloed

De apostel Paulus legde uit dat het Koninkrijk Gods iets is dat een mens kan erven, maar niet in dit tijdperk, niet nu hij nog uit stoffelijk vlees bestaat.

De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk [menselijk], de tweede mens is uit de hemel [een goddelijk wezen] (1 Kor. 15:47).

Dit is wat Jezus tegen Nicodemus zei, nl. dat hij van de aarde, aards, menselijk was. Hij was vlees, geen geest. Hij was geboren uit het vlees; dus was hij dat — vlees. Wanneer iemand uit

de Geest geboren wordt, dan zal hij geest zijn. Paulus zet hier dezelfde waarheid uiteen.

In het huidige tijdperk kunnen we echter niet geest zijn. Er is namelijk een tijdfactor in het spel bij het wedergeboren worden in Gods Koninkrijk.

Vervolg nu met 1 Korinthe 15:49: *En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij [door een toekomstige opstanding] het beeld van de hemelse dragen.* Zoals we nu vlees zijn, zullen we later geest zijn — in de opstanding, m.a.w. wanneer we bij de opstanding „wedergeboren” worden en het Koninkrijk Gods zullen zien en ingaan, als geest.

Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet. Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen [sterven], maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij [die dan nog leven] zullen veranderd worden (vers 50-52). Dit is het tijdstip wanneer we wedergeboren kunnen worden, wanneer we het Koninkrijk kunnen zien, ingaan en beërven — wanneer we wedergeboren zijn en niet eerder.

Hoe zullen wij worden veranderd? Het volgende vers geeft daarop antwoord: *Want dit vergankelijke [vlees, zoals we nu zijn] moet onvergankelijkheid [geest — dat wat uit God geboren is, is geest] aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen — moet veranderd worden van stoffelijk vlees in geest.*

Pas wanneer we wedergeboren zijn, kunnen we het Koninkrijk Gods zien — Jezus tot Nicodemus, Joh. 3:3.

Pas wanneer we wedergeboren zijn, kunnen we het Koninkrijk Gods ingaan — Jezus tot Nicodemus, Joh. 3:5.

Pas wanneer we geen vlees meer zijn, maar veranderd in geest, kunnen we het Koninkrijk Gods binnengaan — Jezus tot Nicodemus, Joh. 3:6-8.

Zolang we nog van vlees en bloed zijn (zoals Nicodemus toen was en wij nu zijn) kunnen we het Koninkrijk Gods niet beërven — Paulus tot de Korinthiërs, 1 Kor. 15:50.

Pas in de opstanding, bij de wederkomst van Christus, zullen we veranderd worden van vergankelijk vlees in onvergankelijke geest — Paulus, 1 Kor. 15:50-53 en vers 22-23.

Pas in de opstanding kunnen we dus het Koninkrijk Gods zien, ingaan en beërfven. Vóór de opstanding kunnen we niet wedergeboren zijn.

Nu erfgenamen die nog niet geërfd hebben

Zolang wij in onze huidige staat zijn, geboren en samengesteld uit vlees, kunnen we het Koninkrijk Gods niet zien, binnengaan of beërfven. Zie nu eens waardoor een waarlijk bekeerde christen zich in dit leven en in deze wereld onderscheidt:

Indien iemand echter de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe (Rom. 8:9). Tenzij iemand de heilige Geest ontvangen heeft en deze Geest in hem woont, is hij geen christen. Door aansluiting bij een kerkgenootschap wordt men geen christen, maar wel door het ontvangen en volgen van Gods Geest.

Het geestelijke geboorteprocessus vergelijkbaar met het fysieke

Zie nu hoe Gods heilige Geest die in iemand komt en woont, te vergelijken is met een fysieke zaadcel die een ovum bevrucht. Het is het verlenen van geestelijk leven dat later een uit geest bestaand persoon zal voortbrengen. Een bevruchte eicel, een embryo, is geen geboren menskind. De vader heeft er leven aan geschonken, hij heeft het verwekt, maar noch embryo noch foetus is reeds een geborene. Evenmin is de door de Geest verwekte mens reeds een uit geest bestaand wezen, zoals Jezus zei dat hij zal zijn wanneer hij wedergeboren is.

Verder: En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest, die in u woont (vers 11).

Begrijp dit goed. Er is een grote overeenkomst tussen geboren zijn uit vlees en wedergeboren worden uit God. Jezus zei dat wat uit het vlees geboren is, vlees is — een geboren mens. Dat wat uit de Geest (Gods) geboren is, is geest — een geboren geestelijk wezen.

Een mensenleven begint wanneer een zaadcel uit het lichaam van de vader een ovum (eicel) in de moeder bevrucht en het fysiek leven schenkt. In dit opzicht verwekt de vader leven. Hij „brengt niet voort”, dat doet later de moeder. Zijn aandeel in het proces dat leidt tot de uiteindelijke geboorte is dan af. Er is echter een tijdfactor die een rol gaat spelen. Ten tijde van de verwekking is er nog geen sprake van geboorte.

Het is op dit punt noodzakelijk deze uiteenzetting te geven, want de gangbare misvatting van een misleid „christendom” is de bewering dat wanneer iemand Christus „ontvangt”, „aanneemt”, „belijdt” of voor het eerst inwoning van de heilige Geest ontvangt, hij dan reeds „wedergeboren” is.

Let dus nog eens op de fysieke voorafschaduwing en gelijkenis.

✧ *De tijdfactor*

Bij de menselijke voortplanting gaat er een tijdfactor meespelen. Tussen de bevruchting — de verwekking van de zijde van de vader en ontvanging van de kant van de moeder — en de geboorte of baring, waarbij het kind uit de moederschoot wordt verlost, ligt een tijdsduur van negen maanden.

Die periode van negen maanden wordt zwangerschap genoemd. Na de conceptie noemt men de nu bevruchte eicel een embryo en enige maanden later een foetus. Gedurende deze periode van negen maanden zwangerschap zeggen we niet dat het embryo of de foetus geboren is. Ze doorlopen een groeiproces dat eindigt bij de geboorte. Het is het kind van zijn ouders, maar nog ongeboren. De vader heeft het reeds verwekt, maar de moeder heeft het nog niet gebaard. Toch is het gedurende de zwangerschap reeds het ongeboren kind van zijn ouders.

Bij de „wedergeboorte” begint dit geboorteprocess wanneer God ons zijn geestelijk leven schenkt door de heilige Geest die afkomstig is van God zelf en die in ons woont. Zie nogmaals Romeinen 8: *En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken*

[veranderen in onsterfelijke geest] *door zijn Geest, die in u woont* (vers 11). Hier wordt hetzelfde beschreven als in 1 Korinthe 15:50-53, nl. de opstanding.

Ik wil dit glashelder maken. Miljoenen mensen die oprecht menen christenen te zijn, geloven dat wanneer zij Christus belijden (of zijn heilige Geest ontvangen) zij „wedergeboren” zijn. Wat er feitelijk gebeurt, is het volgende:

Wanneer iemand na berouw, geloof en doop de heilige Geest ontvangt, plaatst Gods Geest hem door de doop in Gods Kerk. De Kerk wordt het lichaam van Christus genoemd. We lezen daarom: *Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt* (1 Kor. 12:13).

De Kerk onze moeder

De Kerk wordt eveneens *Jeruzalem, dat boven is* of *het hemelse Jeruzalem* genoemd (Hebr. 12:22). In Galaten 4:26 staat: *Maar het hemelse Jeruzalem is vrij; en dat is onze moeder.*

De analogie is deze: wanneer we door God de Vader verwekt zijn door het ontvangen van zijn heilige Geest, worden we in de Kerk geplaatst die gedurende deze ontwikkelingsperiode onze moeder is.

De menselijke moeder van de foetus in haar baarmoeder voorziet haar ongeborn kind van fysiek voedsel, zodat het zich kan ontwikkelen en kan groeien. Bovendien draagt zij het tot de geboorte op een plaats waar zij het het beste kan beschermen tegen fysiek letsel.

De geestelijke moeder — de Kerk — heeft de opdracht gekregen: *Hoedt de kudde Gods* (1 Petr. 5:2) door middel van de herders die God in de Kerk heeft aangesteld *om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid . . .* (Ef. 4:11-13). Evenals de menselijke foetus gedurende de zwangerschap die aan de geboorte voorafgaat zich fysiek ontwikkelt en groeit, zo ontwikkelen en groeien wij geestelijk na door Gods Geest verwekt te zijn in de periode die aan onze wedergeboorte voorafgaat.

Menselijk leven begint met wat de bijbel noemt „verganke-lijk zaad”, nl. fysieke manlijke zaadcellen. Goddelijk leven begint met hetgeen onvergankelijk is — de heilige Geest van God die in de mens komt. Evenals het menselijke embryo moet groeien totdat het een foetus wordt, dat op zijn beurt weer moet groeien tot het punt waarop het in de menselijke familie wordt geboren, zo moet ook de christen in wie goddelijk leven is begonnen door de gift van Gods onvergankelijke Geest, groeien naar volmaaktheid om geboren te worden in de familie van God. Dan zal hij volmaakt zijn en niet meer kunnen zondigen.

Die vervolmaking van heilig en rechtvaardig karakter moet evenwel (met Gods hulp en de bijstand van zijn Geest) tijdens dit menselijke leven — het geestelijke „zwangerschapsstadium” — door ontwikkeling tot stand komen.

De Kerk moet haar leden echter niet alleen voeden met het Woord van God — geestelijk voedsel — maar ook moet zij deze verwekte, doch nog ongebornen kinderen beschermen tegen geestelijk letsel, zoals we in het volgende vers kunnen zien: *Dan zijn wij niet meer onmondig [kinderen], op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt* (Ef. 4:14).

Vervolgens zullen wij uit de Kerk — onze geestelijke moeder — ten tijde van de opstanding in het Koninkrijk geboren worden — in de uit geestelijke wezens bestaande familie van God.

Nu reeds kinderen van God

Want allen, die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods (Rom. 8:14). Het ongebornen kind in de schoot van zijn moeder is het kind van zijn vader en moeder, hoewel het nog niet geboren is. Zo zijn wij, als Gods Geest in ons woont en wij door die Geest geleid worden, kinderen van God. Wij bevinden ons nu evenwel in het stadium van zwangerschap, nog niet in dat van geboorte of baring. Ook zijn wij nog maar erfgenamen — we hebben nog niet geërfd.

Lees maar verder: *Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenen van Chris-*

tus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om [in de toekomst — bij de opstanding] ook te delen in zijn verheerlijking (vers 17).

Zie nu hoe het volgende gedeelte de opstanding tot heerlijkheid beschrijft, wanneer wij geest zullen worden door een geboorte.

Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden van de zonen Gods — dat is het tijdstip van Christus' wederkomst om te regeren en van de opstanding tot geestelijk wezen — . . . omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is (vers 19-22).

Hier is nog een overeenkomst. Wij zullen uit deze wereld worden bevrijd (de Kerk is in, maar niet van deze wereld) en worden gebracht in de ideale wereld van morgen en het Koninkrijk dat die wereld zal regeren.

De schepping wacht op het tijdstip van Christus' wederkomst, de opstanding en het Koninkrijk Gods, want zij zal bevrijd worden van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid. Nu is dat nog niet het geval. Het komt — bij de opstanding. Hoewel dit niet direct slaat op onze wedergeboorte, is het wel een rechtstreekse vergelijking met de geboorte van een baby die uit de baarmoeder wordt verlost.

De opstanding, het tijdstip waarop wij in geest veranderd worden en het Koninkrijk beërven, zal een tijd zijn van bevrijding uit de dienstbaarheid aan vergankelijk vlees en uit deze wereld van zonde — een daadwerkelijke geboorte.

Christus ten tweede male geboren door de opstanding

Verder in Romeinen 8: *Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons, opdat Hij [Jezus] de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen (vers 29).*

Vergelijk dit nu met Romeinen 1:3-4: *Aangaande zijn Zoon,*

gesproten uit het geslacht van David naar het vlees . . . door zijn opstanding uit de doden verklaard Gods Zoon te zijn.

Jezus was door zijn eerste geboorte als mens een afstammeling van David, maar door zijn opstanding uit de doden (een wedergeboorte) werd Hij de Zoon van God, nu niet meer mens, maar een uit geest bestaand wezen. Op deze wijze werd Hij de eerste zo geboren onder vele broederen die wedergeboren zullen worden ten tijde van de opstanding van hen die Christus toebehooren.

Natuurlijk begrijpen we — en Paulus begreep dat ook toen hij dit schreef — dat Jezus in het menselijke vlees ook de Zoon van God was. Ofschoon Hij uit een menselijke vrouw werd geboren, was Hij door God verwekt. Hier worden echter de twee geboorten vergeleken: de ene uit de mens Maria als de afstammeling van de mens David, en de andere door zijn opstanding tot heerlijkheid als de Zoon van God.

Dit houdt beslist niet in dat Jezus een zondaar was die behouden moest worden. Hij was de Leidsman van ons behoud die ons liet zien hoe wij uit God geboren kunnen worden.

Hoe zien we eruit in de wedergeboorte?

Wanneer we eenmaal wedergeboren zijn, hoe zullen we er dan uitzien? De bijbel geeft ons daarop het antwoord: *Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, die ons vernederd [vleselijk] lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt . . .* (Filipp. 3:20-21).

Zoek nu eens een tekst op in hoofdstuk 3 van 1 Johannes. In vers 1 staat duidelijk dat „wij” — bedoeld wordt verwekte en bekeerde christenen — nu reeds, zoals eerder is uitgelegd, kinderen Gods zijn. Verder onthult vers 2 dat het nog niet geopenbaard is *wat wij zijn zullen*. Wij zullen later anders zijn dan nu. Zoals Jezus Nicodemus uitlegde, zullen we onsterfelijke geest zijn. Zo zullen we later zijn.

„Maar”, gaat deze tekst verder — lees en begrijp deze fantastische waarheid goed — *wij weten, dat, als Hij [Christus] zal*

geopenbaard zijn [bij zijn wederkomst op aarde], wij Hem zullen gelijk wezen . . . We zullen er als Christus uitzien.

Hoe ziet de verheerlijkte Christus er dan wel uit? Zijn ogen flikkeren als een vuurvlam. Zijn voeten blinken als gloeiend koper, Zijn gezicht straalt als de zon in haar volle kracht, zo licht, dat het uw ogen zou verblinden als Hij nu zichtbaar voor u zou zijn (Openb. 1:14-16; 19:12-13; Matth. 17:2).

Zo zullen u en ik eruitzien als en wanneer wij uiteindelijk uit God geboren zijn.

Onze hogere bestemming

Er is nog een door bijna niemand begrepen schriftgedeelte dat ons onze verbazingwekkende, alles te bovengaande bestemming onthult. Het begint in Hebrreeën 2:6: *Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt . . .?*

Hoewel dit reeds uitgebreid werd behandeld in hoofdstuk 3, is het belangrijk het hier in verband met het onderwerp van dit hoofdstuk — leven na de dood — nog even naar voren te brengen.

Ja, waarom zou de grote God zich met ons sterfelijke mensen bemoeien? Met welk doel plaatste Hij ons hier op aarde? Wat is de zin van ons leven, wat is onze bovenaardse bestemming? Deze gaat zover uit boven en buiten alles wat u gedacht en zich voorgesteld heeft, dat het ongelooflijk lijkt.

Kunt u het geloven? Bent u bereid te geloven wat nu duidelijk gesteld wordt? Hier volgt, beginnend met vers 7, het verbazingwekkende antwoord:

Gij hebt hem voor een korte tijd beneden de engelen gesteld. De Statenvertaling heeft: een weinig minder gemaakt dan de engelen. Verder: Met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond [koningschap], alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen — m.a.w. Gods schepping.

Het heelal nog niet

Alle dingen [het heelal] hebt Gij onder zijn voeten onderworpen. Want bij dit: alle dingen (hem) onderworpen, heeft Hij niets

uitgezonderd, dat hem niet onderworpen zou zijn . . . Kunt u zich dat voorstellen? Het gehele onmetelijke, eindeloze heelal. Het is evenwel voor wedergeboren kinderen van God. De mens is nog niet wedergeboren — alleen Christus. Weer verder; hier komt het antwoord:

Doch thans [in dit huidige stadium van zwangerschap] zien wij nog niet, dat hem alle dingen [het heelal] onderworpen zijn (vers 8).

Wat zien we nu echter wel?

Maar wij zien Jezus . . . met heerlijkheid en eer gekroond (vers 9). Ja, Jezus werd reeds de uitvoerende macht van Gods heerschappij — het Koninkrijk Gods — over het ganse heelal gegeven. Tot aan het tijdstip waarop wij de heerschappij op aarde zullen erven en bezitten, bij de wederkomst van Christus, staat God echter Satan nog toe hier met zijn werk van bedrog door te gaan. Vervolg nu weer:

Want het voegde Hem [Jezus], om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken. Want Hij, die heiligt, en zij, die geheiligt worden, zijn allen uit één; daarom schaamt Hij Zich niet hen broeders te noemen (vers 10-11).

Christus onze oudere broeder

Wij zijn, zoals eerder aangehaald, erfgenamen van God en medeërfgenamen, als broeders, van Christus. Hij is ons als Leidsman voorgegaan in de heerlijkheid door een opstanding.

Hij is de Eerstgeborene onder vele broeders. Hij heeft „alle dingen” — het heelal — reeds geërfd. Wij hebben nog niet geërfd; wij zijn nog steeds in het zwangerschapsstadium van het proces om uit God geboren te worden. Jezus is nu onze oudere broeder en hogepriester die toeziet op onze geestelijke ontwikkeling en ons voorbereidt op onze functie in zijn regering als koningen en priesters.

De eerste duizend jaar zullen we op aarde regeren. Want Christus heeft ons dan *ter ere van onze God koningen en priesters*

gemaakt, en zij zullen op aarde heersen (Openb. 5:10, Leidse vert.).

Regeren met Christus

Gedurende die eerste duizend jaar zal Jezus op de troon van zijn aardse voorvader David in Jeruzalem regeren (Jes. 9:5-6). *En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen [volken]; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf . . . (Openb. 2:26-27).* Hoe en vanwaar zullen wij regeren?

Jezus zei nogmaals: *Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon [te Jeruzalem], gelijk ook Ik heb overwonnen, en [nu] gezeten ben met mijn Vader op zijn troon (Openb. 3:21).*

Wanneer wij uit God geboren zijn, zullen wij geest zijn en niet meer bestaan uit vlees en bloed. Wij zullen macht ontvangen.

Zoals aan Daniël werd geopenbaard, zullen de heiligen gedurende de eerste duizend jaar de heerschappij over de volken der aarde overnemen en ze regeren. Er zal wereldvrede en goddelijk bestuur onder Christus tot stand komen.

En daarna? Hebreëen 2 laat zien dat ons dan, ook onder Christus, macht gegeven zal worden te heersen over het gehele onmetelijke universum, over letterlijk alles. Want dat is de macht die Christus gekregen heeft en wij zijn medeërfgenenamen die met Hem de erfenis zullen bezitten.

Ja, er is dus een leven na de dood voor hen die God gehoorzamen — een geestelijk leven van zo'n ongelooflijke dimensie dat het onze hoogste verwachtingen ver overtreft. Kunnen wij mensen wel het ontzaglijke belang inzien van deze verbazingwekkende waarheden? Onsterfelijk leven te verkrijgen, zou ons alomvattend streven moeten zijn. Want dat is de gift en wens van onze barmhartige Vader en van zijn Zoon Jezus Christus.

XIII

Wereldvrede — hoe het tot stand zal komen

IK REIS ALS AMBASSADEUR (zonder politieke portefeuille) voor wereldvrede naar alle delen van de wereld. Ik bespreek wereldproblemen, misstanden en wereldvrede met vele staatshoofden — koningen, presidenten, eerste ministers en hoge regeringsfunctionarissen, alsmede vooraanstaanden in wetenschap, educatie, handel en industrie. Ik ben niet geroepen om en probeer dan ook niet wereldvrede tot stand te brengen, maar ik doe dienst als een ambassadeur van de macht die het wel tot stand zal brengen in onze tijd.

De meeste staatshoofden zijn uiterst bekwaam, maar toch zijn zij absoluut niet in staat een eind te maken aan de misstanden in de wereld of wereldvrede tot stand te brengen.

Vele geleerden en leiders zeggen dat de enige hoop op wereldvrede bestaat uit de vorming van een oppermachtige wereldregering die het beheer heeft over 's werelds enige krijgsmacht. In één

adem erkennen ze evenwel de absolute onmogelijkheid hiervan met de uitspraak dat zo'n alles overheersende wereldmacht in handen van mensen ons allen tot slaven zou maken.

Een verbazingwekkende voorspelling

Weinig mensen beseffen tegenwoordig dat eeuwen geleden een beroemd personage een uitspraak heeft gedaan, waarin juist deze oplossing voorspeld werd. Hij liep honderden jaren op zijn tijd vooruit, en de wereld van zijn dagen wees die uitspraak van de hand en stopte ze in de doofpot. Al spoedig was de wereld niet meer bekend met deze voorspelling.

De leidlieden van de wereld zouden er goed aan doen een onderzoek in te stellen naar die verbazingwekkende voorspelling in het licht van de huidige wereldsituatie.

Mij is het voorrecht ten deel gevallen aan vele van 's werelds „groten en minder groten” de enige zekere hoop voor de wereld die in onze tijd te verwachten is, aan te kondigen.

Inderdaad weten maar weinig mensen dat Jezus Christus niet kwam als religieus voorman om de wereld te bekeren en een „zieltjeskruistocht” te houden, maar als een pionier in het voorspellen van wereldnieuws. Geen enkel mens van historische betekenis werd in zo'n volkomen vals daglicht gesteld en werd zo volslagen verkeerd begrepen.

Hij kwam als een boodschapper met een boodschap van de almachtige God aan de mensheid. Zijn boodschap was groot nieuws — een allerbelangrijkst en sensationeel nieuwsbericht voor de toekomst. Er werd wereldvrede aangekondigd. Het was goed nieuws voor de toekomst dat werd verkondigd als een vooruitlopende aankondiging van gegarandeerde wereldvrede voor onze tijd. Daaruit bestond het evangelie van Christus. Het woord evangelie zelf betekent „goed nieuws”.

En hoe luidde dat nieuwsbericht voor onze dagen dat door de vijanden in de eerste eeuw werd onderdrukt? Het ene officiële geschrift dat de samenzweerders van de eerste eeuw niet konden tegenhouden — de Heilige Schrift — geeft het officiële antwoord.

Het begin van het Evangelie van Jezus Christus, de Zoon van God . . . Jezus [kwam] in Galilea, predikende het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en zeggende: De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u, en geloof het Evangelie (Markus 1:1, 14-15, Statenvert.).

Welk evangelie, welk goede nieuws geloven? Het goede nieuws van het komende Koninkrijk van God.

Wat bedoelde Hij eigenlijk met het Koninkrijk Gods? En hoe weten wij dat het onderdrukt werd? En als het oorspronkelijke en ware evangelie van Jezus Christus werd onderdrukt, welk evangelie of welke evangelies werden er dan ter vervanging aan de wereld verkondigd?

Het schriftelijke getuigenis

Te zeggen dat het ware door Christus verkondigde evangelie werd onderdrukt — werd achtergehouden en na het jaar 70 bijna negentien eeuwen lang niet aan de wereld werd verkondigd — is inderdaad een ontstellende en verbazingwekkende uitspraak.

Juist dit schriftelijke getuigenis dat de samenzweerders niet konden vernietigen, bevestigt die uitspraak. De Kerk of Gemeente van God begon op de Pinksterdag van het jaar 31 n.Chr. (Hand. 2). Ongeveer twintig jaar later schreef de apostel Paulus onder inspiratie van God aan de kerken in Galatië: *Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien (Gal. 1:6-7).* De daarop volgende verzen spreken een dubbele vloek uit over een ieder die een ander evangelie zou brengen.

Aan de Kerk te Korinthe schreef Paulus: *Maar ik vrees, dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudige toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden. Want indien de eerste de beste [valse prediker] een andere Jezus predikt . . . of een ander evangelie, dat gij niet hebt aangenomen . . . (2 Kor. 11:3-4).*

En verder vers 13-15: *Want zulke lieden zijn schijnapostelen, bedrieglijke arbeiders, die zich voordoen als apostelen van Christus. Geen wonder ook! Immers, de satan zelf doet zich voor als een engel des lichts. Het is dus niets bijzonders, indien ook zijn dienaren zich voordoen als dienaren der gerechtigheid . . .*

Aan de eerste christenen in Rome schreef hij: *Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden* (Rom. 1:18). De boodschap die God door Jezus Christus gezonden had, werd ten onder of achtergehouden — onderdrukt.

Ook Jezus Christus zelf maakte het heel duidelijk dat zijn evangelie — van het Koninkrijk Gods — tot onze tijd onderdrukt zou worden.

Zijn discipelen hadden gevraagd wat het teken zou zijn waaraan we zouden kunnen zien en weten wanneer we aan het eind van deze wereld (dit tijdperk) en vlak voor de wederkomst van Christus op aarde zouden zijn.

Allereerst waarschuwde Hij hun voor misleiding. Er zouden velen in zijn naam komen, zo zei Hij, die zouden beweren dienaars van Christus te zijn en zeggen dat Hij — Jezus — de Christus was en tegelijkertijd velen misleiden. Wanneer echter dit evangelie van het Koninkrijk in de gehele wereld gepredikt wordt tot een getuigenis voor alle volken, dan zal het einde komen (Matth. 24:14).

Dit verkondigen van het Koninkrijk Gods zou niet het teken kunnen zijn van het einde van het tijdperk als het al de hele tijd verkondigd was geweest.

Precies zoals Christus zelf voorspelde, gebeurde het ook dat velen over de persoon van Christus hebben gepredikt en gezegd dat Jezus de Christus was — zij predikten over de boodschapper, maar zijn boodschap hielden zij achter.

Nu is echter de eindtijd aangebroken. Na bijna negentien eeuwen gaat die boodschap nu in de gehele wereld uit door middel van de Worldwide Church of God.

Sommigen hebben een „evangelie van behoud” (in feite een vals behoud) gebracht en sommigen een „evangelie van genade” dat genade omkeert in permissie tot zondigen. Weer anderen hebben er een „gezellige evangelisatieclub” van gemaakt.

Jezus bracht echter van God de Vader een boodschap van levensbelang, nl. de aankondiging van het Koninkrijk Gods. Wat bedoelde Hij daarmee? Is het niet vreemd dat bijna niemand in de wereld van tegenwoordig het weet?

Een boodschap van heerschappij

Weinig mensen schijnen tegenwoordig te weten dat Jezus' boodschap er een was van heerschappij. Eveneens beseffen maar weinig mensen dat het nu niet het tijdperk is waarin God probeert de wereld (geestelijk) te redden. Slechts weinig mensen weten ervan dat Jezus te maken had met heerschappij.

Jezus werd geboren om koning te worden. Zie nog eens wat Jesaja over Christus profeteerde: *Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid* (Jes. 9:5-6).

Zie ook wat er tegen zijn moeder, Maria, gezegd werd: *... werd de engel Gabriël van God gezonden naar ... Nazareth, tot een maagd, die ondertrouwd was met een man, genaamd Jozef, uit het huis van David, en de naam van de maagd was Maria. En toen hij bij haar binnengekomen was, zeide hij: Wees gegroet, gij begenadigde, de Here is met u ... gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als Koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen* (Lukas 1:26-33).

Toen Jezus terechtstond voor Pilatus, werd Hem gevraagd:

Zijt Gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: *Gij zegt, dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen.* Hij zei evenwel ook: *Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld* (Joh. 18:37, 36).

Hoe komt het dat de gehele wereld misleid is en niet weet waarom de mensheid werd geschapen en waarom er menselijk leven op aarde bestaat?

Steeds weer vraag ik: Waartoe zijn wij hier? Waarheen gaan we? Wat is de weg — de weg naar vrede, welzijn en welvaart?

Waarom geen wereldvrede? Waarom al die misstanden in de wereld? Waarom kan de wetenschap ons geen oplossingen geven? Deze vragen zijn van het allergrootste belang in het menselijk leven. Waarom bekommeren de mensen zich er niet om?

De religie met het grootste aantal volgelingen in de wereld is het christendom. Men neemt aan dat de christelijke godsdienst afkomstig is uit en gebaseerd is op de bijbel.

Hoe komt het dan dat de verschillende sekten en groeperingen van het traditionele christendom ons niet het ware thema van de bijbel bijbrengen? Hoe komt het dat zij het ware evangelie dat Jezus verkondigde, niet kennen? Het staat toch allemaal in de bijbel — daarin wordt het niet onderdrukt. Het staat er klaar en duidelijk.

Het is hoog tijd dat er iemand met luide stem tot het slome, onverschillige en slaperige mensdom roept: Wordt toch eens wakker!

Is er een hiernamaals?

Sommige orthodoxe groeperingen van het christendom preken over geestelijk behoud — over een hiernamaals.

Is er een hiernamaals? De waarheid staat klaar en duidelijk in de bijbel. En u heeft het kunnen lezen in hoofdstuk 12.

Het evangelie van Jezus was het Koninkrijk Gods. Heeft dat iets te maken met een hiernamaals — met geestelijk behoud? Het heeft er alles mee te maken. Heel de wereld is echter misleid en slaapt. Het evangelie van het Koninkrijk Gods heeft in principe te maken met twee thema's, nl. heerschappij en geestelijk behoud

(wat sommigen „wedergeboorte” noemen). Het vorige hoofdstuk behandelde de „wedergeboorte”. In dit hoofdstuk zal het over heerschappij gaan.

Ik herhaal nog eens: Wat bedoelde Jezus met het Koninkrijk Gods?

De waarheid is niet alleen verrassend, ze is ontstellend, duizelingwekkend. Toch is het waarlijk goed nieuws, het allerheerlijkste goede nieuws dat ooit tot het bewustzijn van de mens is doorgedrongen.

Het evangelie van Christus

Jezus ging overal rond om het goede nieuws van het Koninkrijk Gods te verkondigen. Hij onderwees over het Koninkrijk Gods door gelijkenissen. Hij zond zeventig mannen uit om te prediken en gebood hun het Koninkrijk Gods aan te kondigen (Lukas 10:9). Hij zond de apostelen, op wie de Kerk van God gegrondvest werd, uitsluitend uit om het Koninkrijk Gods te prediken (Lukas 9:1-2).

Is het niet verwonderlijk dat de wereld de kennis van wat het Koninkrijk Gods is, heeft verloren?

De apostel Paulus verkondigde het Koninkrijk Gods (Hand. 19:8; 20:25; 28:23, 31).

Heeft u weleens mensen als volgt over het Koninkrijk Gods horen spreken: „De samenwerking van christenen overal aan de totstandkoming van wereldvrede, tolerantie en broederlijke liefde, zal uiteindelijk misschien het Koninkrijk Gods in de harten der mensen grondvesten”.

Omdat ze 1900 jaar geleden het evangelie van Christus verwierp, moest de wereld er wel iets anders voor in de plaats zoeken. Ze moest een namaakevangelie verzinnen. Daarom horen we over het Koninkrijk Gods spreken als slechts een mooi gezegde — een fijn gevoel in het hart van een mens — en wordt het gereduceerd tot iets etherisch, tot een onwerkelijk niets. Anderen hebben de valse voorstelling gegeven dat de „kerk” het Koninkrijk is. Weer anderen verwarren het met een „duizendjarig rijk”. Nog weer anderen, eerder in onze eeuw,

beweerden dat het Britse rijk het Koninkrijk Gods was. Kan deze wereld nog erger misleid worden?

Daniël wist ervan

De profeet Daniël die 600 jaar voor Christus leefde, wist dat het Koninkrijk Gods een echt koninkrijk zou zijn — een gouvernement dat regeert over letterlijke mensen op aarde.

Daniël was een van vier buitengewoon intelligente en knappe joodse jongemannen onder de ballingen uit Juda. Deze vier mannen waren in het paleis van Nebukadnezar, koning van het Chaldeeuse Rijk, geplaatst om opgeleid te worden voor speciale verantwoordelijkheden in de Babylonische regering. Daniël was een profeet die bijzonder veel inzicht had gekregen in gezichten en dromen (Dan. 1:17).

Nebukadnezar was eigenlijk de eerste wereldheerser. Hij had een reusachtig rijk veroverd, waaronder ook het land Juda. Deze koning had zo'n indrukwekkende droom dat hij er niet van kon loskomen en geweldig ongerust werd. Hij verlangde van zijn sterrenwichelaars, waarzeggers en magiërs dat zij hem zouden zeggen wat hij gedroomd had plus de betekenis ervan. Dat konden ze niet. Ze stonden perplex. Toen werd Daniël voor de koning gebracht.

Daniël ontkende dat hij meer menselijke bekwaamheid had in het uitleggen van dromen dan de Chaldeeuse magiërs, *maar*, zei hij, *er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart; Hij heeft de koning Nebukadnezar bekendgemaakt wat in de toekomstige dagen geschieden zal* (Dan. 2:28).

In de eerste plaats was het Gods bedoeling deze menselijke wereldheerser te laten weten dat er een God in de hemel is — dat God de opperste Heerser is over alle landen, regeringen en koningen — dat God het heelal bestuurt. Deze Chaldeeuse koning kende alleen maar de vele heidense demonengoden en wist niets van de ware levende en almachtige God. Evenals de volken en bestuurders van nu, wist hij niet dat God de levende God is, een reëel, actief personage die alles leidt en bestuurt, die daadwerkelijk en letterlijk over heel het heelal regeert.

De hele bedoeling van deze droom was Gods heerschappij te

openbaren — het feit dat God regeert — de waarheid van het Koninkrijk Gods — precies dat wat het ene en enige ware evangelie van Jezus Christus inhoudt. Ten tweede was het om te openbaren (bewaard voor ons nu in het geschreven woord) wat er zal gebeuren *in het laatste der dagen* — in feite binnen de volgende twintig jaar, in deze laatste helft van de twintigste eeuw.

Voor ons, nu

Dit is geen droog, saai en dood geschrift voor mensen van 2500 jaar geleden. Dit is springlevend, geweldig groot nieuws voor onze tijd. Het is vooruitlopend nieuws voor ons, voor nu. Nieuws voordat het gebeurt — van de reusachtigste gebeurtenis aller tijden die zeer zeker zal plaatsvinden in uw leven — in de eerstvolgende paar jaar.

Dit is het ware evangelie; het evangelie dat Christus verkondigde. Het is bestemd voor u en mij nu en het is van levensbelang dat u dat begrijpt.

Lees zelf in uw bijbel vers 28 tot en met 35. In zijn droom had deze koning een groot beeld gezien dat groter was dan welk door mensen opgericht beeld of standbeeld ook. Het was zo geweldig groot dat het zelfs in een droom angstaanjagend was. Het hoofd was van zuiver goud, de borst en armen van zilver, de buik en dijen van koper, de benen van massief ijzer en de voeten van een mengsel van ijzer en leem.

We hebben hier te doen met een tijdfactor. Nebukadnezar had het beeld gadeslagen totdat een bovennatuurlijke steen afgehouden werd zonder handen die het beeld tegen de voeten sloeg. Daarop brak het hele standbeeld in gruzelementen en werd zomaar door de wind weggeblazen — het verdween. Deze steen werd toen op wonderbaarlijke wijze groter tot hij al spoedig een grote berg was geworden die de gehele aarde vervulde.

Wat betekende dat? Zat er wel betekenis achter? Ja, want dit was van God. In tegenstelling tot gewone dromen, werd deze door God veroorzaakt ten einde aan Nebukadnezar de boodschap van Gods soevereiniteit over te brengen en, omdat het deel uitmaakt van het geschreven Woord van God, aan ons nu de belangrijke feiten van het ware evangelie te openbaren.

Dit is de droom, zei Daniël (vers 36), en de uitlegging daarvan zullen wij de koning zeggen.

Hier volgt dan Gods uitlegging. Het is beslist niet de uitlegging van Herbert W. Armstrong. De mens behoort de bijbel niet uit te leggen. De bijbel geeft ons Gods eigen uitlegging. Deze is:

Gij, o koning, koning der koningen — hij was de eerste werkelijke wereldheerser over een wereldrijk — aan wie de God des hemels het koningschap, macht, sterkte en eer geschonken heeft. God openbaarde zichzelf aan deze menselijke werelddictator als de allerhoogste Heerser over alles.

De mens schijnt tegenwoordig, net als deze Chaldeeuwse koning, niet over God te denken als een Heerser, als het Opperwezen dat regeert, als het Hoofd der regering. De Eeuwige openbaarde zichzelf door Daniël aan Nebukadnezar — en door de bijbel aan u en mij nu — als een soeverein, almachtig en heersend God, die gehoorzaamd moet worden.

Gij, vervolgde Daniël tegen deze menselijke koning, zijt dat gouden hoofd. Doch na u zal een ander koninkrijk ontstaan, geringer dan het uwe; en, weer een ander, een derde koninkrijk, van koper, dat heersen zal over de gehele aarde (vers 37-39).

Wat is eigenlijk een koninkrijk?

U ziet dat het hier gaat over koninkrijken. Over koninkrijken die het bewind voeren over de volken der aarde. Het gaat hier over heerschappij en niet over etherische gevoelens „in de harten der mensen”. Het gaat niet over kerken. Het gaat over letterlijke regeringen die het bestuur en gezag uitoefenen over menselijke naties hier op aarde. Dit is iets specifieks. Er kan hier niet misverstaan worden wat er bedoeld wordt met het woord „koninkrijk”.

Men kan de uitlegging niet misverstaan. God geeft zijn eigen uitlegging door middel van de profeet Daniël. Het grote metalen beeld vertegenwoordigde nationale en internationale regeringen — echte, letterlijke koninkrijken of rijken.

Het vertegenwoordigde een opeenvolging van wereldrijken. Eerst kwam het hoofd van goud. Dat stelde Nebukadnezar voor en zijn koninkrijk — het Chaldeeuwse Rijk. Na hem — later in

tijdsorde — zou er een tweede komen, daarna een derde koninkrijk dat *heersen zal over de gehele aarde* — een wereldrijk.

Voorts vertegenwoordigen de benen van ijzer in vers 40 een vierde wereldrijk. Het zou sterk zijn als ijzer, m.a.w. militair sterker dan zijn voorgangers. Niettemin zouden de opeenvolgende rijken, al waren de metalen steeds harder en sterker, moreel en geestelijk achteruitgaan, daar zilver van minder waarde is dan goud, koper dan zilver en ijzer dan koper. Dat er twee benen waren, betekent dat het vierde rijk verdeeld zou zijn.

Na het Chaldeeuwse Rijk kwam het nog grotere Perzische Rijk, daarna het Macedonische Rijk en ten vierde het Romeinse Rijk, dat bestond uit twee delen met de hoofdsteden Rome en Constantinopel.

Lees nu in uw eigen bijbel vers 44 en zie met eigen ogen hoe God hier in duidelijke taal uitleg geeft van wat het Koninkrijk Gods is:

Maar in de dagen van die koningen . . . Het gaat hier over de tien tenen van deels ijzer en deels broos leem. Dit in verband gebracht met de profetieën van Daniël 7 en Openbaring 13 en 17, verwijst naar het nieuwe Verenigd Europa dat zich voor uw ogen aan het vormen is uit de EEG-landen. Openbaring 17:12 verduidelijkt het iets vollediger, nl. dat het een unie van tien koningen of koninkrijken zal zijn die (Openb. 17:8) een herleving zal betekenen van het middeleeuwse Heilige Roomse Rijk.

Let dus nauwkeurig op de tijdfactor. „In de dagen van die koningen” — in de dagen van deze tien landen of landengroepen die in onze tijd voor een korte periode het Romeinse Rijk zullen doen herleven, zal het volgende gebeuren:

. . . zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan . . . het zal al die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid.

Ja, in onze tijd

Hier worden dus vier wereldrijken beschreven — de enige vier die ooit bestaan hebben. Openbaring 13 en 17 laten zien dat er na de

val van het oorspronkelijke Romeinse Rijk tien herlevingen zouden komen, waarvan er zeven overheerst zouden worden door een heidense kerk — de „dochter” van het oude Babylon — een kerk die beweert christelijk te zijn, maar die in feite door God „geheimenis: het grote Babylon” wordt genoemd — of wat duidelijker: Babylonische mysteriereligie.

Zes van deze herlevingen zijn gekomen en voorbijgegaan. De zevende is zich nu bezig te vormen — de laatste, kortstondige herleving van het Romeinse Rijk door tien Europese groepen of landen. Deze zijn de tien tenen van ijzer vermengd met leem.

In hun dagen — het zal slechts van korte duur zijn, mogelijk niet meer dan twee tot drie en een half jaar — zal de God des hemels een Koninkrijk oprichten.

Dit zal dan het Koninkrijk Gods zijn.

Zie nog eens Openbaring 17 waarin een kerk beschreven wordt; geen kleine, maar een grote kerk. Zij regeert over „vele wateren” (vers 1) die in vers 15 beschreven worden als verschillende volkeren met verschillende talen. Zij doet zich voor als Gods Kerk, waarvan de bijbel zegt (Ef. 5:23; Openb. 19:7; Matth. 25:1-10, enz.) dat zij de „bruid” van Christus is die geestelijk met Hem zal trouwen bij zijn wederkomst.

Zij heeft echter ontucht gepleegd. Hoe? Door politieke gemeenschap te hebben met menselijke regeringen van deze wereld. Zij „zit op” (Openb. 17:3) alle zeven herlevingen van het Romeinse Rijk, het „Heilige Roomse Rijk” genaamd. Zij heerste over de menselijke koninkrijken als een ongetrouwde „vrouw” over haar „minnaar” — een volkomen onnatuurlijke en goddeloze verhouding.

Zij zal daarom ook „zitten op” dit laatste „hoofd van het beest” — deze laatste herleving van het „Heilige Roomse Rijk”. Het zal een vereniging van kerk en staat zijn die maar voor een heel korte tijd zal duren. Deze macht zal tegen Christus strijden bij zijn wederkomst en dat zal het einde ervan betekenen.

Op het ogenblik zien wij het in opkomst. Daarom zijn wij dicht bij de wederkomst van Christus. We zijn nu dicht bij het einde van deze wereld.

Wanneer Christus wederkomt, komt Hij als Koning der

koningen om op aarde te heersen (Openb. 19:11-16) en zijn Koninkrijk — het Koninkrijk Gods — zal volgens Daniël aan alle aardse koninkrijken een einde maken.

Openbaring 11:15 geeft het weer met de woorden: *Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheid.*

Dit is het Koninkrijk Gods. Het betekent het einde voor de huidige regeringen — de regeringen van Rusland, China, Japan, van de EEG-landen, ja, zelfs van de Verenigde Staten en het Britse Gemenebest. Ze zullen dan de koninkrijken of regeringen van de Heer Jezus Christus worden, die dan Koning der koningen op heel de aarde is.

Dit maakt het feit volkomen duidelijk dat het Koninkrijk Gods een letterlijke regering is. Net als het Chaldeeuwse Rijk een koninkrijk was, en het Romeinse Rijk, zo is het Koninkrijk Gods ook een rijk. Het zal het bestuur overnemen van de volken van de wereld.

Jezus Christus werd geboren om een Koning, een Heerser, te zijn.

Deze bijbelteksten zeggen u duidelijk dat God de opperste Heerser is. Ze zeggen u in de duidelijkste taal dat Jezus geboren werd om een Koning te zijn, dat Hij over alle naties op aarde zal regeren en dat zijn Koninkrijk eeuwig zal bestaan.

Dit alles is echter maar een deel van de fantastische, verbaazingwekkende en in feite ontstellende waarheid over het Koninkrijk Gods.

Het Koninkrijk Gods zal regeren over de mensen en landen op aarde, maar deze sterfelijke mensen en volkeren zullen niet het Koninkrijk uitmaken en zelfs niet in het Koninkrijk Gods zijn. Zij zijn slechts degenen waarover geregeerd wordt.

We moeten nog te weten komen uit wat of uit wie het Koninkrijk Gods is samengesteld. Kunt u persoonlijk ooit deel uitmaken van dit Koninkrijk?

Dat kan

In Jezus' dagen wisten de godsdienstleiders wel dat Hij een leraar was door God gezonden met zijn waarheid. Zij brandmerkten

Hem als een valse profeet, een ketter en een oproerkraaier. Toch wisten zij dat Hij de stem van God was.

Een uit hen, een Farizeeër Nicodemus genaamd, een overste der joden, kwam 's nachts heimelijk met Jezus praten. In hoofdstuk 12 hebben we al een aspect van Nicodemus' nachtelijke bezoek aan Jezus behandeld, maar nu komt er nog iets.

Rabbi, zei deze Farizeeër, wij weten, dat Gij van God gekomen zijt als leraar (Joh. 3:2). Ja, wij Farizeeën, zei hij, weten dat. Hij zei niet: „Ik weet het”. Hij zei: „Wij weten” — wij Farizeeën. Zij wisten dat Hij de waarheid sprak en toch verwierpen zij niet alleen die waarheid, zij kruisigden Hem zelfs.

Jezus hakte de knoop meteen door en vertelde Nicodemus over het Koninkrijk Gods. Hij vertelde hem enige dingen die ook u dient te begrijpen.

Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien (Joh. 3:3). Ziet u, het Koninkrijk Gods is iets wat gezien kan worden, maar alleen door degenen die „wedergeboren” zijn. Het is iets dat anderen niet kunnen zien.

Hoe staat het echter met een kerk? Kan een natuurlijk gezind mens die er geen aanspraak op maakt „wedergeboren” te zijn, een kerk zien? Natuurlijk wel. Het Koninkrijk Gods kan hij evenwel niet zien. Dat heeft Jezus gezegd. Als u dus Jezus gelooft, kan een kerk niet het Koninkrijk Gods zijn.

Zie verder: Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan (vers 5). Het Koninkrijk Gods is iets waar men kan binnengaan, maar alleen degene die „geboren wordt uit water en Geest”.

In het opstandingshoofdstuk van de bijbel lezen we: *Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet* (1 Kor. 15:50). Het Koninkrijk Gods is niet iets waar een mens van vlees en bloed kan binnengaan of dat men kan beërven.

Gaan mensen van vlees en bloed een kerk binnen? Als dat zo is, dan kan een kerk niet het Koninkrijk Gods zijn, want het Koninkrijk Gods is iets waar mensen van vlees en bloed niet kunnen komen.

Wat denkt u dat een „kerk” is? Is het een gebouw? Mensen van vlees en bloed kunnen gebouwen en kathedralen of „kerken” binnengaan en doen dat ook. Zijn dat de bekeerde mensen? Mensen van vlees en bloed kunnen toetreden als lidmaat tot een groep mensen die zich misschien de kerk noemen, maar vlees en bloed kan niet het Koninkrijk Gods ingaan — dus is de kerk niet het Koninkrijk Gods.

In de harten der mensen?

Er zijn sommigen die denken dat het Koninkrijk Gods iets etherisch is, een sentimenteel gevoel van binnen of iets van dien aard in het hart van een mens. Indien dat zo is, dan komt het Koninkrijk Gods in een sterfelijk mens. De bijbel zegt echter duidelijk dat mensen die niet meer van vlees en bloed zijn, maar opgewekt zijn met een uit geest bestaand lichaam het Koninkrijk Gods kunnen binnengaan. Het komt niet de mens binnen. De mens gaat erin — nadat hij in heerlijkheid is opgewekt — nadat hij niet langer „vlees en bloed” is.

Is het de „god in u”? Absoluut niet. Het is niet iets waarmee een mens geboren wordt of dat ooit in een mens komt. Het is iets waar de mens mag ingaan nadat hij „wedergeboren” is.

Hoe staat het met het Britse rijk? Nu, ik ben zo ongeveer overal in Engeland, Canada en Australië geweest, maar al de duizenden mensen die ik daar heb gezien, waren van vlees en bloed. Ze kwamen het Britse rijk — dat niet meer bestaat — binnen, maar in hun huidige vlees-en-bloed-staat kunnen ze het Koninkrijk Gods niet binnenkomen. Het Britse Gemenebest kan dus ook niet het Koninkrijk Gods zijn.

Iemand met een verkeerde opvatting van de tekst stelt misschien de vraag: „Heeft Jezus niet zelf gezegd dat het Koninkrijk Gods „binnen ulieden” is? In het 17e hoofdstuk van Lukas, vers 21 in de Statenvertaling staat eigenlijk een foutieve vertaling die

ertoe heeft geleid dat sommigen veronderstellen dat het Koninkrijk Gods een gevoel of sentiment in de mens is.

In de harten der Farizeeën?

Laten we hier eens goed aandacht aan besteden. Ten eerste moet u beseffen dat áls dat hier staat, het door alle andere teksten die ik u geef, wordt tegengesproken. Als de bijbel zichzelf tegenspreekt, kunt u er niet in geloven, dus zou hij niets bewijzen.

Tegen wie heeft Jezus het. Lees dat eerst eens. *En op de vraag der Farizeeën, wanneer het Koninkrijk Gods komen zou, antwoordde Hij hun en zeide: Het Koninkrijk Gods komt niet zó, dat het te berekenen is; ook zal men niet zeggen: zie, hier is het of daar! Want zie, het Koninkrijk Gods is bij u* [binnen ulieden — Statenvert.] (Lukas 17:20-21).

Hij sprak tot onbekeerde, natuurlijke, hypocritische en leugenachtige Farizeeën. Let op: . . . *antwoordde Hij hun en zeide . . .* De Farizeeën stelden Hem de vraag. Waren zij in de kerk? Nee, nooit. Als iemand denkt dat het Koninkrijk de kerk is en het Koninkrijk was „bij” of „binnen” de Farizeeën, was de kerk dan in de Farizeeën? Zo'n veronderstelling is toch belachelijk, waar of niet?

Let nog eens op wat Jezus precies zei. Vergeet niet dat de Kerk nog niet begonnen was. Jezus zei niet: „Het Koninkrijk Gods zal worden opgericht in uw hart”. Hij heeft niet één van de dingen gezegd die de mensen in dit vers gelegd hebben. Hij zei tot de Farizeeën: „Het Koninkrijk Gods is” — tegenwoordige tijd. Wat Hij ook zei dat het Koninkrijk is, Hij zette het in de tegenwoordige tijd, niet in de toekomstige.

Lukas schreef deze woorden oorspronkelijk in het Grieks. De Griekse woorden die hij schreef werden in de Statenvertaling vertaald met „binnen ulieden”. Als u echter in andere bijbelvertalingen kijkt, wordt het weergegeven als: „bij u” (N. Vert.), „in uw midden” (Leidse vert.) en „midden onder u” (Obbink-vert.). Het tekstverband geeft aan dat deze inderdaad de betere vertalingen zijn.

De Willibrord-vertaling geeft deze verzen heel duidelijk

weer: . . . gaf Hij hun ten antwoord: *De komst van het Rijk Gods kunt ge niet waarnemen. Men kan niet zeggen: Kijk, hier is het of daar is het. Want het Rijk Gods is midden onder u.* Al deze vertalingen geven het weer in de tegenwoordige tijd.

Jezus had het niet over een kerk die weldra opgezet moest worden. Hij sprak niet over gevoelens in ons hart. Hij had het over zijn heerschappij als de Messias. De Farizeeën vroegen Hem niet naar een kerk. Ze wisten niets af van een nieuwtestamentische Kerk die spoedig zou beginnen. Ze vroegen niet naar een fijn gevoel. Zij wisten uit de profetieën van Daniël, Jesaja, Jeremia en anderen dat hun Messias moest komen. Ze hadden echter de profetieën over zijn eerste verschijnen, nl. dat Hij als kindje geboren zou worden, zou opgroeien en door hen zou worden verworpen om als het „Lam Gods” voor de zonden van het mensdom te worden geslacht, zoals staat opgetekend in Jesaja 53, volkomen over het hoofd gezien. Zij keken enkel naar de profetieën van zijn tweede komst als de alles overwinnende en overheersende Koning. Dat was de verwachting die de Farizeeën van het Koninkrijk Gods hadden.

Wereldheerschappij

Jezus corrigeerde hen. Hij legde uit dat het geen plaatselijk of begrensd Koninkrijk voor alleen de joden zou zijn. Het zou niet zomaar een van de vele menselijke en zichtbare koninkrijken zijn die men zou kunnen aanwijzen of zien en zeggen: „Kijk, hier is het” of „dat daar is het Koninkrijk”. Hijzelf werd evenwel geboren om de Koning van dat Koninkrijk te zijn, zoals Hij Pilatus duidelijk te verstaan had gegeven (Joh. 18:36-37). In de bijbel worden de woorden „koning” en „koninkrijk” door elkaar gebruikt (zie Daniël 7:17-18, 23). De Koning van het toekomstige Koninkrijk stond toen, op dat ogenblik, in hun midden. In de taal waarin Hij toen tot hen sprak, was dat precies wat Hij zei — zoals de meeste bijbelvertalingen ook aangeven.

In de volgende verzen ging Jezus verder zijn wederkomst te beschrijven, wanneer het Koninkrijk Gods heerschappij zal

voeren over heel de aarde. In Lukas 17:24 maakt Hij melding van bliksem evenals in Mattheus 24:27 en beschrijft daarmee hoe zijn wederkomst in zijn werk zal gaan. Vers 26 geeft aan: evenals het was in de dagen van Noach, zo zal het ook zijn in de dagen wanneer Christus met grote kracht en heerlijkheid wederkomt als Wereldheerser. Vers 30 — de dag waarop Hij geopenbaard zal worden.

Het is duidelijk dat Jezus niet bedoelde dat het Koninkrijk Gods binnenin die Christus hatende, hypocritische Farizeeën was. Ook zei Hij niet dat de kerk het Koninkrijk zou zijn.

Nu verder met de andere teksten en het zal heel duidelijk worden.

Jezus zei uitdrukkelijk dat die Farizeeën niet in Gods Koninkrijk zouden zijn. Hij zei tot hen: *Daar zal het geweest zijn en het tandengeknars, wanneer gij (jullie Farizeeën) Abraham en Isaäk en Jakob zult zien en al de profeten in het Koninkrijk Gods, maar uzelf buitengeworpen. En zij zullen komen van oost en west en van noord en zuid en zullen aanliggen in het Koninkrijk Gods* (Lukas 13:28-29).

Het Koninkrijk Gods is iets waarin mensen zullen binnengaan — ten tijde van de opstanding der rechtvaardigen. Toch is Abraham er nog niet (zie Hebr. 11:13, 39-40).

Is nog niet gekomen

Iemand vraagt misschien: Heeft Jezus Christus niet gezegd dat het Koninkrijk Gods „nabij” was? Ja, wij hebben dit uit Markus 1:15 aangehaald. Dit heeft sommigen uiteraard tot misverstand geleid over wat Hij zei en wat Hij bedoelde, en tot de veronderstelling dat het Koninkrijk Gods opgericht en gevestigd zou worden tijdens Jezus' leven op aarde. Vandaar dat sommigen dachten dat het de kerk was.

Jezus zei echter niet dat het Koninkrijk Gods opgericht was, maar dat het nu werd verkondigd (Lukas 16:16). Hij zei niet dat het er al was. Jezus zelf corrigeerde deze misvatting. Jezus . . . *sprak . . . nog een gelijkenis uit omdat . . . zij meenden, dat het Koninkrijk Gods terstond openbaar zou worden*

(Lukas 19:11). Waarom vertelde Jezus deze gelijkenis? Omdat sommigen, toen al, abusievelijk dachten dat het Koninkrijk onmiddellijk zou komen, omdat sommigen dachten dat het de kerk zou zijn.

Vervolg nu: *Hij zeide dan: Een man van hoge geboorte trok naar een ver land om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en terug te keren* (vers 12). Christus is die „man van hoge geboorte”. Hij spreekt hier over zijn hemelvaart naar de troon van God, zijn Vader in de hemel. Let wel dat Hij daarheen ging om de heerschappij van het Koninkrijk te ontvangen — om het Koninkrijk te ontvangen. Zie ook dat Hij zal terugkomen wanneer Hij het ontvangen heeft. Hij is nog niet teruggekomen. Andere schriftgedeelten verklaren dit. We zullen ze wat later bekijken.

Vervolgend met de gelijkenis die werd verteld omdat sommigen dachten dat het Koninkrijk Gods meteen, toen, in de eerste eeuw, zou komen: *En het geschiedde, toen hij terugkwam, nadat hij de koninklijke waardigheid verkregen had, dat hij die slaven, aan welke hij het geld gegeven had, bij zich liet roepen om te weten, wat ieder met zijn handel bereikt had* (vers 15). Wanneer Christus wederkomt zullen we allen voor de rechterstoel van Christus geroepen worden — om verantwoording af te leggen.

Let nu op wat in vers 17 staat over degene die tien ponden verdiend had. Hij kreeg gezag over steden — „heb gezag over tien steden”. Tot degene die vijf ponden had verworven, zei hij: „En gij, wees heer over vijf steden”.

Dit gaat over de wederkomst van Christus en over het delegeren van gezag aan heiligen die zich in dit christelijke tijdperk, tussen de eerste en tweede komst van Christus op aarde, bekeerd hebben.

Deze gelijkenis werd dus verteld om ons duidelijk te maken dat het Koninkrijk Gods een letterlijke regering is die zal beginnen bij de wederkomst van Christus — en niet eerder. De kerk kan dus onmogelijk het Koninkrijk Gods zijn. Wel zal de ware Kerk van God veranderd worden door een opstanding en ogenblikkelijke

verandering van sterfelijkheid tot onsterfelijkheid, in het Koninkrijk Gods. De Kerk zal, wanneer al haar leden onsterfelijk gemaakt zijn het Koninkrijk Gods worden. Nu is ze nog niet het Koninkrijk.

Heiligen zullen regeren

Lees nu de beschrijving van hoe Christus eigenlijk het gezag ontvangt voor het bestuur van het Koninkrijk. Hij is de man van hoge geboorte die naar de hemel ging om dit koningschap te aanvaarden en terug te keren.

We hebben reeds gezien hoe de profeet Daniël de instelling beschreef van het Koninkrijk Gods dat bij de wederkomst van Christus alle huidige nationale regeringen op aarde zal verteren en dat een wereldregering zal worden. Dit stond in het tweede hoofdstuk. Lees nu hoofdstuk zeven eens.

Ik bleef toekijken in de nachtgezichten en zie, met de wolken des hemels kwam iemand gelijk een mensenzoon [Christus]; hij begaf zich tot de Oude van dagen, en men leidde hem voor deze (vers 13). Jezus noemde zichzelf steeds de „Zoon des mensen” door heel Mattheus, Markus, Lukas en Johannes. Christus voer ten hemel in de wolken (Hand. 1:9). Hij voer op tot de troon van God zelf in de hemel (Markus 16:19). Vervolg nu weer.

En hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natiën en talen dienden hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en zijn koningschap is een, dat onverderfelijk is (Dan. 7:14).

Dat is duidelijk. Christus is opgevaren tot de troon van God in de hemel. God is soeverein over heel het heelal. Dit gezicht laat zien hoe de almachtige God, Vader van de opgestane, levende Christus, heerschappij verleent aan Christus. Heerschappij betekent soeverein of opperst bestuursgezag. Bovendien werd Hem „koninklijke macht” gegeven. Waar zal Hij deze uitoefenen? Er staat: „koninklijke macht, en alle volken, natiën en talen dienden hem”. De volken en naties die verschillende talen spreken, bevin-

den zich hier op aarde. Hij ontvangt heerschappij over alle volken, over heel de wereld.

Belangrijk woordje „tot”

Wilt u nu Handelingen 3:21 eens lezen in uw bijbel? Er staat dat de hemel Jezus Christus moet ontvangen tot — niet permanent dus, maar tot een bepaald tijdstip. Tot wanneer? Tot de tijden van de wederoprichting aller dingen. Wederoprichting betekent herstellen tot een vroegere staat of toestand. Het gaat over het herstellen van Gods wetten, van Gods regering — het herstellen van geluk en universele vrede.

In dit zevende hoofdstuk van Daniël heeft de profeet een droom en gezichten gehad. Hij had vier wilde dieren gezien. Zie vers 16; de uitlegging begint met vers 17. Dit is Gods geïnspireerde uitlegging en niet de mijne: *Die grote dieren, die vier, zijn vier koningen die uit de aarde zullen opkomen; daarna zullen de heiligen des Allerhoogsten het koningschap ontvangen, en zij zullen het koningschap bezitten tot in eeuwigheid, ja, tot in eeuwigheid der eeuwigheden* (Dan. 7:17-18).

Ziet u dat niet alleen Christus zal regeren, maar ook de heiligen — bekeerde christenen die verwekt zijn als kinderen van God. Zij zullen het Koninkrijk ontvangen en bezitten. Zij zullen onder en met Christus regeren. In het Nieuwe Testament staat ook opgetekend dat bekeerde heiligen medeërfgenenamen van Christus zijn.

In ditzelfde zevende hoofdstuk gaf Daniël uitleg over een macht. Het vierde dier in zijn droom — het vierde rijk (het Romeinse Rijk) — werd uitgebeeld als een dier met tien horens die hier en in Openbaring 13 en 17 worden uitgelegd als tien herlevingen van het Romeinse Rijk na zijn val in 476 n.Chr. Onder deze tien horens — na 476 — kwam er nog een kleine horen op — een godsdienstig koninkrijk dat in feite de laatste zeven van de tien horens of herleefde Romeinse koninkrijken overheerste (vers 20).

Lees nu over deze „kleine horen”, het religieuze koninkrijk, in vers 21: *Ik zag, dat die horen strijd voerde tegen de heiligen en hen overmocht, totdat [weer een „tot”] de Oude van dagen kwam*

en recht verschaft werd aan de heiligen des Allerhoogsten en de tijd naderde, dat de heiligen het koningschap in bezit kregen.

De heiligen — niet meer mensen van vlees en bloed, maar onsterfelijk — zullen bij de wederkomst van Christus het Koninkrijk bezitten.

Jezus Christus maakt dat duidelijk, want het is Christus die spreekt in Openbaring 3:21 en 2:26-27: *Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon.* De troon van de Vader is in de hemel, waar Jezus Christus nu is, maar Christus' troon waarop de heiligen met Hem zullen zitten, is de troon van David in Jeruzalem (Lukas 1:32).

Verder: En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf . . .

Het TIJDSTIP niet bekend

Na zijn opstanding legde Jezus op de Olijfberg vlak voor zijn hemelvaart aan zijn discipelen uit hoe zij de inspirerende, tot God verwekkende kracht van de heilige Geest zouden ontvangen op de naderende Pinksterdag.

Zijn discipelen wilden weten of het Koninkrijk Gods toen, in hun tijd, zou worden opgericht. De Kerk werd op die ophanden zijnde Pinksterdag opgericht. Was die Kerk toen de oprichting van het Koninkrijk?

„Here,” vroegen zij Hem, „herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?”

Opnieuw maakte Jezus duidelijk dat de Kerk niet het Koninkrijk is.

Hij zeide tot hen: Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft, maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde. En nadat Hij dit gesproken had, werd Hij opgenomen, terwijl zij het zagen, en een wolk onttrok Hem aan hun ogen (Hand. 1:7-9).

De opdracht die Hij de Kerk gegeven had was zijn evangelie aan de gehele wereld te verkondigen. Zij zouden de heilige Geest ontvangen die hen als heiligen — christenen — zou verwekken en hen in Gods Kerk zou plaatsen. Dit zou hen bezielen met de kracht om de opdracht van de Kerk uit te voeren. Dit was echter niet de oprichting van het Koninkrijk Gods. Daarvan zouden zij het tijdstip niet weten.

Wat bedoelde Jezus precies met: *Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten?* Hij had dit al een andere keer uitgelegd. Het staat in Mattheus 24:36 waar het gaat over het einde van deze wereld en over zijn wederkomst:

Doch van die dag en van die ure weet niemand, ook de engelen der hemelen niet, ook de Zoon niet, maar de Vader alleen. Hij sprak dus van zijn wederkomst en de oprichting van het Koninkrijk als van een tijd waarvan niemand het tijdstip weet dan alleen de Vader.

Hoewel wij ook nu niet de dag of het uur weten, weten we toch wel uit Gods profetieën dat het heden ten dage zeer nabij is. Zie wat er in Lukas 21:25-32 staat. Hij had de wereldgebeurtenissen voorspeld die zich op het ogenblik beginnen af te spelen en die zullen leiden tot „radeloze angst onder de volken” en wereldoorlogen, waarin *de mensen bezwijmen van vrees en angst voor de dingen, die over de wereld komen* — wereldschokkende gebeurtenissen zoals nog nooit eerder voorgekomen — *wanneer gij dit ziet geschieden, [moet gij] weten, dat het Koninkrijk Gods nabij is. Voorwaar, Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat alles geschiedt.*

Alle tekenen wijzen er nu op dat wij in de allerlaatste generatie zijn van deze huidige boze wereld.

De twee zwaarwegende alternatieven

Deze wereldschokkende gebeurtenissen begonnen in 1914 met de Eerste Wereldoorlog. Toen kwam er een reces van 1918 tot 1939. We bevinden ons nu in een tweede pauze, maar wel een waarin we tenslotte nucleaire energie ter beschikking hebben. We hebben waterstofbommen opgeslagen liggen van zo'n kracht en volume

dat ze al het menselijk leven verscheidene keren van deze planeet kunnen wegvagen. Er bestaan bovendien nog andere destructieve wapens die ieder op zich de mensheid op deze aardbodem kunnen uitwissen.

Tegenwoordig zeggen wereldvermaarde wetenschapsmensen dat slechts een superwereldregering kan voorkomen dat de wereld „kosmocide” of wereldzelfmoord begaat. Toch kan en wil de mens niet samenwerken om een dergelijke wereldregering te vormen.

Het wordt tijd dat we het harde, koude en realistische feit onder de ogen zien, nl. dat de mensheid twee alternatieven heeft: óf er bestaat een almachtige God die op het punt staat in te grijpen en het Koninkrijk Gods op te richten om met bovennatuurlijke en supranationale macht heerschappij te voeren over alle volken ten einde ons vrede te brengen, óf al het menselijk leven zal worden weggevaagd (Matth. 24:22).

De huidige „pauze” zal echter weldra losbarsten in een nucleaire Derde Wereldoorlog die in de bijbelse profetie de „grote verdrukking” wordt genoemd (Matth. 24:21-22). Maar God zal deze laatste wereldbrand inkorten en Christus naar de aarde terugzenden als Koning der koningen en Heer der heren — om Gods bestuur te herstellen door de wereldheerschappij van het Koninkrijk Gods.

Register

- Aarde
doel van, 104
planeet, 30, 104
werd woest en ledig, 48
- Abel, 88, 109, 170, 183
- Abraham, 88, 109, 118, 183
- Adam, 106, 118ev, 130, 140, 183
natuur bij schepping, 165ev
verandering gezindheid, 169ev
- Adam, tweede, 87, 111, 118ev
- „Afggrond”, 115
- Ambassador Auditorium, 29, 42ev
- Ambassador International Cultural
Foundation, 180
- Apollos, 139
- Apostel(en), 133ev
definitie van, 133
opgeleid door Christus, 140
Zie ook onder naam van apostel
- Armstrong, Herbert W.
onderwezen door geschreven Woord,
138
roeping tot dienaar, 110
- Babylonische mysteriegodsdiens, 7, 219
- Bazuinenfeest, 114
- Behoud, geestelijk, 88, 132, 146, 158, 183
„Behoud”, vals, 94
- Bekering, 145, 151
definitie van, 151
een proces, 146, 155
- Beloning, van christen, 93, 99
- Berg Sinaï, 118
- Berouw, 150
Zie ook Bekering
- Bijbel, Gods instructieboek, 79
- Bijbelstudie, 91
- Boom van kennis, 106
Zie ook Adam; Kennis
- Caesarea, 131
- California Institute of Technology, 28
- Ceders van Libanon, 51
- Christen
bedoeling van christelijk leven van,
146ev
definitie van, 145
groei van, 91, 98
kan deel hebben aan goddelijke natuur,
178
- Christus, Jezus, 118, 120ev, 128ev
eerste komst over het hoofd gezien,
224
eerstgeboren Zoon van God, 126
had eigen woning, 125
heeft nooit vleeselijke gezindheid gehad,
122
kwalificeerde zich voor herstellen van
Gods regering, 126
onze oudere broeder, 206
opstanding van, 203ev
redt de mensheid niet nu, 131ev
riep discipelen, 126
Schepper van alles, 73
verwekt door God de Vader, 96
verzoeking van, 111, 122ev
was nieuwsbrenger, 191ev
wederkomst van, 128ev, 142, 229
weg tot eeuwig leven, 77
zal op Davids troon regeren, 207
- Church of God, Worldwide, 180, 190, 211
opgravingen in Jeruzalem, 180
- Daniël en Koninkrijk Gods, 215ev
- David, troon hersteld, 180
- Demonen, 67
Zie ook Engelen, die zondigden; Satan
- Dienaren, taak van, 92, 137

- Dierlijke hersenen, 81
 Discipelen, 132ev
 Dood, 190ev
 tweede, 77, 116, 118ev, 188, 190
 Duizendjarig rijk, 142, 189
- Eerstelingen, Feest der, 114, 127
 Eeuwig leven, 132, 142
 Zie ook Heilige Geest; Leven; Behoud
- Elohim, 59, 80
 „Embryo”, *zie* Verwekking
 Engelen, 44ev
 bedoeling van, 44, 62
 bewoonden aarde vóór schepping, 46
 geschapen zonen van God, 96
 hoe geschapen, 43
 straf voor zonde, 64
 wanneer geschapen, 45
- Engelen, die zondigden, 46ev
 oorzaak van, 55
 bestrafing van, 97
- Europese Gemeenschap (EG), 51
 Eva, 169
 Evangelie
 betekenis van, 3, 12, 15ev.
 boodschap van heerschappij, 212
 niet verkondigd, 8
 vals, 7, 16, 19ev, 192, 210ev
 van Koninkrijk, 37
 verkondigd door apostelen, 140
 „Evangelie van genade”, 212
 „Evangelisatieprogramma's”, 10
 Ezau, 193
- Familie van God, 20ev, 194, 202
 deel van Koninkrijk Gods, 181
 Feestdagen, 113
 Zie ook onder naam feestdagen
 Foetus, menselijk, 92
- Geest, heilige, *zie* Heilige Geest
 Geest in de mens, 84, 86, 89, 94, 100
 Geestelijk kind, 152, 161
 Geestelijke eigenschappen, 94
 Geestelijke gietvorm, 98, 101
 Geestelijke kennis, 85, 118
 Geestelijke ontwikkeling, ons aandeel, 95
 Gebed, 91
 Gelijkenissen, *zie* Ponden; Talenten
 Geloof, 151, 158
 Gemeente van God, *zie* Kerk van God
 Gemeenteleden
 hebben deel aan grote opdracht, 131,
 134, 137
 Genezing, fysieke, 126
 „Gezellige evangeliesatieclub”, 212
- God
 de Vader, 58
 een familie, 59, 71ev
 Heerser over alles, 61
 meesterpottenbakker, 94
 openbaart fundamentele kennis, 61
 vermenigvuldigt zichzelf, 59, 68, 74,
 105, 165
 waarom niet kan zondigen, 67ev
 Gods bestuur, 76ev, 180
 Grote opdracht, 131ev, 141, 183
 „Grote verdrukking”, door Christus
 beëindigd, 231
- Heelal, mens zal regeren, 205ev
 Heilige dagen, *zie* Feestdagen
 Heilige Geest, 85ev, 89ev. 118, 127, 130,
 134, 139
 doel van, 151
 Gods gift, 148
 niet in eerste Adam, 167
 schenkt geestelijk begrip, 158
 voorwaarden voor ontvangen van,
 150ev
 „Heilige Roomse Rijk”, 51, 219
 Henoch, 88, 109, 183
 Herodes, 5, 122, 129, 131
 Hoogtijdagen, *zie* Feestdagen
- Isaäk, 88, 118
 Israël, oudtestamenteisch, 117, 120, 130,
 183, 189
 Israël, patriarch, 88, 118
 Israël, volk, 50, 188
 Israëli's, 50ev
- Jakob, vader van volk Israël, 193
 Jakobus, 126, 131
 Jeremia, 110, 120
 Jesaja, 110
 Jet Propulsion Laboratory, 29
 Johannes, apostel, 126, 130, 140
 Johannes, de Doper, 125, 128
 Jona, 110
 Jozef, 88, 183
- Kapernaüm, 125
 Karakter, 117
 gevolg van vrije keuze, 157
 hoe ontwikkelen, 137ev
 omschrijving van, 43ev, 156ev
 ontwikkeling als
 zwangerschapstadium, 202
 Kennis, ontbrekende dimensie in, 13, 25,
 82
 van goed en kwaad, 169

- Kerk van God, 117, 120, 128ev
 begin van grote misleiding, 18
 begon op Pinksterdag, 210
 bruid van Christus, 135, 219
 doel van, 128ev, 139ev
 Gods middel om zelfde waarheid te onderwijzen, 138ev
 hoe waarheid erin werd geplaatst, 138
 niet het Koninkrijk Gods, 222
 onze moeder, 201ev
 organisatie van, 135ev
 stichting van, 18, 126ev, 140
 ter ondersteuning van apostelen, 131, 137
 tijdperken van, 179
- Kerk van God, valse, 219
- Kerk van God, Wereldwijde, 113, 128
Zie ook Church of God, Worldwide
- Kerk zal met Christus trouwen, 21, 73
 „Kinderen, Israëls”, 109, 118
- Kinderen, natuur van, 184
- Kinderen van God, geboorte van, 202
Zie ook Behoud; Heilige Geest; Koninkrijk Gods; Wedergeboren
- Koninkrijk Gods, 16ev, 89, 125, 141, 147, 148ev, 194, 219
 evangelie van Christus, 210
 fundamentele thema's van, 213
 heiligen zullen er regeren, 227
 kwalificaties voor, 180
 men kan er deel van uitmaken, 220ev
 niet in harten der mensen, 222ev
 omschrijving van, 20ev, 148ev, 194
 wanneer het komt, 225ev
 zal uit heiligen bestaan, 181
- Koninkrijk Israël, 117, 194
- Kores, koning van Perzië, 172
- Leden van Kerk van God, *zie Gemeenteleden*
- Leven, na de dood, 186ev
- Logos, 72
- Loofhuttenfeest, 115
- Lucifer, 49ev
 een supraartsengel, 167
 naam veranderd, 64
Zie ook Engelen, die zondigden; Satan
- Mars, planeet, 29ev
- Materie, waarom geschapen, 71
- Mattheus, 126
- Meer van Galilea, 125
- Mens
 doel van schepping van, 59ev, 81
 niet verloren, 113
 potentieel van, 31, 38, 49, 84, 104, 143, 205
 schepping van, 118
 van leem gemaakt, 94
 veroordeeld door God, 107
 verwekte zoon van God, 96
 „Menselijke geest”, *zie Geest in de mens*
 Menselijke hersenen, 81, 118
 Menselijke natuur
 ontstaan van, 149ev
 vervangen door goddelijke natuur, 185
 Menselijk verstand, 42, 57, 85, 118
 Menselijk voortplanting, type van Gods eigen voortplanting, 88, 166
 Millennium, 88
Zie ook Duizendjarig rijk
 Mozes, 109, 118ev
- Nazareth, 125
- Nebukadnezar, koning Chaldeeuwse Rijk, 215
- Nefesj, 83
- Nicodemus, 89, 194ev, 221
- Nieuwtestamentische kerkperioden, 179
- Nieuwe Verbond, 111, 194
- Noach, 46, 109, 183
- Ongezuurde Broden, Feest der, 114
- Onsterfelijke ziel, 187
- Oordeel voor de grote witte troon, 102, 115, 142, 183, 188
- Opstanding, 96, 100ev, 183, 187ev
 laatste, 102, 116, 190
 ten oordeel, 115
- Oude Verbond, 108ev, 118ev, 194
- Overwinnen, 112, 158, 180
- Pascha, 114
- Paulus, 9, 110, 138ev, 159
- Petrus, 127, 130ev, 139ev
- Pilatus, Romeins stadhouder, 149
- Pinksteren, 114, 127, 140
- Planeten, toestand van, 29, 35, 37
- Poel des vuurs, 116, 190
- Ponden, gelijkenis van, 92, 139, 147ev, 226
- Profeten, 119ev
- Rebekka, 193
- Regering van God, 104, 181
- Reproductie, menselijke, *zie menselijke voortplanting*
- Rituelen, 130
- Romeinse Rijk, herleving van, 219
Zie ook „Heilige Roomse Rijk” „Rotskoepel”, 128
- Sabbatten, jaarlijkse, 113
zie ook Feestdagen

- Sadduceeën, 131
 Salmaneser, 7
 Satan, 5, 48, 64, 108, 119, 122, 182ev
 confronteert eerste Adam, 169
 infiltrereert vijandige gezindheid, 119
 kan alleen doen wat God toestaat, 132
 misleider der wereld, 139
 moeten we weerstaan, 177
 „overste van de macht der lucht”,
 171ev
 verzoekt Christus, 122ev
 voormalige aartsengel, 51
 zendt zijn gezindheid uit, 171ev, 182
 zou mens verleiden, 76
 Zie ook Lucifer
 Satans weg, 141
 Schepping, aard der, 45, 61
 „Scheppingsweek”, 80, 165
 Simon de tovenaer, 7ev, 18
 Stoffelijke heeal, 40, 45
 Talenten, gelijkenis van, 93
 Tempel
 geestelijke, 129, 135
 Salomo's, 128ev
 tweede, 129
 Tien geboden, 130
 Tijdperken van de mens, 108, 149
 Universum, *zie* Heeal
 „Verenigde Staten van Europa”, 51, 218
 „Vergadering in de woestijn”, 117
 „Verloren eeuw”, 7
 Veroordeling, 132, 140
 Verwekking, geestelijke, 90
 door God, 152
 Verzoendag, 115
 Viking, onbemand ruimtevaartuig, 29
 „Wedergeboren”, 89ev, 93, 152, 193
 een geestelijke toestand, 196, 204
 tijdfactor, 198ev
 verband met Koninkrijk Gods, 195ev
 vergeleken met fysieke geboorte, 199ev
 Werken, loon naar, 148
 Wet, geestelijke, 130, 151
 Wetten, offer-, 130
 Woord, het, 41ev, 111
 Woordvoerder, 41, 72
 Zelfmoord, 190
 Zerubbabel, 128ev
 Ziel, niet onsterfelijk, 83
 „Zieltjes winnen”, 139ev
 Zonde
 definitie van, 47, 150, 181
 loon van, 186ev
 onvergeeflijke, 162
 van christen, 152ev
 vergeving van, 155
 Zondvloed, 46, 108
 Zonen van God, geboorte van,
 zie Kinderen van God

Tekstregister

OUDE TESTAMENT

GENESIS

1:1 30, 41, 45, 48, 56, 59,
62, 72, 80
1:2 37, 48ev, 56, 58, 64ev
1:1-2 48
1:2-4 49
1:2-25 57
1:11-12 75
1:20-24 83
1:25 106, 165
1:26 57, 75, 106, 165
1:26-28 31
1:27-28 31, 165
2:7 76, 83, 89, 106, 196
2:7-9 86
2:17 83, 106
2:19 165
3 167
3:6 107
3:7 169
3:19 89, 196
3:22-24 87, 107
6:8-9, 11-13 46
9:4-6 83
19:26 48
25:23 193

EXODUS

25:10, 18-20 54ev
25:20 63

2 KONINGEN

17:18, 21-24 7

EZRA

1:1 172

JOB

1, 2, 7 96
14:14-15 98
32:8 84
38:4, 7 45

PSALMEN

8:2, 4-5 30
8:5-7 31
8:6-10 30ev
33:6, 9 74
104:30 37, 48, 65, 105

PREDIKER

3:19-20 83
9:5 102, 190
12:7 101

JESAJA

7:14 21, 121
9:5-6 21, 121, 207, 212
14 53
14:3-6 50ev
14:7-8 51
14:12 51
14:12-15 65, 167
14:13-14 52
14:15 52
45:9 99
45:18 49
53 224
64:8 94ev, 98ev

JEREMIA

3:12-14 120
17:9 167

EZECHIËL

18:4, 20 83
26, 27, 28 52ev
28:2-8 53
28:11-14 54ev
28:11-17 65, 167
28:12 167
28:14 63
28:15 55, 167, 176
28:16-17 57
37 188
37:5-6 189
37:11-12 188ev

DANIËL

1:17 215
2 148
2:28 215
2:28-35 216
2:36-39 217
2:37 20
2:40, 44 218
2:44 148
7 149, 218, 227
7:13 227
7:14 227
7:16-17 228
7:17-18 224, 228
7:18 113
7:18, 22, 27 149
7:20-21 228ev
7:23 224

AMOS

3:3 153

OBADJA

16 77, 97, 102, 190
16-17 116

HAGGAÏ

2:7-8, 10 128ev

MALEACHI

3:1 15, 128, 193
3:2-6 128
4:1-3 116, 190
4:3 102

NIEUWE TESTAMENT

MATTHEUS

1:20-23 121
4 111
4:1 123ev
4:4 158

4:10-11 125
 4:18-22 126
 4:23 17, 126
 7:13-14 158
 16:27 93, 99
 17:2 205
 18:1-3 184
 19:14 184
 22:30 197
 23:35 109
 24:14 14, 134, 192, 211
 24:21-22 231
 24:27 225
 24:36 230
 24:44 142
 25 180
 25:1-10 218
 25:14-30 93ev
 25:31-32 180
 25:32-34 181
 28 132
 28:16-20 132ev

MARKUS

1:1 177, 193, 210
 1:2,12-15 15
 1:9-13 122
 1:14 125
 1:14-15 126, 177, 193,
 210
 1:15 16, 225
 16 133
 16:9-20 133
 16:14-16 134
 16:15-16 133
 16:19 227

LUKAS

1:26-33 21ev, 212
 1:32 229
 1:32-33 149
 2:40 122
 4:4 158
 4:43 16
 9:1-2 17, 214
 10:9 214
 13:18 17
 13:20-21 17
 13:28-29 225
 16:16 225
 17:20-21 223
 17:21 222ev
 17:24, 26, 30 225
 18:15-16 184
 19 18, 139, 167
 19:11 17, 225ev

19:12 226
 19:11-27 92, 147ev
 19:15 147, 226
 19:17 226
 19:20-24 139
 21:25-32 230

JOHANNES

1:1 41, 80
 1:1-4 72, 80
 1:1-5,14 58, 72
 1:14 41, 73
 3:2 221
 3:3 89, 195, 198, 221
 3:4 195ev
 3:5 196, 198, 221
 3:6 89, 196, 198
 3:8 127, 197ev
 3:12 191
 3:16 97, 157
 3:34 93
 4:24 84, 90
 6:44 112ev, 132
 6:44,65 151
 8:30-46 6, 32
 15:1-7 153
 17:5 77
 18:36 22, 149
 18:36-37 213, 224
 18:37 22, 149

HANDELINGEN

1:2-3 18
 1:3 126
 1:6 18
 1:7-9 229
 1:9 227
 1:15 127
 2 210
 2:2-4 127
 2:38 150
 2:41 128
 2:47 141
 3:1-26 131
 3:21 228
 4:1-3 131
 4:23-24,31-32 131
 5:32 150
 7:38 117
 8 8
 8:1 7
 8:1-12 18
 8:12 17
 12:1-5 134
 19:8 18, 214
 20:25 18, 214

28:23 18, 214
 28:30 19
 28:31 214

ROMEINEN

1:3-4 203ev
 1:4 34, 96, 126
 1:18 192, 211
 2:4 151
 2:13 158
 5:5 151
 6:23 77, 186ev
 7:12 180
 7:14 151, 180
 7:14-25 159
 8 34, 36
 8:6-9 145
 8:7 118, 150, 167
 8:9 33ev, 146, 199
 8:11 34, 90, 199ev
 8:14 151, 202
 8:14-18 34ev
 8:16 99
 8:16-17 90
 8:17 202ev
 8:19 36
 8:19-22 203
 8:19-23 30, 35
 8:21 36
 8:21-22 37
 8:29 34ev, 96, 203
 13:10 151

1 KORINTHE

1:10 138
 2 85
 2:9-10 32
 2:11 85, 90
 2:14 86
 10:11 136
 12:1,4-6, 11-12, 20 135ev
 12:12-13,25, 28 136
 12:13 201
 14:33 49
 15 100
 15:22-23 187, 199
 15:22-24 188
 15:35-38 100
 15:47 197
 15:49 198
 15:49-53 90
 15:50 221
 15:50-53 198ev

2 KORINTHE

3:6 130
 4:4 5, 76, 174, 176
 11:2-3 170

11:2-4 9
 11:3-4,13-15 210ev
 11:4,13-15 20, 192
 11:13-15 9, 20

GALATEN

1:6-7 8, 19, 192, 210
 1:8-9 19
 4:26 91, 201

EFEZE

1, 2 173ev
 2:1 185
 2:2 5, 70, 119, 159, 171
 2:3 174
 2:8-10 99
 2:19-20 136
 2:19-21 135ev
 2:19-22 129ev
 3:9 42, 58, 73
 4:11-13 137, 201
 4:12-13 92
 4:14 207
 4:16 130, 136
 5:23 218
 5:25-27 135
 5:25-28 73
 6:10-12 178

FILIPPENSEN

2:5 57, 66
 3:14 163
 3:20-21 204

KOLOSSENSEN

1:12-13,15-17 74
 1:16-17 58

1 THESSALONICENSEN

4:15-17 142
 4:16-17 181

2 THESSALONICENSEN

2:3 178
 2:3-4 53
 2:7 8

HEBREEËN

1 33, 35, 96
 1:1-3 33
 1:3 41
 1:4-5 96
 1:4-14 34
 1:7 197
 2 207
 2:5 31

2:6 31, 205
 2:7 205
 2:7-8 102
 2:8 32ev, 205ev
 2:8-9 205ev
 2:9 33, 77, 121, 206
 2:10-11 33, 206
 4:16 160
 7:3 41
 10:38 161
 11:13,39-40 225
 12:2 126
 12:22 201

JAKOBUS

4:7 176

1 PETRUS

5:2 201

2 PETRUS

1:4 157, 167, 178, 185
 2:1-3 9ev
 2:4-5 46
 2:4-6 45, 65, 167
 3:7,10 116
 3:10-11 102
 3:18 91ev, 147, 154

1 JOHANNES

1:1-3,5-6 153
 1:7-9 154ev, 160
 1:9-10 155
 2:1-2 155
 2:4 10
 2:19 10
 3:1-2 204ev
 3:4 47, 150, 181
 3:9 81, 101, 180

JUDAS

3-4,8, 11-13 10
 4 20
 6-7 48, 65

OPENBARING

1:14-16 205
 2:26-27 113, 149, 158,
 179, 181, 207, 229
 3:21 112, 126, 149, 158,
 179, 181, 207, 229
 5:10 149, 207
 11:15 220
 12 8
 12:4 47, 50
 12:9 5, 139, 145, 149, 159,
 171ev

13 218, 228
 17 218, 228
 17:1,3, 15 218
 17:5 8
 17:8,12 218
 18:9-19 53
 19:6-7 135, 142
 19:7 218
 19:11-16 220
 19:12,15 147
 19:12-13 205
 20 180ev, 188
 20:1-2 181, 188
 20:3 172, 182
 20:4,6 149
 20:4-5 102, 188
 20:7-8 182
 20:9-10 182ev
 20:11-12 102, 142, 188
 20:13 116
 20:13-15 102, 190
 20:14 77
 21 38
 21:4 116
 21:7 158
 22 38

HERBERT W. ARMSTRONG erkend en gerespecteerd door leiders in regering, industrie en onderwijs over heel de wereld, is het pastorale hoofd van de Worldwide Church of God en de hoofdredacteur van het tijdschrift *The Plain Truth* (De Echte Waarheid) die beide in 1934 ontstonden, alsmede president van het in 1947 gestichte Ambassador College. Bovendien is hij de stichter en voorzitter van de Ambassador International Cultural Foundation die alom bekend staat om haar culturele, educatieve, liefdadige en humanitaire activiteiten, haar hoogstaande concertseries in het Ambassador Auditorium in Pasadena, Californië en haar succesrijke magazine *Quest/80*. Herbert Armstrong heeft in de laatste 10 jaar meer dan zeventig landen bezocht en hij is een zeer gewaardeerd persoon in veelbesproken en bekritiseerde landen als Japan, India, zuidelijk Afrika, Israël en Egypte. Op 88-jarige leeftijd gaat Herbert W. Armstrong nog onvermoeibaar door aan de spits van de wereldwijde organisatie en het werk dat God en Jezus Christus door hem hebben opgebouwd.

ISBN: 0-89696-104-4